

Hebrew Union College - Jewish Institute of Religion הועתק והוכנס לאינטרנט Cincinnati Ohio

הועתק והוכנס לאינטרנט www.hebrewbooks.org ע"י חיים תשע"א Cincinnati, Ohio Manuscript No.

This text is from the collection of the Hebrew Union College – Jewish Institute of Religion, which holds all copyrights therein. These images may be downloaded or printed for personal use, but may not be reproduced in any publication without the prior permission of Hebrew Union College – Jewish Institute for Religion. For further information, please contact Laurel Wolfson, Administrative Librarian, lwolfson@huc.edu, (513) 487-3274

[Goen jen vien biz lujen]

Paper. 17.5 x 10.5 cm. 88 leaves (4 preliminary, 1-74 written, 75-84 blank). About 44 lines to a page, part in square, part in German rabbinic. page, part in Square, part in German rabbinic. Copied from the Dyhernfurth 1701 printed edition, leaves 1-112 (leaves 113-114 left uncopied).

Owner (1833): le j''j7 7''7 (10') 17' 7'' 7'' 7'' (10') 18 (preliminary (preliminar

,חקי משפם

the catchwords of the laws of paper, arranged in alphabetical order, by

[ישראל שמואל בן משה הרופא קליפארא (קליפארי)]
with a commentary by

-[משה יקותיאל קויפמן הכהן]

The work was not finished by the copyist. The end of it: אם נחאכםנו אצל יהודים ע"י הפרירר אז מזליה גרם t is corresponding to $f.112^{V}$ of the ed. pr. (Dyhernfurth, 1701); the ed. has 114 folia.

On the one fly-leaf is written:

Dieses Buch gehört dem H. Abrahm Isac Kett aus
Lissa den 17ten April 1833.

On the second fly-leaf is written:

זה הספר ש"ך להמאור הגדול החריף ובקי המופלא ומופלג כש"ת מוהר"ר אברהם איצק ד"ן ומגיד דק"ק ליסא אב"ד דק"ק שֿך

Paper. Bound. 17.5 by 10.5 cm. 74 folia (and many blank). The number of lines vary considerably in the text as well as in the commentary. Seven quires.

German square and Rashi character of the eighteenth to the beginning of the nineteenth century.

18 8 x

יה לשין השע דירן המקנה תרקע ומטפטבין כא ביין שקנה הקיקע ניקנין המשפטפין וכ ילפינן לה מגבעם (בדה סי בצ) בבני יהישפע ייתן להם אציהם מתנות בנית נפף: יאהב ומגלנית עם ערים בצורית ביהידה לל לנתן להם המשלשלין בנקנין אגב העב שנתן ברם: ברמות במשפשלין ברינים אפון ל עיין ם פני משה פי צחו ביים קמונחין על הקרחע פן נקנין עם הקרחע חפיבו בא אמר לפוקח שיקנה אוב הרבעו ה צ קנה אוב י וציא אף בצבורין צל קנה אוב וכם רמא י ובהסמע וקיקא פשחין החרקע משומר לדעתו כלצב הי קינה בתירת חצר: יוה אונו אלא דעת מהין והרב המניקי בשאר פוס הים מוכח דאפי בחצר המשתמר לא מהני צבורין י וחשעם כל באין קינה אלא בשהוא בבר חצירו משאצ הכא בחצירו ומתנה באין באחר (שך מהט השמיט הנאון השרבר ציא הצלו והל:) ו כשע דירן שנ ומקנין א כא אף שנוצין מצפו ואין יודעין שיש פו , קדקע ביין שבתב, פו כםשור נאמן עב עצמו עיי בשע דידן סי קיב וסי רז סעו ובחרמבן פ חזה לבני העיר שים בחן دود فا دور ومودار دعاروار والحاروار أكم إدار كم إدو مفعد ולפא בהלבות בפסק ברעת החילקין שהביא רמאי והעו מייתב קים ת הסמעעל הלבים ומסיק לפסיק בהפשע נינל במהש השמיש הדאון המחבר צים חולהין שהביא רמא) א לאלב הל מצר מהלכת לאינה קונה: יש לבענים לעני ر دبه وزار عراب דעת גפני עלמו ונעינן שיהא משימר לרעת הארין : העבר קנה יומעלעלן אוכו בתורת מצירון יא / פי בשקים בפותות קנה אף הכלים שעציה: יב לאפיקי אם היה פחות אד וותר וכרמסיקי לפו הטור ירחום שיערו רעד שתית הוי מחיבה במקח או במעות אף שחיא עוב יל בשהעל העירוני עמוכנ דשלים ואל בשב בעמש ניולות במוחייות משתות במעית הרי בשתחלק חמם שקיבל לששיחלקי לא ירית בחבל בא בינר פחות שתות מדינה יהוא נתאנה בבינר שבם שנתן. מקח שות שם כינר, בחמם י או ז בשם הוי שתות מעותי ופתות משתות מקח י כשתחלק שבע לשם חלקים ידיע לחלק גיני ישתית יהוא נתע בעל שבה לנקים ילחוץ אונלה שתית מוזה פחות שתית מלינה י והם איפבם בשנתשנה הביקת

יש ערים ללוקח שגם היא לא היה יכום להראות המקח ישום בשלום ואם נתיקר קודם שהואוהו לתגר יאו לקרוביו ליאשוניון מי שמוכר בזול מדוחקן יותר מכדי שהדעת טועה אין בו דין מקח טעותי קיל גכל דבר יש בו אונאה אפילו בספר ות ואבנים טובות ומרגליות . רק באבנים טובת אין הכל בקיאין לשומן הלכך אם אין בעירו בקנ והלך למקום אחר ונודע שם ששעה חוזר ני האומר לחבירו חפץ זה לקחתי בחמישים יוחמשים אני משתכר בי אין בו דין אונאה סי ידו סעיף דו אומר על מנת שאין לך עלי אונאה שאינו

ולא אמרינן נמחל הואיל וידע (יהשמיטו הגאון המחבר אולי נמשך אחר הבת שחולק על הרמא אבל הטן כתב על הרמא ואל ומשה אמת ותוריא אמתן ומיירי שקנה שום ה בשית ואי חוי יהצי למוכר ה וחצי גב הוי זבין להו ויקעי חלקוחות שים א כיני אונאה ולהחוהו חבעתם לחכם שיתבעו למוכר חחב לכד על אונא מן ותחפץ שקגו ישחר בילם ואם לה היו נותנין להמובר אלה חמש לה הי מוכל לפן ואי הוי יהצי ה' ופלצא אף דובין להו בכך לא היו יבילין לתובען באותופלא משים נחוי מחילה בפחות משתות ופסקו לדמ דהדין עם הלוקח ומוה למד המרצבי דחה אם לא ירענו שיש בו אונאה וקנה ושתה ולא ירענו למה שתק אם דעתו היה ליותר האונאה או לחזור אחב ולתנוע האונאה יוכפ יכול לחזים תיון בדי שירחה לתגר וכי דפא אמרינן דשתיקת הוי הידאה: (עילםיף אותם נדין שמיקת בהודאה כמיא) כיה ויחר זמן זה אמרינן נמול אפי קנה שיה מנוד במחתם מקחו קים ולצ להחזיר לו הונחתו נטור): כב הח בקיל דמוכר חוזר 'לעילם אין את אלא במעלעלין דאין מקח בידו אבל בקרקע שחוא עימד בעים בל שעתא מקחן בירו קרינן ליה ימירי עברם לתכוע אונאתם מן השיעור ששיערן מבפקים בבדי שיראה פתנה י דין המיבר והקונה שווים שאינם יבולין לחזור בחו מחריבל חוץ כללך פני משה הביאיםי ליו בג פי אל שנשתנה השעו (ואם חבר מחולקים בזה על המתחנה להביא ואיה דדרך השערים לחשתנות תמיד) או מכלה מתחלה מחמת דוחק י אי שמדמן לי מקח כזה וידע לפער בן אם טעה כלי בתות בשה שמכר לוחם מחופקים הם בזה אף שהפוקח טוען ברי שמדיהן לנים הדין עם המוכר תף שבח לחיציא ראמרינן מסתמא אין ארם קונה מוח כדי לחד בן יבוידאי לא ידע ער הנה) או שום שמכר הוא נמצא בשוק שידע לחקור תיעב ולידע אם עעה שוב ליני חיור: בד אם אחר הלקיחה היה לן אום שלא הי כול לחויר בחר שישי המקה אעם שעבר האונם אחב ולא הראהן לתער ממ יכול לחזור עריין מאחר שים לו התנצלות שמתחלה אירעלו אונם ואחבם צא עלתה על דעתו בחקוף עד עתה בכל מהטור בשם הראש) בשן ובא ירדתי לפוף דעתו וגל דקמל העור כל שהיה לו אונם בשיעור ואחב עבר יהיה טוען אמת שרחב חקרתי ונידע לי שטעיתי אלא שלא רציתי להחזיר און מחמת שממרת בווראי לח תממין לישחיה חונם בי לח יבלתי חו לברך ועב המתנקני ער עבשין שמובל לברר עו בתב העור אבאותן שעה שהוא

חקי משפע אמקת ביים ומחזיר המונאה פחות מכן אפי פרוטה כגון שמכר שבע ששש ופרושה לא יחזיך לו צלום מכר לו יתר עכל שתות אפילו כל שהוא כגון שוה שש בחמש פחות פרוטה (או שוה 'חמש בשש ופרוטה) המקח בטל לגמרי "שניהן יכולין צחזור עד בדי שיראה יחלתגל או לקרוביו דהיינו הלוקה שהמקח בידן ויכול להראותו אנל המוכר שאין המקח נידו חוזר לעולם

בשנתאנה הפוקח צא וחשוב עד זה י ממן כיון שיש שתות א בשוה אף בצד השני הוא יותר משתות או פרות משתות ממ דין אינאה עליו ולא דין בישול מקח לו דין מחילה (ועיל מש סעיף יע): יד בשניהן נתאנה הפוקח: עו ובשע בירן בעי בששי ופרוטה: מה שהקשה הממ על הרמבם והטור כמש הסמע ב סטו עלין דכל היבא דאפשר לקרותו בשם שעות מעות אולים בתריה בשל בשחין עליו שם שתות לבמיי אולינן נתר המקח ההכלל הוא כל שים לו שתות מאיזה צד שיפיה אולינן בתריל ואין למדין ה סך קטן מסך בדיל אלא מכמים השיו מדותיהם דבשתות תליא למילתא והש בשוה ס"בל ופרוטרה ביין שעל האונחה אין שם שתות לגמרי אוליגן בתר המקח לחוד והוי מחילה וכמשמעות דברי המרדבי שהביא רמי צשע מדי ומיישב תמיהת הסמע פק יא על ומא עם! שק וכל פחות משתות ורך חכל למחול בו(שע) בשו שעיף ו ינל ונשאינו ברי פחות משתות יירבה להחזיר לו י לא יקבל ממנו דשמה הני מחיצה וגל דחם הם המחניר ירף שמים יחן לי דרך מתנה עבל: יז (בזה נתחנה המובר יותר משתות) ונשע דידן כתב שוהם בנ פחות פרושה: יז בזה נתאנה הפוקח יתר מזתות: ידו כשע אף המאנה אאב בתרצה השתחנה פעם א או ששתק יותר מזמן שירחה לתגר יכו י אז מיד נומר המקת יגם המאנה חין יכיל לחזור בון: יע כשע מכי לי שוה ששים בלא אן בהיפך דביבה כאן אונהה שטות ולדבי ה' הוו ביעול מקח (בדין שיה ששים בנא ולובי קבלת מעות חיי יותר משתות והיי ביטול מקח מצל המעות ולובי שווי המקח היא פחות משתית על שבתבתי לעיל סעי ין יבמבר שום צא בששים אוי חיפבא ייתי משתות במקח ובמעית הוא פחית משתות ולגבי שני היי מחילה אילינן בתר המון מן לענין ניטול מקח הן לענין מחילה נמצא במבי ששים בנים הי מחילה יבמבר ניו בשקים הוי ביעול מקח ינכל השע עם בלה הסמע עי בסמע בין אורייםי מהט השמיט הגאון לרין זה ודוק ושיב סם עו משם: ך בהרמח הי יודע הלוקה בשעה שלקחן שבתחנה ושותק ומיך אחר הפקיחה קורם זמן שיראה לתנה וכן תיבע מונאת והדין עם הליקח

ל בי שונאה בליזה אני מוכר לן בק ואיגן שוה אלא זיי בעל הבית שמכר כלי תשמישו לב יא דיאין בל דין אונאה סעיף דו סי רוז ל עבדים לה ושטרות לי קרקעות לין אונאה יא דיאין בהם דין אונאה י ונוהגין לפסוק עד בלנא לע ויתר מכן מ יש בו דין אונאה י וכל זה בנכסי עימו בל לא השליח

שרר יכול לחזור מיניה יצחם הייכול כבר לח בירף. בוודחי מחל ועיל בחות ל סעיף בו כדי אבור משה יקותיאל בעל המחבר הפירום הזה כבר הורעתין בחבורי חקי חיים הכצפים דוק שם בה ועיל סעיף דג וים לתמוה מדע לא נקש הראון גם אינך נקחשיב בשע וכמשל פעיף דוו כו כשע או שבח הבקי בלשת זמן מרובה והודיעו שעעה ובון בז (אין דין אונאה בחפיפין פירשתי במית משים דין רונחה במובר דבר שמינו מסוים פרשתי בחות מן ל כח העיר הושיף עוד אל "ח כאפי לל מל בבך לקחתו אפלילל תן לי חפץ זה כמו שקנית אותו ומני מאמינך במה שתאמר שקנית איתו ביאף כפא ירע בשעת משיכה בכמה קנהו ללמחול ואוסיף לך כך וכך ריוות חין בו אונאה שחפי נתחנה בו פוקח רששין צריך ביקח כמו שקנאן דחדעתא להכי משבו ביתן לו במו שקנאו: בע ולא בצי ליה באל סתם יידע אני שים בו מונאה עמ יכו": ל ינפיינו שאינו יזרע כמה אונאה יש בו כדי שימחול: ליצ כשע ועם שאין פר עלי אינאה יש בו אונאה שהרי אימר ביון שראיתי שאומי שאינו שיה ללא איז ירעתב שחינו מבוין אפא פהשביח דעתב בפומר כיין שמתה ריאה שהוא שוה יתר מזיז כן הוא שוה כמן שאמברגו פר יעד שיפרם כדי האונאה שים במקחו יכו שהרי ירע בוראי חדבר שמחל לין: והעו פי נחם שברור ששוה ייתר מזוז כך ברור המוח בלי טעות לרמרו יומשמע מזה כל היודע הים עכם אונאה אצא שלא ירעשיעורו מהני מש שאינו שוה אלא זוז זהא לא שייך כאן להשביח דעתו אלא דלהרמבם נם בוה יתני אונאה עד שירע השיעיר של האונאה גבירור משום דבר שאין לו קצבה כמש במשור שי רלב היינו היש חולקין גשע שנור סי רלב גבי מומין ובהחיא לא קים ביותיה: לב והיינו הים חולקין בסע כידן סעיף לדעם: לב נשע ומם קנה עי הסרסור יש בו מונאה ביחי פיחף שידע הפיקח שתם של בעה וסמע) ומנו תמה על הסמע קדלמח צוה בעה להסרסור שלח יתנו כק בסך קצוב יותר משויה יהוא מכר כן וכיון שהלוקח ידע שהמעות מגיעות לבעה המשלחו ודאי מפסיך הלוקח מכח עצמן (ומהע לבאורה גל סתם נת הנחון המתבר שע זה וכתב סתם בעה שמבר כלי תשמישו חין בו דין חונחה ולחחיפק חם מבר עי פרפור במו שחיפק בשע יחין זה מיברח דיל מדשינה לפין השע וכתב בדקדוק לשונו צה שמכר וכו י דפירושו שמכר בעצמו ולא עי פרסור אבל עי הפרסור מיכה דים בו אונאה) ונל דהק השור בין שהפוקח עצמן קונה מבעה רק שלא ידע שחוא הבעה או שהפוקח שבח הסרסור לקנות י וחל בפירום בין לתקון בין לעיוות ובזה מף שליקח עלמן יוגע שחמובר בעה כיון דהסרסור אינו יורע שים שם אונאה : והנאין בסותם נרחה שמבריע להורות בסברא הראשונה שבבל ענין אין בו דין אונאה עיין בטור סעיף לה: כד פרשתיו בסעיף לו: כדה איתמעטו

אן אפטריפום מג ובר שמברו בשל ימומים ושעו שלא בדיקום ההד בד שמברו בלא הבריוה (עיל נאית משיף קעה) חוזר מי מי מקד ההד בד שמברו בלא הבריות מו בשבירות מו בשבירות בלים ובהמה ישבו מה סי רבז פעיף לה: האחים או שותפים שחלקו יש בהן דין אונאה ליה נשות מים שחלקו יש בהן דין אונאה סעיף ליו ואם הטעו זה ליה נשונ או בשרף או נמשיל או נמנין בכל שהוא חוזרין (סי יכו): מכך לו מי בשרף גבלה בחיקת שחושה או עבד וסום זקן בחיקת ילהים ביל או מערב מים ביין מיותר משיעור מים יש בו אוניאה סי רף מו מכר לו תבואת כמה פסולת מקבל מי דרע:

מממר רבעינן שיחם אופו מקון לאפוקי שערות בחינם אלא פראיה: לז יבתיב או קנה מידם פחפיקי קרקעות נחין נקנין מיד ליך ועברים חוקשו לקרקעות: רחובן הי כו קורות בים שנפרשה ועדין היה הקורת קבועין בעיע ומברן לשמעון י ואחה עען ראובן שחים אונאה באותו מכר יותי משתות ורוצה לחזור מהמכירה ופסק דחוי במעלעלין ויש בו אונאה (יש בהלון סי רפה) לז׳ ודירן ים בו אונאה: לה ובפבאא בופאים בו מושם: לע פי דבר ששוח דינר א' ומכרו ביותר משני דנרים דהיינו יותר מפלגא ורשלב נחף דחתמעוו הנהו מדין אונאה ממ לא גרע מאונאת דברים וגניבת דעת בבפל לא תונו אים את אחיוםן במש רם רדה אל שהמובר בעצמו לא ירש מחונה אנה מ והמקח בעל לומרי חפי בפלוח: מא עיל רים דין שליחות נוהפד בל שמום בעצמן מוכסי הלוח עם בחקי מספט סעיף רנג: מב שיטעו וותחנה בכם חוזר ואם השליח אינה את הלוקח מקומו אותש בדין שליחות עש: מך דשכירות ליומח ממבר הוא ועיין סעיף מה מש כיצה נוהגין לפסוק: מך פי ששכרו על עבורתו יום יום זה נקרא פועל בשור (וכבר נתבאר לעים ספא דנוהגין לפסוק בעבדים או בתים או שטרות עק פלנא אבל קבלן דנומר המלאכה א מת שירצה אין לו נין עבר ים בו אונאה ובמש בשל דירן, סלו: מה אף שנואנה יתר משתות הריזה מחזיר יק האונאה מאחה שפבר נעשה המלחבה ואפי לאחר זמן מרובה יובל לחבוע אוניתו: מו מז נשע מוקי לה במוכר לעכום ובככל איסוף-לרמות בני אדם הוא: אם תיצה להבין אם יש מים ביין או בחומץ תמום תפוח בשמן ואחב תנעוץ בו עץ ותכנסהן ביין או בחומץ ותוציחהו אם תמצח עליו טפות אין בו מים שם: "מח במקום שנהנו שכל מי שקונה דבר טועמן יתחלה מיתר לערב בו לעולם: של בןע כלומר ים בו איסור לרמות בו בני ארם במקח יממכר וצריך להוריע ללוקח: אם תשים זרע ברתי בחומץ יסיר חומצן אם תשים אפר הופנים ביין שהחמיץ ישוב לקרמותו שאן הרוצה שלא יתקלקל היין ישים על פי החבית כלי חרם חרש מלא מים שם: ג ומסיק בשע סעיף יע ועכשיו לא נהגן כן ומנהג מבעל הלכה: באג מכר לו גבינות ולחחר די פתחם ונמצחו בו רקבון נדול ישחלו לעושי גבינות חם יחמרו שנעשל בבית המוכר הרי זה מקח שעות ובספק המוליא מחבירו עליו הראיה וכ הסמע ואם המעות עדין ביד הליקח והמוכר גח להוציח עליו הרחירד

מבר בר הדין עמו אבל ל בסתם לא י וכן אם הליקה שני שמים בליזה אני מוכר לך בק ואינן שוה אלא זוי בעל הנית שמכר כלי תשמישו לב יא דיאין בו דין אונאה סעיף דו סי רדזו לג עבדים לה ושטרות לו קרקעות הקרשות יא דאין בחם דין אונאהי ונוהגין לפסוק"עד בבנא לע ויתר מכן מ'יש בו דין אונאהי וכל זה בנכסי עצמו בבל לא השליח

בורף יבול לחזור מיניה יצחם הי יכול פבר ילא בירר. בוודאי מחל ועיל באות ב סעיף בו כד אבור משה יקותיאל בעל המחבר הפירום היה כבר הולעתין בחבורי חקי חיים הכלפים דוק שם בדווע ל סעיף דו ויש לתמוה מדיע לא נקש הראון גם אינך לקחשיב בשע וכמשל פעיף דוו כו כשע או שבל הבקי בשת זמן מרובה והודיעו שעעה ובון בז (אין דין אונאה בחליפין פירשתי במית מים כין רונאה במובר דבר שמינו מסוים פרשתי באות מן כח העיר הושיף עיר ז'ב "א ראפי לא אל בכך לקחתיו אפאילל תן לי חפץ זה כמושקנית אותו ומני מאמינך במה שתאמר שקנית איתו ביאף כפא ירע בשעת משיבה בבמה קנהו ללמחול ואוסיף לך כך וכך ריוות חין בו אונאה שאפי נתאנה בו פוקח רששין צריך ביקח כמו שקנאן דחדעתא להכי משבו פיתן לו במו שקנאו: בש ולא בצי ליה באל פתם יידע אני שיש בו מונמה עמ יכו": ל ינפיינו שמינו יודע כמה אונאה יש בו כדי שימחול: ליצו כשע ועם שאין פר עלי אונאה יש בו אונאה שהרי אימר ביון שרחיתי שאומי שמינו שיה ללא איז ירעתב שרינו מבוין אלא להשביח לעתב בלומר כיין שלתה כיאה שהוא שוה יתר מזיז בן היא שוה כמן שאמברגן פר יעד שיפרם כדי האונאה שים במקחו וכו בהרי ידע בוראי הדבר שמחל לו: והעו פי נשם שברור ששוה ניתר מזוז כך ברור המוח בלי טעות לרמרי י ומשמע מזה כל שיודע שיש עכפ אונאה אבא שלא ירעשיעורו מהני מש שאינו שוה אלא זיי זהא לא שייך כאן להשביח דעתו אלא דלהרמבם גם בוה שני אונאה עד שירע השיעור של האונאה גבירור משום דבר שאין לו קנבה כמש במוני אונאה עד שירע השיעור של האונאה גבירור משום דבר שאין לו קנבה כמש שוני סי רלב גבי מומין ובהחיא לא קים ביותיה: לב יהיינו היא חולקין בסע כידן סעיף לדעם: לב נשע ומם קנה עי הסרסור יש בו מונחה ביחי פיחף שידע הליקח שתם של בעה וסמע) ובטו תמה על הסמע דד למח צוה בעה להסרסור שלח יתנו נק בסך קצוב יותר משויה יהיא מכר כן וכיין שהלוקח ידע שהמעות מניעית לבעה המשלחו וראי מפסיך הלוקח מכח עצמן (ומהע לבחורה גל סתם נת הנחון המחבר שע זה וכתב סתם בעה שמבר כלי תשמישו חין בו דין חונחה ולח חיפק אם מבר עי פרפור במו שחיפק בשע יאין זה מיברח דיל מדשינה לשון השע וכתב בדקדוק לשונו בה שמכר וכו י דפירושו שמכר בעצמו ולא עי סרסור אבל עי הסרסור מירה דים בו אונאה) ונל דהק הטור בין שהפוקח עצמן קונה מבעה רק שלא ידע שחוא הבעה או שהפוקח שבח הסרסור לקנות י ומל בפירוש בין צתקון בין לעינות ובזה מף שלוקת עלמן יוגע שהמובר בעה כיון דהסרסור אינו יודע, אים שם אונאה : והנאין שותם נרחה שמבריע להורות בסברה הרחשונה שבבל ענין אין בו דין אונחה עיין בטור פעיף לה: כד פרשתיו בסעיף לו: כדן איתמעטו

אן אפטריפום מב ובר שמברובשל יתומים ושעושלא בדי ההד בד שמברו בלא הברוה (עיל נחותמ סעיף קעה) חוויר שנ קש מן בשכירות בתים מר ופועלים איז בהם דין אונאה ובשכירות כלים ובהמה ישבו מה סי רבז סעיף לה: האחים צו שותפים שחלקו יש בהן דין אוניםה סעיף לז: ואם האטעו זה לזה נמנה או במשקל או במנין בכל שהוא חוזרין (סי יכו): מכך לובמו בשרו גבלה בחיקת שחושה או עבדי וסום זקן בחזקת ילדים או מערב מים ביין שותר משיעור מש יש בו אונאדן סי דרת מכר לו תבואת כמה פסולת מקבל סי רךט:

מממ רבעינן שיחל גופו מקון לאפוקי שערות בחינם אלא פראיה: לז זבתיב או קנה מיד פחפיקי קרקעות דחין נקנין מיד ליק ועברים הוקשו לקרקעותו רחובן הי כו קורות בים שנהרפה ועדין היה הקורת קבועין בעיע ומברן לשמעון י ואחה עען ראובן שהים אונאה באותו מכר יותי משתות ורוצה לחזור מהמכירה ופסק דחוו במעלעלין ויש בו אונאה (יש שהלון סי רפה) לז׳ ודירן יש בו אונאה: לת ובפלא בופאים בי אומס: לע פי דבר ששוח דינר א ומפרן ביותר משני דגרים דהיינו יותר מפלגא ורשלב כאף דאתמינעו הנהו מדין אונאה ממ לא גרע מאונאת דברים וגניבת דעת י מ והמקח בעל לנמרי מפי בפלצה: מאב עיל רים דין שליחות נובפר בל שמנה בעצמן מנכסי הליח עם בחקי משפט סעיף דנג: מב שיטעו ונתאנה בכם חוזף ואם השליח אינה את הלוקח מקומו אותש ברין שליחות עש: מג דשכירות ליומח ממבר הוא ועיין סעיף מר מש כיצר נוהצין לפסוק: מך פי ששכרו על עבורתו יום יום זה נקרא פועל בשור (ובבר נתבאר לעים ספה דנוהבין לפסוק בעברים או בתים או ששרות עק פלבא אבל קבלן דגומר המלאכה א מת שירצה אין לו כין עבר ים בו אונאה ובמש בשל דירן, סלן: מה אף שנואנה יתר משתות הרישת מחזיר יק האונאה מאחי שבבר נעשה המלחבה ואפי לאחר זמן מריבה יובל לתביע אונית:: מו מז נשע מוקי לה במוכר לעכום ובככל איסיף לרמות בני אדם הוא: אם תיצה להבין אם ים מים ביין אובחומץ תמשם תפוח בשמן ואחב תנעוץ בועץ ותכנסהן ביין או בחומץ ותוציחהו אם תמצא עליו טפות אין בו מים שם: מח במקום שנהגו שכל מי שקינה דבר טועמן יתחלה מיתר לערב בו לעולם: של מוש כלומר יש בו איסור לרמות בו בני ארם במקח יממבר וצריך להודיע ללוקח: אם תשים זרע ברתי בחומץ. יסיר חומצו אם תשים אפר הופנים ביין שהחמיץ ישוב לקדמותו שא: הרוצה שלא יתקלקל היין ישים על פי החבית כלי חרם חרש מלא מים שם: ג יומסיק בשע סעיף יע ועכשיו לא נהגן כן ומנהג מבעל הלכה: באג מכר לו גבינות ולחחר די פתחם ונמצחו בו רקבון ברול ישחלו לעושי בבינות חם יחמרו שנעשל בבית המוכר הרי זה מקח טעות ובספק המוליא מחבירו עליו הראיה וכ הסמע ואם המעות עדין ביד הליקח והמוכר בא להוציא עליו הראירד:

לקי משפט א הכך הלי הכך הליד המשיץ ושענת שבניהם סי רל: מכך לו זרעים הנאכלין וזרען ולא צמחו אין לו עליו אונאה הגם לא גתן מעות עדיין יכול לחזור י מלש אם בפירוש בנה זריעה פעיר בחי מכר לו בשים רעות או שור לתרישה ונמצא ביריעה פעיר בחי מכר לו בשים רעות או שור לתרישה ונמצא היי חוזר פי רלב סעיף יש ופעיף דב: י מכר לו בשר בא אתב שהיא עריפה מחשאנל אכל ויחיר לן את חשאר יהיא ביא אתב שהיא פיורלי ו מכר לו בשר אילים ההד כל דבר בחזקת בפורם יו והלוקח איסטנים חוזר לו הרמים ובלאו הכי לא סם רלו:

יבע לירן משיקי ואם מכרן הלוקחים בשר זה לגוים או שהשכילו לב לבים מו אם הוא איסור דרבנן כדין שמכר לו מבהמה שלא נבדקה בראוי אם אכלם אפל ואין המוכר מחזיר לו בלום רק בער המותר שמחזר לו: נג דאז הל לנציה כמפר לו יפות ונמצח רעות דהלוקח חוור בו : נדי בשע דידן מסיק שעמא זחבל מין בסף הואי וצע זמש מיפות ונמצאו רעות ובו נים לחק חין שניהם יבוםין לחזור בו אלא צוקח י וכן היא ברמבן חמוכר כסף בחזקת סידים וזמצא צרוף מוכר יכום לחזור בו ערוף ונהנק שינים פוקח יבול לחזור בו (ועיי בסעיף שאחר זה עבל שך : נה ומסיה בשע כירן ואם אינו מאמינו הנמצח בו בריב יסבע שאינן יורע מוה וגפער י ומיירי דוה חליקח שמצח בו בריל טוען עלין אתה לא קניתיהו מאחר ו אלא צוית לצירף לעשות לך כך תוכו בריל משה צריך בשבע במע) והשך בתב לניין שה בוקח אומר ברי לי שהי בו ברים אב הל פאומר בכי לי שאתה חיבלי וחלה משיבו איני יודע אם אני חייב לך דושבע שאו בוצעים סי עה שי ודיקו בדן ראיבן תבע את שמעון שמצא בשעת תפרען מה שפרע לי שמעון זהב הגור זייף יושמעון משיב איני יולע אם הי זה תוך התשלימין שלי נל דהני באומר איני יידע אם פרינתיך יחייב ליתן צו אחרי לת ירצה שמעון יחרים פתם על כל מי שטשל ממינו שלה כדין במש פי עה פע כנל יכל רשך יפי ק ורשרם פי פן יתנההן נתנם שמעיי בלון ובוו החזירם לשמעון אעם ששמעון מאמין לליו אין האובן חייב בהחפיפה אלא יקבל חים פתם שבא ידע ממעותנו הם אלו(ימדם מם עב חנתה) והאליף מהורר מתתיהו הכהן בצירוף שאר ביינים ספקו שבין הנצ דומה צאי אם הצויתני וישגע היסת שאו מן שום זיוף זהג הנור ופעיר לאלב לא מבקת חיי לכל בריה כי מי שיערב לגו ברבר שאינו מזייף מתיבו יהיא ממש הדין זה סמבר עבעת בחזקת זהב

אינו חוור דחני כווכה מן הפקר כיון דמוכר קנהן מן הגונ שי ללב ספים אינו חוור דחני כווכה מג הפקר כיון דמוכר קנהן מן הגונ שי ללב ספים אינו חוור השטר"םי מג:

ארוריורצ טעות סופר פי יח שלא כתב אחריות בשטר ואם התנה בפירושה שמוכר לו בלא אחריות הכל לפי הענין סי רכה: שנים אוחזין ברבר זה אומר כולה שלי וכו סי קלח קלט: אשה שהשכירה מלמז לבנה פישתי ביד אות א" אשה נושאת ונותנת בבית אם נאמנת לומל יש הכל משלי וכן א מן האחים סי סב:

אפותרי כנון שכתב • מכאן תנכה ואחב שעפן הנהר אותה הדבר פא נובדה משאר נכסיו ואם הדבר בידו אין יכול לסלקו סב אלא במעות משאר נכסיו ואם הדבר בידו אין יכול לסלקו סב אלא במעות סב ואם כתב לו לא תגבה אלא מזו הפסיד הכל ואם הלוה מכרו לאחר שיוטרפו בעח אינו יכול לסלקף בדמים עשה אפותיקי מפורש ונמצא שאינו שלו סד גובה משאר נכסיו משכון באפותקי סתם י אמר אין לך פרעון אלא מזו סט הוו מפורש סי קין:

וחחב עען הלוקח שהיה בו בכיל שחינו מחויד להחמינו עבל וכתי הנחון אבל משערים יכם הען ססי עה למי שפסך ל מתעהי (ועי בשע לילן סי דרן סי דרן סיון ובתשוברב יל צב הען ססי עה למי בפסך ל מתעהי (ועי בשע לילן סי דרן סי לך סיון ובתשוברב על צב הלון סי לך לה כתב ואל מקח עעות לעולם חיזר אפי הוא שנמנא נחישת בולח ליכה בכדי שירחה לתנר אלא לעולם חוזר למקח עעות היא זכסף חי הב לקח ליכה בכדי שירחה לתנר אלא לעולם חוזר למקח עעות היא זכסף חיזר אבל לח נמצא לחש לעולם חיזר לכן אם הדינר נמצא חסר בעולם חוזר י אבל בחתיבת בסף אם נמצא לשל לעולם חוזר אבל אם נמצא חסר בכדי שירחה לתנר אול קרובו או לשולחני כלבד וחש ראובן שנחן הדינר במלח לשל לעולם חוזר אבל אם נמצא לשל לעולם חוזר אבל אם נמצא לשל לעולם חוזר אבל אם נמצא לשל לקחו מאדם החליו וואמר לשמעון לקחו מאדם החליו לחליון וואמר לשנות מבעליו הי לו להרחיתו הפסדת על עבמך י אה אונו לבשלח לאובן המעות מבעליו הי לו להרחיתו ישעון שמעון וואמר אני חשבתי שהראית שעותיך לשלחני כלרך כל מארץ ישעון שמעון וואמר אני חשבתי שהראית שעותיך לשלחני כלרך כל מארץ יאתה לאפשר אמנת את בפני שמעון לקח ראובן המעות מבעל חובו המעין ידע שלא הראה איתם וממך על שמעון שירחה אותם בודחה אופש עכל : שמעין במה שלא חראה אותם תכף ודינו בכדי שירחה אותם לשלחני עכל : שמעין במה שלא חראה אותם תכף ודינו בכדי שירחה אותם לשלחני עכל :

חקי מעון שי אומן לשלם ען אם קלקל או אם שנו אמרי לצעון שכרי או שאל גמרתיו ולא לקחי בעליו ימורד ש פטור ואם קרם ואמר על הבא מעות וטול ואגדו חים ואם שול כי איני שומרו עוד פטור וכן הדין בעבח או שלחני משר אבאר בפקומו (אותט) בי שו אומן שטען שקנה הדבר מבעה ועדים בדבר שבעה נתנו לו לתקן נשבע בעה היסת ובלא עדים אומן נאמן כ בשבועה במיגו יצא הכלי מתחת יד, אחר ואומר אתוח אמרת לאומן שימכר לי נאמן זה בשכועה סי קלד: בן של אומן פב ואחרי מות אביו) הני יו כשאר וישבע שם פעיף ו: אומן טוען ב׳ קצצת והלה אומר סל אחד והכלי עדיין ביד האומן כה ישבע פו

בנק"ח ויטול ב" פזוסי פטן אומן שרשבין אותו בכלי פח בעלין פודין פיה וק ח בא עשק כן חייב ואם אינו יידע אם נאנס ופטיר או אם נגנב וחייב לנעת חראש יתח וחרב מהריק והיב מהריבל והרב מחרשלם היל מש שמינן יכול לשבע ומשלם יולרעת הרב הנמיקי ותלמירי חרשבא והרב מרדבי ישבע שאינו יודע ופעיר לועים באות מיפעיף יקיב) יבוירתי שחם יחמר קים לי שימעין לו (תשיבת בני חחרן סיב) ועיי תשובת כשדם סי תנט : ען עיי בשע לידן סעיף ב דד ועל סוף אותט ועיל בחקי משפט באות נ סעוף סו דין שור של שועל שקלקל האומן יהיה של ראובן ושמעון לקחו ובתנו לאימן מי חייב לפלם עש: על הרי נילה נעתו שרוצה לעכב הכלי בירוער שיתן פו תחלה שברון עת פי אפי שה לא הנו הבל אם הקדים לימר הבה מעות וטול הת שלך ואינו שומרו עוד אז אמרינן ללל למר עול חת שלך ואינו שומרו עיד אלא אחה שיבא המעות (ני) עש ואם טען בעה השאלת או השברתו לי כליקה וחוא אינו מן הכלים העסוין להשאים וצחשביד אינויבום להוציא מיך המחזיק ואער ראית ליה עירי ראיה ילא מחימן במדו: פ בחביעת היפת פא במינו שיובל לומר להדם: פב עיין בפמע פקיל: פג בשחר כל אדם: פד ועל אומו א" אומר הילך: פה וחיא בענין שיובל לעעון לקיחה היא בידי והייני בשעת התביעה לא ראו עדים הכפים בירו דים לי מעו להחזרתי לך: פו ישבע חימן בנקח כדין שאר נשבעי ינישלי יהשל חילק פסק כחם חומן לשבע רק היסת מסיק יעפו גל דהה לכל הנשבעי וויטלין שנועלין בשביעתן ומישיאין מבעה חם הם מוחזקין ויש להם מאי ו עלי בשבועת היסתו פז כשע ייובל לעעין שקצץ בשברי על בלי למיה במצי לחיבעי טעין לקיח הוא בירי דהיה מחזק גב בכולה ומסיק אם חין הכלי בירי או שאיני יביצ בטעון בקוף הוא ביני המעה ומם פק הבית האומן רחירה ינשבע הבעה בנקח ילטיר ירמבם נשבע בעה היסת ינפער (כשחיני מידה במקצת (שד) יהיינו בשתבעו לחחר זמנו יסמע) נרחה לכלל בזה ב כינים דעל החליקה־ הראשונה שאין העלית ביר נמצא שהשבועה על הבעה שד בדין מידה מקלת להא מיקה בא ועם החפיקה שאין יכום לעעון לקיק והוא ביר חומן נשבע בעה בנקח ונוטם כדין נשבע יניעל טן ועי בסי הן סיא בתב הען דיב ל בערד להפיך שבועה זו על השביר אף שהיח בנקח בעין לאורייתא (שם) : פדן משה של ניתה על משבנית שחי של בעלה שלא מדינים לא קנאם המלוה ימחזיר לבעליה בלח למים ולוקח שלח ירע הבעל שמשבנה חיתם וביריעת הבענה הימר נתרצה כוקה ביכוע שהיא משל בעלה (משרים נתיב כג) :

שומרת במקום שחינם יוים שם בחפותקי כוה חו לקבלה י ולדעת מוש של שות ביר שניםם לחזור אפי תוא בעין ו המעפב נבסי ראיבן ביך שמשון בשבים חום שחייב לו ילר גבאם וצאברן גובה משאר נבסים רשך סי יולד שמ נאין חלוח יוכל לומר נסתחפה שדך: מב וההד במעלעלין לנקלאי מיעב ואפילו באפותקי מפיתם וובל הליה למלק המלוה בהן: כג ויש חולקין שעו פד אף שנשתרפו זו כחל נפתחפה שדך ובטיר בתבעור כחם מכר שלחהו כשיניע זמן פרעון עורף ממנו חף שנשחרן ביר הפיה, נבסי בני חורין: סה ובל משפשל שמבר יין בעה בובה ממנו במם בשע שלו סו פי הצוקה שינו יכול מספקר לבם הפוה עצמו יכול לספקו םן הש נשעות מעיקול היה כהרשבה חם כתב לי לפתוקי מפורש חעם קשיעבר שווצב שאר נבסיו בשער אפה דינו בשאר הפותקי מפורש ולא יובל לפלקו בשחר נבסין סח פי שהשבין שדהו בנכייתא לאכי כש הפירות בנכייתאי סט לדין אפותיתי מפורם נתביין

אכסנאני הבא לעיר שאינו שלו מחויב לעיית דין נכר שבעיר זו סי יד אם מכתא ניצד פרע מקעת החיב והשליש השטר ואמר אם לא אפרינ לך עד יום פלוני המותר תז לושטרו ויגבה חכל אין ע נותנין לו ואם אמר לו עיקנה מעכשין אין בן אסמבתא פי רי פעיף יד לסי נה: אסמכתא צריך בד חשוב סי נה וסי רון: האומר אכפול ערבונך וגם שם משחק בקוביא ונותן משכן סי רא : שנים שהתנו ביניהם לקיים דבר ונתבו משכון און בו דין אסמכתא וגם עב האומן מעפשיו סי רז: אנס עכום שלקח רמי אדם נשביל חבירו ... פרשתיו אות ג: שעח לאין נקנה אלא בכתיבה ימסירה עיםי סו

עיי ל רים אית ל משק : עיא וְוְקְם בבל תשיב בחור מהגי לבטל אסמבתא יאל בסרם בחדיה מעבשיו סמע וחטי חולק ופסק בהרמה לבעינן תרווייהו: עב עיל בסעיף שלפני זה: עב עול באות פ בדין פורע חוב חבירו משם בחקי משפע בשם מירם לובלין: עד בשע יא שער שבתבבו אני משעבר בך ולכל מי שמיציאו נקנה בחליפין או במסירה בלא בתיבה ימכאן ראיה על מנהג הפוחרים דובין ממרת לחבירו במסירה לחוק וממרם מי שמוניאן בובה בו ותן לדבר שנהגו בו בני אדם בשטרות אעם שאינו בתקון חזב חולבי הד אחריו במש בשע נידן פי פא פפה בן גל ועיין לעיל באות ה"פעיף ח"משם בקף הסמע ירחין חנו מקפירין לבתוב זיל וקנה ובו ולח לומר בעם בקמקנין שטח עם ועים באות מ פס רפביעה דהיינו שנתו פו לתן בהבלגות או מוא חייב בדרבע ועביבש היק באות ום מג משער פותל שביר יום: וכבח בחם הי שפיר יום נמי הוי בב רק שנרחה מדבריו לל קח שכיר יום שניתנין לו המלחכה בביתו יהשך כ' אפי עושה המצחכה אצל בעל הבית בביתו הוי שם מטינם שוהו שברו קמשתפר במה שניתן לו מלחבה ליטול שברו ! רחובן נתן לאימן לתקן בו ספקים ונפלה לליקה בעיר ונשיפה חנותו של האומן שהיו מם הספרים ועתה תובע האומן שכרו באומרן שכבר תקנם ואם נשרפו אנים הוא י הדין עם הרומן זוה הכלל לתם לפטוד מחונסים ישבע מחונם ייטול שכרו יהוא מכל היה יכיל להציל נאם היה יכום להציל מם בשבכ ומח בחנם

הוש חייב לחברין למ (עיי סי רפו סו) לע במו מל אים אוים שמי שבי ובעל אבידה אשיר ק איני חייב להמע ל סי בי שביבה עשיר ק איני חייב להמע ל סי בי שביבה עשיר ק איני חייב להמע ל סי בי שביבה על מרים לא יבריו[סי רסב:] אבידת הבידו והניח שלו והבי של מו ול עליו יו אלא שבר שנו לו אניית רבו מובהן יי קודי לפש יכן חדין לו עליו יו אלא שבר או אניית הבירו הילך לאימה היורד להעיל אבידת אבירו "ולא העיל או יאו שטף הנהי חמור תבירם והלך הוא אשפך את שלו להעיל את חבירו או שטף הנהי חמור תבירם ושלו והעיל את של חבירו אין לו אלא שבר היאו לו יסד: ז' לא יטול שבר על חזרת אבידה מלבר "העוסן במל אבדו נוטל שבר בפועל בטל היב וכן אדם הבורח מבית האפורים ומעבורת לפניה בפועל בטל היב ורמה: וכן אדם הבורח מבית האפורים ומעבורת לפניה בלא איבף

ן לפיבך חם אין המוצאו עני עוב וישר לעשות לפנים משורת הדין ולהחזיר למי שנותן בה פימן אף שקוא במקום שרוב עכום מצוים: "קא בשע ואם אבר ספרים לא מייאש שינייהו לפי במקום שרושה עבום (ובב שי רלו ססמן) קב אעשב ים למכם לפנום לפנוב משופת הדין וצא פנקדק ששלו קודם אי צא בהפסד דרופה (שע) על פי כמושים נוטל איש אחר לערוח ערחא בין ולהציל חמור בוה מן המים אצל אצ ליבן פאב נותר בשבים בפפד ממירו להל להתנות עם חבירו ולומר לא תשלם לי לבני ממורי אציל את שלך ומילא התנה שמ מחל לו אנ דיבול לומר לו אי לא חצלתיהו הייתנ מוצל אים אחר בשבירות זה והיה מצילן משלב בשלינו שם יבריך לשלם צו דמי חמורו במש מירם יהטיר בשע ואם התנה עמן אי בפני ג אם תשלם לי דמי חמורי אציל את שלך חייב לשלם לו דמי שלו ואף שעלה חמורו מאליו זכה במב שהתנה עמן ואם אין הבעלית שם כאלו התנה עמו למי: קד נאבל אינו מוצפק אבין קינם אפי אינו מכת בלל) (שר פי רמב ציר) קה שאביו הביאו לעולם בזה ורבו לעוהב : קך לויקא ברבו שלומד עמו בחנם אבל אם אביו: או אים אחר שוכר לן כב שמלמרו או אבירת אבין או אבירת האים שנותן לדבן שבירות קורמים (פה פס תקפה): קן כשע או שעלה מאליו ורוקה שהתנה עם הבעלים שיתן פי נמי חמורי ואף שלא חתנה בפירוש אלא סתם חייב פיתן לו לפחות שברן הראוי ואם פא חתנה כשל ולא הציל חועלה מאלע אפילו שפרן אי פו. ואם כא ביו חבעלים שם אף כלא התנה באלנ התנה עמהם למי וצריך ליתן להם זמי שבירתו במו לחים אחר לפחות ובן אם עלה חמורו מאליו מפיק הפשע דרם ארר התנאי חיה שו פשירא עי הצלתו כאון שנפסק חמורו צריך לשלם בו בל רמי חמירו כשע וכל אדם שעושה עם חבירו פעולה או עובה צריך ליתן לו שברון ולא יוכל לומר לו בחנם עשית עמדי הואיל וצא צויתיך ובל חיבא 'כמיחו בו אל ליתן אף שנהנה אחם ויכול לומר לו בחנם עשית עמקי הואים ומחיתי בך וכש ברמק סי סא וכל זה לנין ולהלכה אמנם אם זה שעישה הפעולה בוונה! לשם וזה שמוחה בו פוונתו להכעים זה תולה ברחות עיני הדיין שמחויב ליתן לו ולא יובל לומר לו בחנם עשית ובו (אמונת שמואל סי לו) קח נם בוח חדין במשל ס׳ קוֹן ואם פא היו חבעלים שם להתנות עמו צריך לשלם לו כל מה ששפך: קט בשע דירן כתב לפירוש זה על מה שבתב לעיל הניח את שלו והציל של חביר! " וכו כיצר שעף וכו קי משלום דיני מציאה עיל באות מיפעיף שב דין אימת די וכו כיצר שעף וכו קונין לו מציאה עיי בשע דירן סי רפח: מדין אם נתן לו אמות או חצירו ושדהו קונין לו מציאה עיי בשע דירן סי רפח: מדין אם נתן לו

ואם שותן לא ירד לאומן שבא בליאה ואקחנו ממך ועשה דאומן ואחר אישר לשלם לאומן שבא בליאה ואקחנו ממך ועשה דאומן ואחר לשלם לאומן כל הפסדו פוף פי שלג:) אדרכתא ואמנד בשטר פישתי באות ש פי פב: אונס במקח באות מ' פי פו: אבד שטח או גמחק בד עושין לו קיום פי מה אבד דרך פי קמה: אחים שבאו לחלוק בנכפי אביהן ואין כל אחיו בכאן חולקין בבד פי קעה: ארים פי קעה: אבי וכל לומר לבנו לבד הגדול צי נכך ורא איפלא פי יד:

אפטרופס אם פשע בב חייב בשבועה נאבד או נגנג ממנו אם מנהן בד ינ נשבעים על שינות ספק ואם מנוהו אבי יתומים נשבעים על שינות ספק ואם מנוהו אבי סתם דינו באפערופס פי רץ: אפטרופס אין לו חוקה ננכסי יתומים פי קמט סעי דע:

אל דורואדו אבידת חבירו חייב להשיבן ואם המוצאו נוטלו לגוארשין קידם ייאוש עובר עלג אפי אם יו חזרו אחל ואת אי למכ

עיל בצות מי סי קעו: פני רל שאומן יעפל למיברן יהפחת שיהיה בין עם הפיםוק שפפק עמו רחובן חייב למלחות (סמע) ירוקה כשעשה החימן משלו הבל עשרה משל בעה אב ביין דסל אין אומן קינה בשבת כלי הרי הכלי של בעה ואין הערחא מועל על האומן (שד) דין אומן שנשתתפן בשבר מלאכתם עיל באותש בניןשיתפין בממון; עו מחיך כותבין ועיין בסמע סי סה סעיף יון צ עיל סוף חיתיור ובלות ש בדין שותפין: עא יביל סי רמ ספה מפיק וול הבלפהב חייב לשלם לבן חוצאותו צב מובח מטוה דאם שוען האפערופום ונאבר או נונב משביעין ליה שלא פשע בונבתו: עב יש לו הנאה גדולה בזה שילא קול שהוא איש מהימן לבד לא מימנע להיות אפטרופס נשישבעותו משאב בשמינותו אבי יתומים: ענ זכי השע נשבעי שבועת השומרים זכל שבועת השומרים על ספק היא באב שהשומר שוען שאבדי אי נגנב מירו והמפקיד אינו יודע אם אמת הדבר וחייבו התורד לשבע מספק ועיל בחות ש סיד : עד הכוחה והוביה : עה משום השב תשיבום למחיך משום לא תויול ומשום לא תובל להתעלם: יצו חיינו אי לא הדרח על אחר ייאום וכבר עבר על לא תוכל להתעלם אבל אם מחזיר קודם שנתייאם גם אלחו דלא תובל להתעלם אינו עיבר אעג דבוונתו היה מתחלה להחזיקו לעצמן תום׳ ואשרי : יצק ומותר להבריז על אבירה בשבת (אח סי שו) ובחול יבריז ציקה בין מנחה למעריב ישחרית קודם אשרי ולמנטח ועוב יותר אחר במר התפלה: יצח אם הבריז בבהב להחזיר אבירה בתקנת ר"ן וים אומי שאומרי שנמפר להן הדבר בסיד יש לנדות מי שישתהל לבטל תקנת הג ואסי אם נשבע שלא לולות בל יועיל (מהר"ך) ציל באותע בריני עדות דין בהן: צע במקים שרוב עכום מצוים אם המוצחו עני אינוחיים להחזיר למי שנותן בה סימן וו שודאי נתיחשו הבעלים אם יש לתלות שירע מיך בנפלתו וכמם סי רסב סף:

אות ב דיניבורר כל א בודר אחד וב בורלים לפכב לות לה בורדים לה בירושכה דעונם ופאיזה אופין יכולים לפכב בורד חבירו פי ביצרי ושכה

ברי עדיף סימן עה:
בכור נושל פי שנים מן המיחזק ביד אבין ולא מן הראוי לבא כגון שטח
וחיבות פי יעי) כל דיני בכור לנחלה וספק בכור ובכור שנולד אחרי
מיתת אבין סי רעי יהלאה יו חופר בור ועלן שמה בהמה ואדם
חייב בעל הביר ותולדת בור אבן ופכין שהניחו ברה או בראש גגו
אי מי שיפכו או עי משאן סי תיותיא בית ובה ב בעלי בתים יכולין
למחות זה ליד שלא לרושיב שם אומן או מלמד וכן בני מבוי והחצר
פי קני סעיף גל בית שמכרו סתם לא מכר לו היציע הי הדר שאחור!

ביתו ואיבו רחבד אמות) אפילו פתוח בתובו אפי מצר לן מצריו סי ניל א משראל לפור לניין לשמוע לברי בעל הח" קורם שיבות חבירו ואין חילון בזה בין כיין יחידי מו בלי משוה לשניתם לבופרים שוה בורך לו א"וזה בורר לו א"הראנת סי כ"ן: ב אבל מניב או פסול מן התירה פסול נם בוב (מהריק היצא סי זועין סי לב) ב עין בח שרקדק מלשון העור נאין הריינים יבופין לברור להם. בבל לעת הבעצים נינים ועיין בתינו רפב לפנהדרין: ד יחם יכולין השנים להשוות עצמן יח לחין עדיכין לברור שלישי לשעשובפ הפמע יהטוב אם אמר פתם אתה תהיה בירר שלי לא סגי במה שהם מישוים ביחד אם זה צוות שריצה לדון דוקא בפני ג'וה עיל בחקי משפש אותש פעיף שוו: ן בנכסי הלב אגב לא בנכםי האם דחולקין בנכסי האם הבכיר והפשוע בשוה (שע) א שנה בבל אשר ימצא לו: ת דכל שמחושר בוביינא לא מיקרי מיחזק: ע אבל במשכו נישל פי שנים (שע) יוד מי שמופר ביתן ואומר שרוצה לעשות איזה פעולה במקום פצונה והלך וצא מצא שם לעשות כן דהמקח בטל אעם החלך כיין שלא חזביר ההליכה ועם שאם אמר כילך ולדור הוי הדידה תנאי מחדם ואוגם הקירה מעכבת המקח משאב באומר לילך לדיר נמשמע ההליכה לצורך דירה אז הצידה אינה בתנאי ועבפ אעם שהיתה ביינתו בלי ספק גב עליה ממ הוי לרברים שבלב ילינם קברים וק ניליו מילתה בפירים בעינן (טו סירו סו): מי שמיפר ביתו לשמעון יבשעת המבר היו כל לברי רחובן שהי מובר איתו בני לקנות בית פליני שבעיר אחרת יהתנו ביניהם פפירים שיהיו המעות טובים שיתרצק בהם בעל אותו הבית שבעיר אחרת ולפיבה זאת לא לקח ראיבן המעות מיל שמעין כי אם מעט מועיר מהם ועשו שטר מבירה ועשו קנין בניף הבית יעקיין המעית ביר שמעון ויהי אאף חידש ימים נשרף הבית שבעיר אחדת שהיה עין כליבן עליה לקניתה יושוען רחיבן שחוזר ממכירת ביתו שמכר הגין עבד ראובן וחדר וביניה דרווקת במטפטבין אף שגיפה דעתו בשעת המכר באי מהני אבל בקרקעות מחני גיביי לעת ובמעלעבין עצמן ים חילוך בין מלבושין לתחר מטלטלין לרעת התום׳ חבל לרעת הראש חין חילוק ביניהן (פני משה סי קכה) יא עיין בשע דידן סעיף א וסעיף ב: יב והסמע פי בנין קשן בנויה בצר הבותב וגם אירסת שע לירן הוא חיציע שסביבות הבית יבשרוחב דה מניותר כמשב הוא בכשם הבית אף שאינו פתוח לתובון

יהבטית לי הרצה לא יתן לו אלא שכר היאוי סי יפף:

אה שנתן אל שלא יוחור לו ברין ססי רסף: אושר לחבירן נקנדה

אל יה במק ום פלוני והלך השומע וקנהן לבד פרשתי באות

"אבידת עבים לא יחזיר ושל משימד לתיאבון זיי ורשעים

"חזיר סי רסו: מינן שהאבידה היתה יותר המוצאו זיי לא ישבע

ססי רסו:

אל פיקורם או מסור מומר מותר להרום ואם אא בא עכיו בעלילה ישו לבל לבור ושם סולם לוקח משם הסולם סי תרה סעי ה אש רייצא טתרת

משרת להוליכם לביתן ועירבם עם שלו ונאבק קנת איך הדין בהפסר בשע דידן טי רעב שיניף יור: קיא פעיפן במלחכה וים לפניו השבת חבירה וחיפר לי בעל מבידה אשלם לך בל שבר פעילחיך השב לבירע נצריך לחשיבו ולוקח ממגו שבנ בעלתן סי רסד פקיח קיב כשע יאם התנה עם הבעלים אי בפני בשיטיל מה שיפסי יהרשוקו הרי זה ניעל כל מות שפסק אף שפסקי לי יותר מן הראוי אבל אם פסקו יבו יות מבדי מפחבתו אב פתני בו ייובל בימר ב משעה הייתי בך ואם חין שם בעלים לל בר שלו קירם: קיב בשע בשרכנות אין לו אלא שברי אעפ שהתנה עמי לתר לי הוצה יעיל באות ם משם בשם פנקם ארצות הנהנה בשבר שרכניתעם: קיד משמע אנטם שבר עם השבת אבירה הגל גב קחין יניי מדבתיב לכל אבירת אחיך לרבות אפילו הוא רשע: קשו ואם טען ראיתני שתצבהת שני בפים שלי צריך לשבע שלא מצא אלא א": "קטו שלא בשעת מעשה חעם שהוחזק למסור אינו מותר להורגו אלא עי גרמא להיינו שמוריקין איתי לבור ומסלקין הסולם משם יכיוצא בו וכן מותר להשתדם מיחתו עי עבום ופרעת הרמבם והרר אשר מפונים מותר פהורגו ביקים לובנ דעת הגלון המחבר שבללו בהרי הנך דדין מסור הוא בסי שפחן באחר שהיחזה להיות מסור שלא בשעת מעשה ובעל העיטיר ס'ם לעי גרמא דיוקא אף שפא בשעת מעשה (סם שפת) ותשלים דיני מפור פרשתי פיף אות מ ובאות ג פעיף מש פוף דין גרמא פעיף יח: קעץ יהוא פי למום לפצי זה בא עליו בעלילה ובכ בתע דידן בהדיח בעלילה ביצר נפל ובו:

לומות שנת לוטול עישיר לוכות וזה נותן מעאבה עו סי קסד בורח מרח מרמת סכנה או ממוץ מה דינו בנכסיו פרשתי אות שלפי רפה בהמה דינו בנכסיו פרשתי אות שלפי רפה בהמה דירה או מנדלין בישוב פי חש בחשתי מהדלין בישוב פי חש בחשתי אות ל

אל אסשור און

יד ישובן ושמעין שהיו שיתפים צרירתה וחלקו נירתה שרחובן ירור בעליונים ושמעון שמת התונים כך וכך זמן יחוב ירורו איפכא וכל א מחן ומשביד חלקו ללוי בומן יולוב כפי מה שהי לי לדוריבתיך הזמן קצוב מכר המשכיר תכקן לשותף ובין המוקח לחוצים חת השוכר מן חבית אין יכול להוצים חתוכה מן הבית יכש שבירות פזמן קצוב ובחקלמת למי תשבירות וכל זה נילע ללוקח ונם המוכר שנו חייב לתת חשבירות ללוקח ביון שכבר ידע הליקח שהיתה מושברת לובון תקצוב יבהקדמת המעות ישי במורא סיין) יש חיבוק בין שבירות סתם בשבירות אמן קציב רלומן קצוב ממבר ליומיה (שם סי ת) עיל באת ש סי שם משם הרצה דינים מזה ירין שנים שקנו בית בשותפות והתנו ביניהם שכל זמן שירצה א מהן להסתפה יתנו לי דמי חלקן יאחב הוקר הבית צריך ליתן כל חדמים המציעים עם הפקן לעת הזאת עיין באות ם סי רמבן יד ראוצן וזמעון של א מבית ולא העלייה ונתעקם א' מעמידי הביית אשר העליי נכונה עליו חאיוב על הבעל הבית אוטל לבנות העמור העקום ואם לאייצק הביצה לעקותו ובעל העלייה לא מצי כייף ליה משים שיאמר בעל חבית קים לי כהרחבל והראה אן חבעל עלייה יבנה חעמיק העקום מיד ולדור בבית על מיפרע לו בהב מה בהוציא בעמוד הנל ורווקא שקע או שירשו חבית והעפי בבתא בשותפו אן מחיוב על בהב לבנות כל כיתלי הצית המתקלקלי או הנחרפי ואין לבעם העלי חיוב בבנינם פאפוקי אם הבית והעל הי של יעקב ומכר העלי לראובן ושייר הצית בעלכון וחחב מבר הבית לתמעון אפתר דעל הבעל עלי רמי לסייע נמי אפי בבנין הביתלי ואב אם קורם בנה בעל העלי את העלי והמובר שייר הבית לעצמו ואחב מבר ו בבות ללחר אם בהן הוא חיוב בהע אם ירצה שיבנה העמוד עקום לפייע בבנינן לבהב יבין ב יבניהו (פני משה סי סק) הבית העלי של ב שנתן לק ל פוני של עלי על בעל העלי לתקנו ואינו יביל לביף לבעל הבית שיסעייעו שמוצאת חבנון אך אם כא ירצה בעל חעליי לתקו הדג אין בעל הבית יכוכם לבופן שם סו מד' טונפי בעה בונה התקרה וכן מיישב הסמע לברי שי במשנה למיירי שבחין ליהיר ולבנותן לכן יבנה התחתון השקרה ימהע השמיע האין ליא שפספי עמו רמא שבעל העליי צייך לתקן התקרה שמתיקין בעלמא לא מיירי וזה שלקלה האחון לכתוב זה בונה קורת וכו וקל גם בתשיבה שני משה סי סח חזכיה שיליק בין תקין לבנין עם יעיין בפעיף שאחר זה: על כשע כשבעל תעפין קול עומף וכוצה לבנות ובעתב היא עני הריהעומר בונה הבית התחתין ים כמו שהי וכה בתוכן על איתן לו העני כל הוצאות ואחב בינה זה עבלייתנ ואם שניהם עניים בעה ניעל שני שלישים בקרקע י יכן אם רוצים למכור-בקרקע חולקית הדמים כן וכן בעה יובל למכיר ולהתנות עם הלוקח איבנה

גביות חוב מז לוה בעל כרחן בבד ומביא שם אפי מחט ומחזירן לו בפנ ראות הבד בסי על (סעיף דו) וכן גובין ממנן מנכסיו אם יאינו בעיר בד סי קו יש לו מעות גובין דיווקא מעות יואין משביעין אותן

לל, התבשישין שעשה הבעל לחשת חחר שנשחה והם תכשיטי זהב וכסף מבלי שום חיוב י ולא פשיקולים בשעת הקירושין להבניסם לה יכול הבעל לישלם לצרכו כל זמן שיבצה ובה אובה מהם ולקי מיבעים למל זחף באני שבת יכול ליעול אלא אפי לרעת החולן בתבשיעי זהב וכסף מורים לבח נושלים י ורווקא לנותני לה סתם אבל אם הקנה אותם לה בפירום לא מצי ליעלם אלין בה ניבר, מפם י יכל ומן שלא טענה האשה בפירום הקנה אתם לה אפילן שיהיו תחת ירה לשועללל בפירום הקנה אותם לה וליבא ראה נאמנת בשבועה מרין מיצו וחם הם מיפקדים ביד שלים הם ברשות הבעל עד שתביח ראיה שהקנה חותם בה (פני משה סי עלב) ראובן ששירך בתנו ונגר לתת לם בעיניא סך כך וחבין איתה בשמרן ונפער קורם נשומי בתנו ובאובה הקודמים והמאיחרים לגבות מאוח החפצים שהכין צבתנו הדין עסותם ואפי תפסה היא מוציאין מידה אם כתוב בשנרותיהם דקנאי ודאקט מטלעלי אוב מקנקעי י ומאיחרים רובן היינו דוקא ברכתב מטלטלי אוב מקרקע דקנהי וכאקני ולבתו לא כתב מעלעלי אנב מקרקעי דקנאי ודאקני (הרם מעראני)םי בו ולרעת הראש והסכימן לרעתו השע יסייעדו מבתה הבת לם תפסה ואין מוציאין מים ומהתימל איך פסק נוד הראש וחבמי קורו (כהג) מתוך דברי מהרכי חדרבי בתשובות סי תע מובח רכל עוד שלא נשאת לא וכתה כלום כשאביה קיים אבל הראנה בתשבה . כתנ פתב דבודי הנדוניא שיחד החב לבתני אין בה דובה מאן אעם שלא לבשתם: בנה שאין בו לשפם לכל הבח לש הסחורה שלקת בהקפה הוא בעין או דאת מחמעת קיים אין צאחרים חלק בהם (כבה וכב הבת שכן הוא התיקון במרינתנו (בסיצו פרף) (ועי סי קח סל פשע דילן ואעג לצח למי לענין חליפיו ממל למי מיחת לנין וח לחם ועים היהי שאין לועדים) ועין בשע העסק היח בעין וכו ועיל באות נ ס לי ויל לשם איירי שאין לועדים) ועין בשע דירן סי רפ בחגה והעו סי עו חביא לברי הבת הניל וחולק עליו ופסק ללא עליף האו משאר מלוים שיש לחם בל שיעבורים עליו (משמע מלבריו לוקא במעות אף שהוא בעין דינא הכי לעין דאין עליהם שם מלוה שנאמר אלו מעות של פלוני.

נותן חרם משיודע שיש לו ואם ידוע שאין לו עש פעיף ב) חלה מעותיו בנו אוי נותן חרם אם אמת יש לו שער חובת ח יתן לו י סי קא: בא לגבות קרקע גובה במביענית סי קב ביצד גובין חוב מיתומים סי קו: גביות חוב וכתובת אשה איזה קודם באבן עור סי קב: ידיני דגרמי וגרמא אם דרף את של חבירו לאיבוד אעפ שלא הגביהו בידי

יין ירוק אועיל שוף אות ב מרין בורח: ב כשע אבל אם נשבע לפרוע אין מסררין לו והוא במן חייב למכור כל מה שים לו אפי חלוק ומכנסי ומבנע לפרוע לבעח ייתפלם ולא יעבור על שבועתו יהה הנשבע להיות חבים ער שישלם צריך לקיים שבועתו פי אין לו לשלם ואם יש לו ואינו רוצה לשלם בל חובשין אותי יכופין איתו לשלם: ים בסי עו מי שנשבע לשלש לחבירו וחינו חייב לו יעיי בסמע שם : ועיל בחותם סם אם הבור וובה מפות של תלוה אן מבית הבנסת עצמו עם אפי הוא תה אין מניחין ו שפריו ובח עובה מהם (שעם עו פילעם לו בחית מ סעיף על בידר חופקין בצד התיקן עשיד זהרי בם המלוה הליה לו מעות: ה יבש שאין יכול להבריחי בשי מכיר משלשלין או קרקעות שלו וושלם לו מעות במש בשע סבי אל שקיבל עליו זה בסטר אולפני, עדים שאו כל תנאי שבממון קיים: ו (וכמ בשע קידן די רבתב אבל מחרימין וכו) כבנ ומיהו יקבל בחרם שאין לו מעות משמע כלא סרי בחרה סתם חלם הוא בעצמו מקבל עליו בחרם עון א כשע ואם חלוה אמר אין שומעין לו ובופין לותו ליתן מעות ז וניחה שזה מיירי שאין רוצה לשלם. לישראל כלום אבל ווו שנורין זה שאחר מבני אומנות תפום מנבסי המזיק יכול לומר קים לי אם יש צו מעות ומעלעלין וחרקעות ואומר שאם לא ישלם לחוים במעות או במשלטלי ים לחום שאפרוהו או עבפ ים לחום שיבא לידי הפסך עו בך ישילו היהודיבא הי בי אם בריוות בי הם שותפים בקניות עובים ושותף ששינה או פשע משלם כל הקנקעות והמעות ישלם לדוים וחוא שאין בו חשק היזק ליחידי בקבלת הקרקעות לבל משערו ובח עם: ח עי נים דין שערות בחות ש משם: עי קל כלמא ימחול צביה כמש סי שו ושמא צאיהיה בו אחב לשלם וגב אל כחל למחול נמשועבד בביה כמם סי פו ושמא פאיהיה בו אחם כשכם וגם חב כחם כשמוום נששים במים יקרים ובא שמעון ומאבדו אין חייב פשבם רק מה ששיה ומהודה מדי מובתן ועי בבין לח עות יוב לשבם רק מה ששיה אתרון קטן שיודא מדין במשם בי הוא בתב רמא אפילו ים לו שער ומעפע לי בול ליתן לושניו חובתן ועי בבין דם עו ווב ובשב בי מה ששיה אתרון קטן שיודא ובפחר פא חויקינא לרן ונראה למיירי במעמד ל שמי אינו יבול למחול כמש סי צו או בים לו קרקע ואו אם ימחול יובה קרקעותיו(עון) י בפע אם ים עליו חידת יצוים ואם יעיפו ישראם קרקעות או מעלטפין יחבשו אותן הנוים מ'מ מחויב לפרע פישראל ואם יאסרו אותו הגוים הרי בלישראל מצוים לפרותו: יאל עי באות מ בדין מבקש זמן מבל משם בחקי משפט פי קעותן יב כרי שלא תנעו ללת בפני הפווין: יג מיצה בתני בתוב בחם פנקם ארצות חתאל מנה קודם, כתיבתה מן הבת בין מקרקעי ובין מטלטלין ואפי לא תפסה להיינן כתיבת אלמנה קועוי שאינו שוה כב חייב לשלם לו ואפשר בבהד הוי מסור וחייב ועיל באות عدر احداجد جرد فر ع عداد، وادخد والعدال المع لادد عدد العد وا دالل ما روا תעום בראש קון זהו או ב זהובי הנל יבמותרת אם הניח הבעל קרקעות אזי היא קורמת לועים באהע באותנ ואם גם היא נשתעברת חייבת לשלם עום) על כני מן שהבניסה לבעלה אבל במעלעלין היא במו שאר בעה חלק בחלק ואפי היא תפסה במש חבוניה קרקע כי בעובה חשיב בין יום בי יוד ביוד אם חין שום א' מהן מיחוק באון שהנסהנתבע השבע ועול אין מגלבלין עליו והשמיטו בעל השע זה עי בעין לכתבה אין ספק להמיחוק יובל לומר קים לי אמום אם אין שום א' מהן מיחוק באין לעמות מעשה להיציא ממון עם בסר אהי בא שביי דחין לעמות מעשה להיצים ממון עם פסק זה: כ"ם לשון העור בגון לאל נשתתפת עמי וחייבת לישבועה וזה מומר לא נשתתפת עמך ובו זאף בשמורה לו שנשתתף עמן חייב לו ממון אלא שבועה ועיי בי עג פש :

או שרף שטא מקוימים חייב לשלם ופן הזול בלי מבין ברים וכסתות ובא אחר וסלקו משם חייב המשלקו ויה זהר בשנו בים נבלנום שבועה אפי על היסת מולול ועליו כל תביעה שעליו שמם היה מוה לי שחייב עליו ממון 'אבל אם' חייב רק בהודאה שבי און מולובי

אמעלעלי ביר שלים עוב לפשר ביניהם וכל מה שתשחר חחר שתובה החשה נרוגייתה יחלוקו החשה נם הבה חלק בחלק חצי לחשה בשביל התום וחצי לבח ולמד לחפילו החשה בדנוניתם חולקת צם הבה יעול בה ג' חלקים כנוד חלק ה"נוטלת האשה בשביל התום ועיין מהרביל ף מש : חשה בכתובתה ממקום בהביובה צרקה שרוצין ביבות מעות מצות חדין עם האשם (מב פי קב) ולא נהיציןכן (בתי מות): יך המי נמחייבי בתו רבנן לשל פיאותו דינא דגרמי רצ הגומות בא באו מעצמן אלא מאדם המזיק שנים לחו יתנחו לפטרי יבען לשלם קכאותו ארמא בניוקין כלימר כאלי הנוקין באו מעצמן ולא מכח אדם המזיק בני אומנות שתסכימו שלח יובל שים א"מהן לילך לקנות ענבים ער שילבן הזקנים קצבו השער והלך א" מהן קירם שהלכן תוקנים יקצב בשער מרובה וקנה ענבים ש לחייבי בנוק שמויק לבני אימנת מדינא דורמי וד דברים הנאמרי בדיני אורמי כולם ים בנידון זה הא שהיא בעצמו יעשה המעסה ותב שמיך נעשה הנוק חוף שיעשה הנוק בגוף מפון הניזק וחל שיהא ברי היזיקא ואם התפסך צא הית מבח בחריוח יש מי שפובר רפא ליינינן רינא דררמי אפא במניק ממון חבירו אבל במונע ממונו שלם ירויח יותר לא מצינו שיתא בכלל דינא דגרמי אלא שלבר אה במחלוקת במל ,לחפיפו בריווח דייניבן דינא לברמי ועוד ים עעם אחר פחייבו אפיפו בהפסירו התפסך (פני משה פי מען) ועים באות ה פעיף יא מדין שנים שים להם חודביך בני אמר פחבירו יש פך כח בעשות בשלי במו בשלך והלך המירשה ומוחפו פני בש וב חבירו חייב לשלת עם בחקי משפען ען כאובן תיה לו אתרוגיפה ומהודר יירי מובתו ועו בבין לף עח עב (כממ פי קוג) אמנם מה בהאתרונ היה שוה חר החוד למכור יותר מן 'הקטן חייב לחלם (שם) יניז וחם ים עדים שיודעים במת הן בתובבו אינו חויב לו בלים שהם יצירו בתע בבל ובל יעשו לו קיום ון במשל בחות ה' סעיףצ"י יז יבשע דירן דירם בלי שלן להרמבם בבלי שלו המסלק חייב פילה ובפלי של חבירו (שבתב הגחון המחבר שעיה) הזורק והמסלק משלמין במי חבל יחד בבא חצינוק יח כשע ניא דגבל גרמא בנוקין אם הוא לבר שביח לרציל חייב לשלב מחים קנם ולכן ראובן שמבר מקח לאוי וצא שמעון יאל מ נחקי משפט פיף דין משבנות מששו .ייש ילפינן לה מפועה דבתיב אמן ומן כשע אף שלא תבעו התובע לגלגל בל מעצמן מגלגבין ומגלגלין חמורה אם עענה שאינו מחיב עליה אבל חופת או אלינו חייב עליה

And the second of the second s

in.

דין גנינה אפור לגנוב אפילו פרוטה אפיקן לד עמ להיי אי לשלחילה לה כפל לוקח בסתר זהו גגב בפרהפיא הן או לעליו שם לו גנב לחלם כפל אלא עד שמשכה מרשבי ביא אחד ופייעו להוציא משם הגנבה לט השני לשמעון שגנב מלוי והנניבה נאה ליד ואובן והחזירה לשמעון לוי לא יכול להוציאה מיד לאובן ידוקא מאם יש לשמעון טענה לוי לי מאן גנב הגנבה וברח ושלח לאחר להוציא משם השליח חייב סי שמח סעיף ח גגב שהוא עבד מחזירין החרי לבעלין ושם אשה וקטן שגנבן פי שמום:

זמן וצח מחייבין האידנה הנתבע למיחת עמו בדין בוד או איביך וכתב עוד וחפיפו שען חתובע ואמר לוגזיה הנתבע מהשתא לבתר ל יום על מנת קאם בא מיית נתבעל מיך ל דעהיי דידי מעבשיו ופרחר ב יום בח בייתונן ליה רפי מי שבק מהשתח אודוים בבי נינא מצל אי צל יביח הנתבעמעות לחחר ל יום חור דינו לפחר ביל או חיגוד בדמעיקיח יכתב עיר שם וחעם שנתרצה השני לצוד חו לוגדיה בחיזה סך התובע יוכל לחזור ולומר אשתר ברמעיקרא בשיתפות כל זמן שלא עשו קנין וכן הנתבע יוכל פחזור בו מצוך צחיבוד או מחיבוך צבוד כל זמן שלא עשו קנין ניבן הנתבע ניכבו עחזור בון ימה אם טען הנתבע כא בעינא למשרת בתר זוקו על נחוגלינה ניהפי מעכשיו ובחחר ב יום ובמשיפה זו אקניהן שלא יוכל לחזור בו התובע עד לאיית איזי תוך ל הדין עמו אבל אם לא עען לא טעניגן ליה עבליהעור י דיקא מגוד לאוד אם לחשאר בשיתפות הדין דיכול לחזור בו אבל להעליתו בדמים לאמור בוך בסך כות אינו יכולן: דין גיד אי איגוד בייך גב בדבר ששברו יחד (שע) סח ט (סמע סק מ) לב עין בסמע סי רעב סירה דפסק כן: לב עיל באות פ סעיף ם משם שלא תרשה מזה : כל ראובן הדר עם שמעון בביתו ומעלה לו שבר יקנה א מהן מציאת שן הגנב אין לחבירו זכות בו והה אחר תנבנם לשם וקנה לתם המציף ימסיק אלא שצעוסמע סי רם סקידן: לד וכל שלקחן לצורבו ולהחזירו בעינו אחב : לה פירשי שרינה להנהותו וניבע בו שלא יקבלו ממנו: לן ונמ לאין הגולן חייב בכפל ילא בדה: אם טבח ימכר עיי בסעיף שאחר זה: כין לפי שהוא קנם אין נוהד האירנא בפל יד וה מיהו אי תפס בשיעור בפל ד יה לא מפקינן מיניה עיין בשע דידן סי א סה יחיבא לקמן רים אות דיו ודוקא בגוב עצמו שחייב כפל חפי נשבע אמרינן דאי תפס לא מפקינן מיניה אבל בשומר שטען טענתג נוב דאינו חייב בכפל אלא לאחר שנשבע בבל וביון לדייני חל אינם דיינים וכנשבע חוץ לבל לינו מתרייב לעולם בתשלימי בפל ואפי תפם מפקינן מיניה (בח בשם הרמבן) : כח יעכשין בומן הוה אם נדר ח דבר סתם בגין פרנכה או דבר אחר לצנקה או לבהם יהפרים נבר חשוב ובף א וננב צריך חגנב לחלם לצרקה כפי שווה כדין נכסי הריוט ועו בחמוםי בה סמ נבחי ביר ם נמח ולע סוח בא בה לבנוב אלא לסייע והבנה כבר קנתה לבקו עב העיר בשפת ירע שהוא בנבה לפעור חשנין מ כיון משמינין אומר אים פו תביערך ינלין וחם יחירו רחיבן שלוו ויתפים שמעין אחב משל יחובן לח הי מחזירן בו ימון ראובן חייבי להציל ממין ליי בממינו הרחת והעורן י מא מחזירין הקרן פבעליו כמה שקנה עבד קנה רבו

שום לישור שמשבעיונים ולא על טענת ספרן יאם אין על עיקר חשבועה ישבע ישבע ועל עיקר חשבועה ישבע ישבע ישבע זעל עיקר חשבועה ישבע

שפחות ביסית באפי ובישול וא בטוח או ב כלים שאינם שיות שפחות ביסית באפי ובישול וא בטוח או ב כלים שאינם שיות ביכי א צריך לשניהן או שדה וכרם יאין בהם דין חלוקה אין בי דין בוד או איצור ל ובמקום שיש דינד או נותן דמין םי לעאי גובין לפי הנפשות בסכנה לב ולפי ממון לב הבא טל עסקי ממין פי קפג סעיף ג גג הסמוך לחצר חבירו ודינו פי קמ ז

דב משאכ בשאר נשבע ועועל מולנלין ועיין סם פע אפי השכיר העתבע שותק בל מעצמן טוענין לי שאין מול ללין אשבועת שכיר ז דו העעם נתבאר ברםי ורי לשבועה זו שלא מן חדין כן לפפים זעת חבעה ועעם הסמע תמוה טוידד ובסי עב סטו כ משע בירן דמו לולין בהגידיינינן ביה מתוך שאלימן זל השע אבל לא על הנתבע העוען טענת ספק ונתחייב שבועה הפ שעענת הנתבע על הדלבול הוא ספק והוא נתחייב שבועה ממקום אחר סדא דליהוי משופים, מולבולים אלא אין מולבולים בזה ותו בל דבאן מיירי שהולבול רספק רנתבע בצנין שבח הי עליו היסת בפני עצמו כנין אינו יודע אם הייתי שיתפך ביח בא מולולין ובמש בי חחם פרח הוא ישען על הולול איני יורעטו ולנ לחבלל לבנת שריך לעעון ולחי בין בעיקר פעענה בין בגלגל. דומיא דסועה אבל המבע יכול צובול בשענת ספק בין בולנול בין שעיקר חשבועה לומיא לבעל יהא דקאמר ובלבק שיהא רולים לדבר יקאי אולבול וֹקְל כתי אבר משטרים: דה כשע ואם תנתבע רוצה בשלם חעענה יאשונה, אין שומעין זו אלא או יתן כל.מה שולגל עלין או ישבע ואב אחב רוצה לאבע נפעל מהכל אפילו מתביעה פראשונה אעש שערצה מיחלה לפרוע אותה יבול לחזור בו אף לאחר שיצה מבל עם המעם: דו הער שקפץ ונשבע החר שרוצה בובל עליו מש כיין שנפתלקו מן הענין וצחחי חזר וולגל עליו חי לגלגל שלי דו וההל חיפבא שיובל לימר אני אשבע על עיקר העענה והוא יבע עכן הגלבול ניטול: דח יבשמח שייך ביר מו איבור (בחסי קעו ושע סי סי סמא יבתב תשך שמ ובן עיקר) וכל ימא בופיה בסי קעו ס"ף ומא הסמע. באן פי פו קוחה השך לבריו עם ידע ואם בותן צו חברירה ואומר או עום אינה שתרצה אותן בי ביני בוני אן עום שניתן יתן בי למי תפקי בהן אי אני אעשה א' מהן פימעין פו והעום דחב פברירה גדולה שב חסמע אפק אפיפו. חומר עול ה"בנדר ה"בעילוי חו אתם או אני. כי מספיק לי בה" מהן או עוכל לך שניהן הדין עפור ואעם שאינו אימר או אני אקה שהניה (עון) ל חלא יאמר לו בא מחן גוך או איגוד וחשע ישאר בשותפות או יאמר בכל א זה אחר זה בול או לינוד(שע) לא העור מסיק וים ואם הגתבע מבקם זמן עומנין בו אעש שהתובע רוצה זיתן מיר פעות ולתובע אין נותנין

המכיר בליווספריושיצא עליהם שם בנה והוא יתן לו דפין "והלא עלמבור ישבע הקונה (נין") בכמה קנה והוא יתן לו דפין "והלא עלא צריך להחזירן (פי שנו) מי שנגנב כלין או לפטים לקחוה, וקנפות והזר ומברן לישראל נגנב נותן דמין פי שפח: כל דבר החזקתו שיה היא בגון הקונה מן הרועים או שומרי פירות או מן בעלי אומן אפור פי שנה: עבום שאנם קרקע ומברו פי רלו: גינה שהוא תחת פית בד מה דינו פי קפה: ב גינות א גביה מחברתה ומזיקין זה לזה פי קפו: גינות הרבה וכולן מסתפקין ממעין א ונתקלקל המעין בולן חייבין פי לע:

דין נאילה נלאלו בכלל מלה י הליקח בשאלה שלא מדעת בעלים וה משכון שלא ברשות בד" חייבי להשוב חנולה ודין יאושי רשות פי שנה עד שפא: השביחה גזילה ביד נולן פישפב: נול בהמהיאו יריקינו והדר בחיצר חבירו שלא מדעתו הכל בסי שפג: נול ואינו יודע מויי ושנים גאו ואמרו ממני נול כל א ישפעו ביום ויטול אמר הוא מלתי מה מכל נותן מה שנול והם רולקין בשווה יוול משנים מא ק"ומא ר"וב" א טיען ממני גול הר נותן לכל א ד"ס ססי שים ה: גולן שעושה תשובה בי הנולה קיימת "ה" מין מקבלץ ממנושלא ימנע מתשובה סד ואם החזין מקבלין ממנו סה סי שסו גולו בישוב יחזיר לו ביישוב ולא גמדבר שם מד

משום יקה שלא ימנעו בני ארם להלוית זה לוה נוהשמיע הגאין המחבר מם חשע אאב תית חזנב מפירסת ניאה דעתו לפסיק כיא דום בונב מפורסם עשו תקה ניבנ דעת חסה אאב שוה חחפץ גניב היאן ואב ים לתמיה לבעיל ם מז פותם הגאון כאותה שבדם שלין פֿקונה תם בגנב מפורסם יים לחפק) וחד ליתן אפא כדי שיוויו (רשל סו צב) יניקרושרן בג חיינו דיקא שמוא צועק בצי הפיני סימנו בר וכך לברתי ואחב רואה אה ביר בעל הבית אחר: גד וים ביין שהיה טוען געובי אתע פית חוקה לעמון לתשאים פו וחיישינן ממא מברן נשעם עיל באית ה כב ניתשמיטו פיא מברים צחירות בסברא חרחשונה ועים ס'נו : נה ופי המכיר בליו) גן עים סיף דין אולם מש שעפשיו נהגי לחזיר כל בנגה חנקנה מן יוגנב אפי ללחר ייאום ושינוי רשות יהנגוב מחזיר לי ומיו ניסחים שצריך הקונה לשבע בנקח בכמה קנה כמשם מנים דין ועבת דעת אסור ימפני בבוד הבריות רשאי בומר בא אבול עמי לפמע סי ירח פוֹק ח) גו עוֹל באיתע פנב משם נגי בון שיל פוף דין נולה משמונם חיא פסול לעדות ולחבועה ועיל רים אות נ יבאות ה ס דן: בא עיל סימוג בע יבשע דירן גורם הגוזל א'מהן נאינו יודע לאיזה מהן גול יבו"ו כם ואם בא לצים חייב למלם המילה לכל א יא" סאל בול לא ואינו חדע אם החזיר לו חייב לשלם לי אם בא לציש אף שלא תיבעו שעו סב אפי היא קיימת אם אנב קורה יבנה אותה בבנין א'ע להחזיר אלא משלם איתה לבעליו ידיוקא אם גנב לבר המעלעל אבל אם השיר נבול רעהו בקרקע אף שבנה עליה בנינים וקולים חייב לסתור הבל זלא עשו תקנת השבים בקרקע ריו ועיין בשע סי שם: סג פי חול תקנו שלא יקבלו ממגו בדי לפתוח לו פתה לדרבי התשיבה יהמקבל ממנו אין הית תבמים נוחה הימנו: מד פי דאומר הנוכן אעפן שאין רצוער לקבל ממני ומחלת לי ממ אני רוצה להחיר לך מקבלין ממנו: פה וכן ... אם הנאול תובעו מחייבין אותו להחזירועיין סי א' ססג) ששלם וחיים מולה נדינו פי שנא: נשתנה הגניבה שנה העיבה שנד החזיר הגניבה שלא מדעת בעלים ונאבד שם חייב לינה שלא מדעת בעלים ונאבד שם חייב לינה מן הרגיל לגנוב וכן מהלא מינה: גבב אינו מפורפם יש לקונה תקנת השור "לחזור אבל מפורפם אין תה מי פי שנו פעיף ב": ישראל שקנה הגנב ומכרו לישראל אחר מע ובא גוי נאומר שלי הוא אם הגנב מפורפם " שמא הגוי משקר פסי שנו יעין גפי יול גנב לע בתיבו בעלים ליקחים הגנבה בעין ומלוה הולך אחר הגנב לע בחיבו בעלים ליקחים הגנבה בעין ומלוה הולך אחר הגנב אם הגנבה במין המשכון פי שנו פעי "ו":

ין שותף שונה או געב פרשת לקמן באיתש": גנב שטח מן העבום ובעל החתום הוא מל עיל באות מ בניני משבין סעיף קמ: מג קיצר הגאין המחבר שעוה שנינים חללו רלקמן פיף דיני דנבה בתבתי שעבשיו נהגו להחזיר בל בנבה הנקנה ון מגנב אפי לפחר יאים ושיטי רשות והנגנב מחזיר צו למיון מד לפא הוי שבה מעלים וחף שהחזירה הא לא ירע הבעלים מזה שישמרנו: מדה ינפח שעושת פאשת כאובן ב מפתחות בסתר והיא רבתה בשבר מחיר בני המפתחות ראני. לענום לאותו נפח על בלי הניך לרחובן בעלה דייראי כיינתה הי לניוב מנבסי בעלה יהוי ליה במסיע במבתה (ריבת): מו דאלב לא יקנה אדם מחבירו דבר מרשם שמא גניב הוא: מן ומסתמא מה שנמצא בירו גניב הוא: מחד יא אף בונב מפורסם עשי תה אל שהליקח ידע שדבר חקול וניב היא אז ין פי תקה יאפי הגנב אצ בהחזיר למיו יאם עען הפיקח לעיבה נתביינת וים פותקה אפי בונג מפורסם לכע (ועיל מש בסמיך ס נב מש אם קנה א מחבירו שים רבר בחוקת דנוב והראה אותן בעפום יבה עי היזך גרים (ואם השבין אצפו ופא היכיעוהן שחיא גניב ממ פא הי פו למביר בלא רשותו שם) יהדים וה לת עצמו בנפת חבירו ואמר שקנה אותו מזה ועים נגרם זה מביתו ומהונו דין מסור ים לזה ומחויב לפלם לזה כל היזיקותיו ורימה לוה בתב המרדבי שאם העלים חשר על יהודי א בעבור מבירו שאין לו לדליתו ואם בילוחו יש לו בין מסור ואף ברין ישראל הוא פעור מאחר שעלי פה בל עליו ומוליה ברם (ועים באית ב בדין נתפס בשם חבירי) ואמנת אם המיבר לא הניך לזה שהוא גנבה פעיר הליקת דיבול לימר אלו יהודעתני שמוא אנגה לא הראת אותו בפני עבום ת רשל סי יע יבשע דירן סי יקה ססב ו במיח ססי קנו באח וול מותר לברוח בשיש סבנת נפשות אעם שמתיך זה גרם צער לחבירו והוא מחייב לסבים צער כני שלא יהריגחברו בחנם יצי בחקי דעת סיף אותר ב ואציתרמל הראשון להחזיר לשני מעותיו ובננב מפורסם לא אמרינן דעכום משקר יולפי דעת החילקים לום בנגב מפורפת בעם תקה אל שידע שוה החפץ בעוב היא (במשל סי מה) ום בוה נל דמיירי בהבין גא ואל במי שהאמינו בבר יאמינו וב משים נב משים חקי משפטיד

בין ליינים דייני חל אינם דנים דיני קנסות המפורעי בתורון שם עד שיתן הראוי ליתן ומפייסו ויכול הניזק לתפוס כלי מזיק בש הראוי כלן יאם אימר ניזק לדיינים שומו לנ כשה אתפום מבלי שזיק שומעין לו: ל דיני מסור ודיני דנרמי וקנסות שתקנו חכמים דנין בכל פיקים ואנץ שליחותייהו דבני אנ עברינן פי או גם דייני חל ביכין יעינשיי, כפי הדור הפרוצים בעבירות כפי עורך ישעה ודנין אפילו למינו מעם שאין בדבר עדות ברורה סי ב: שלשה דיינים הדיושות דנין ולא ב אפי חכמים ואין דיניהם דין אם לא קבלו עליהם בעלי הדין

יאתה משביעין אותו שבועת היסת נדבה סי צה) : ראיבן ישמעון שהיי שכנים בחניית זה בצד יקיר של נסרים מפסקת ביניהם (על רים אות נ ססיר משם) ונגנבה פרקמשיא של נמו יברק ומצא לוח א" נבדצ ממקימו יעיד סמנים אחרים מפרקמעיא שלי ביד סבום ביד שוב לעשות פשרה ביניהם ואל יכולים לפשרה ישבע שמעין ויפטור ויכול לולול עכלנו כל מה שורצה (פליטת בית יחורה פירה): והעו שהרי לא כיון לבייםו אלא לגבות ב הייקו : עח עיל באית מ ברין מביים תשלום דין זה : עע נכפי עכום וגר תם כהפקרה וכיצק קונין משלעלין מן העבום פרסתי בחקי משפט בחותה תשיבה מרובה ודין עבום בה סמורה בחנות ראובן ישמעון קנה הסחורה בעיוי העבום הנל יוחחב שבח העבום הסחור. דיוםה שמעון בהפחורה עים בחותה ם דח: דין שנים ששכרו חכירות מגונ והגוי מצ א מון ווצה ממנו זכיך השני לפרוע חלקו מכל ההפסך ובו באותע סוף דיני ערב לא אין מגרכין על מצות זו מפני שאינה תלניה ביד הדיינין שמא לא יתרצו הבעלי דינין ל היערי נ תשיבת רשבא פי קיא ורמבן פי קפעון ביד הדיינין שמא לא יתרצו לרין ויצא א ביד הדיינין שמא לא יתרצו לרין ויצא א ביד הבאי ישוב חזר בעל יתבעו בפני בל החר אין זקיק לו לירד עמו לבין וגם אין רשאים לשמיע לצריו כפל אחר שיצא מב"כ זכלי לבל בחר בל לא דייקי (סמצ) יאפילן חם מואים התבמידים שהפפק שבא בדין אינם רשאים לקרוע עד שיצא הרב שהוא יובע יוק משם יםמע) בס בש דף קיא על פסך אם הנתבע משיב לא אבנום עמך לרין אם לא תניד לי מתחבת על מה תרצה לדון עמדי וראובן אינו רוצה לגלות לו איפן חביעת כבל הדין עם רחיבן והשך סי א חילק ופסק דהדין עם הנתבע בי יל אולי אחרי שה-תביעתר אניסה ברצונך ועים רים אותנ משם סבן חין פהסתבם בפני הבעל בשניע בר בסי יב פקיון שלא יפסיק הדיין יותר ממה שתבע הבער סמעסי יב בבילך לקין ב-איריאל יתעליחו (מבילו אמינה) ב ניאה ראין ול בל רמי נוקן דיקה אלא קרוב לחודם שיעור גם יל דבבלל מה שרחוי ביתן דקאמר היא ג'ב בפל ד יה דוב אין מוציאינצי מירווע ל באית ב פלו): ב פי לפי ציתום יאתר מברי זיזיקו אם נתחייב לו בפי קיי לצין הייתי כנין כפל ל'יה" יום קיב בהרחש ניובל בתפום בין בשעת הנוק בין באחר המון בין איתו קבר המייך עכמו בין כבר אחרי די בשע מסיק אפא אם כב ישם שמין בי ילימרים בי בך ובך תחנים ובך יבך תחזיר ולב הביא חתיפס חאי שרחף לומית בהן לימרי להחקיל מה התפס(הראם והיור) ודיקה חם בערים ובהה ענים נו מן במנו דפה תחבת רשל עים סיפים ל הובה לקמן באות מ סעיף שבי יםי שנט שלין ח עיים שפו שזאחיך משך אי זינא דורמן חייב משום דינא או קנפא יעול באות ב פעיף יל : ו בפסקי מחראי משמע שיבום לקנום למי שחינו רופה לציית בין שיתן קנם למלך יהריבם פתב בא שביוה החבם יביהן מעונם שלו לשר העיר ובתבה קרוב למפירה ו וב בת מיימוני על ה שרצה לתפים חת חבירו ולהבריחו למשפט ומתוד שלא רצה לחפים עצמו הבהו השופע והרגו ודן עליהתובע דנן רופח הובא מי שפח ועיל באיתוה סי פגי ז הפמובים רבני חי עברינן: ח פף שחינו חייב מיתה ועיל רים חית בחיות

האולום שישלא נשבעשול ואחב מחזירו אצ סילהוליבו למריי ושודע ומת אביו עי'םי שפה וכן סרגול לעבום ונשבע לן ומת רגוי לא זכה אולה עומוציאין מידו סם שמז: גזל לחברו וקם ישרץ ישוביל הוולה ונתיאש בעליו הרי היא להמציל: העיל מיד גולן אול מוכם גוי חייב להחזיר מתם גנבה עבום לאוש הואםי שפח: אפור מן הולן במו מן הגנב סי שסש: גאלן מדבריהם כגון מפריתי יונים שחק בקוביא סי שע: על קרקע אין נוזלת אפילו ביאוש בעלים הן אם הוזקה קרקע אין אחריות על הגולץ או אם נטלה המלך סי שעא שלה שהפסיד קרקע ואכל פירותין כיצד משלם סי שעב: מברדין ומחב חזר וקנאה מנגזל או גתנה לו במתנה סי שעד: מכרה ולוקח השביחה מה דינו מי שענו: בכלל גולן החוטף כלי מחבירו ערים ואומר בחובו לקחן עה סי שסר: מי שאומר לחבירו או האבעו לדין ואמר גנבת משלי (והיה עמו בחדרן עאפ שאין לו ראיה ברורה שפטור מקנם והוא דלא מתכוון לביישו עם סי תקאו ב ינות וחייבין לעשות ודר כיצד עושין החד בבקעה סי קנח: עש

סו לאפיקי אם נשבע בבר נתייאשן ואינם באים לתיבעו עוד יצריך להיליבו אחריון סו גם אה מפני תקנת השבים: סח ובשע דירן דירם נול לדר וכן מתהגר ע וניתנין בארנקי של צדקת: עיא ניעיל באות ש ס קפו אם השליח או השותף הברית בשכם דינן והרבה דיני מכם שם ועיין בשע דירן סי שסט סעיף ה' ו יסי רנא פסד וות מש באן בפיל לקמן באות מ סעה עב פי געב שהוא עבום יאים הואיובו שני לבגובה בא ירעה אי דובו שיחור עליו בהיציא מירו מה מייחש ימשאכ בלפטים שלקחי מירו בזרוע בפניו: עב ומשל מאריך יסיתר דברי הפיסקים ומסיק לבדוב עבום פח חור יאום ובב רשל בפ הנוזל בתרא סי דו: עד ומכן נהגוןיעים באות מ ם ששו) להחזיר בל בנבה הנקנה מן העב ואין לשנות מן המנהג יאין חיליק בין דנב לאלן דבבל ענין מחזיר לו דמין וגוטל את שלו ובפ רמא יעיל ם נו: ינד והה עברים מהיקשו לקרקעות ובמח פי שפג יהה שערות וכמשל פי שפו ים ווֹ של ער ומסיק בשע לפיכך מחזיר הבלים לבעה וחין כאן שבועה שהרי ערים באו מה באל יאחר שיחויר חוזר ותובע את בעה בכל מה שישעון וחדין ביניהם: עו נובעין זה בחב בשע פי עה פם ין בשראיבן חישר לשמעין שחיה עמו בחיר יפים בהשיעו היפת לאעם שלפי עענת חתובע שעוען עליו שרול איתו או עשה בי נובד הוא פטול ינקבע אפיה עול פיף אות פן כי שעט ושבע פו פי פו סבב וונופה בתב פי עה פא אעו שהעיל עפיו ער ל קונה שמ משביעין איתו של ועיי סי צב יססף הטעם יעיין פי שפל פח ופי בב פה וחין שמעין יכים לחפוך חשבועה עפי באובן שישבע דיורע שהוא לקח כך וכך מתנביבו וישלם לו כיון דלא באוחו בעינין אפא שישרולים פרבר מיתו אם תפס משל שמעון בפא ערים תפיסתו בשיסה (סמ"ע) וכ"ב פליעת בית יהולה סח: והטין חולק ופפק לא מחני בפיסה: כאובן וממען הדרים באופר א" יאין זר נבנס לתוכם ונגנב לא" מין עבנס לתוכם ונגנב לא לני מותן מני לי שאתה גנבתו שאין נבנס לאיפר שלנו אלא אני

חרי משפש ושיב עמו אחרים רשות שיתן המלך לא שידין אפי רוא או חבני ניהם מישוהו הרפון דמביו בם הוא במם חתום לבובשע דידן מבוים לאו שמיה'דיין סי גן דיין הה אחר יכול לעשות דיין שרואה הזילתו ביד חבירו שו יעדים בדבר שהוא גזלו משום לבעינן עלית שייכל להזימה ילא יקבל הזמה על עצמן נמנה בענין לרעת רשבם עד הרולה רוקה כשר לבל חם נתכוין להעיד יפש נודמן חין נעשה ל קו בהכותושה שיתן והוא שיודע שהדין עמו פי ד דיין דן ערות אחרים וכשער המעיך ולרעת ני יראש קוקא ער המעיר אינו נעשה כיין אב הזה בכל יום "מלבד שבת ויט פי ה: דיין יושב ודן על שודו או לוומן בשרים לדון חפי עם ענמן ונעת הרמבם דבנתבוונו בשרים עפי אחרים מבל וגומר הדין אפי לפרות משפ סיו: גר דין גר כמהו ולא לישראל בלילה מק עם עדים אחרים ידוגו אעם שראון שונא שלא רבכד יכל שלא העיך אפי נודמן להעיד וכש נתבוון ילא הוזמן יכול להנותדיין (בהג) אם בי מולשלשה ימים "ואוהבו כנפשו"לא ידין אבר ממזר אפי ג ממורי בשרי באל מתראה: י אם קבלו עלין דיין עה שלא ידעדין תוויח כלל אינו יכול לחזור אפי

בהה לא יבול לומר שקבלו לרין דין תירה יאמת (עו סי דב יתשיבת רשל סי ב) השפמי ראבוהו הוי דיין בלחורוהי אל תלמיריו למדחנו רבינו אל תהי דן יחידי דאנא יתבינא ידן בלחודוי ואינון אתין ידיינינן קמן כמאן דמקבלין עליהן דמי עב"ל ושמעינן מינה לצא בעינן קבלה בפירום אלא כל שהיא יושב ירן באין לפעי קבלה יונים ב שמבחן סמצו בומננו לדין יחידי (בהג):

שנת שנת של הציבור יכיל לרן אף לקרוביי שעמב רבלותו עליתם (מש סי צל בשם מהרם תון) ילות ומשום זה נפקה הרין עבל רשל : יב ולא ישב התח בשום דין עם הקהל לפסקי עלי בתים יפסקי הלומדים הם שני הפכים (השובת מהריו) יג בשע מסיק מדער הצביר מוא ועתיר ליתן את פדין: ידי יהיבן היה לו קבוצת כיבעים למכיר חרותים עכדי משיחה ובא שמעון וחיביר את שלו בתיבם וחשף חת שלו מתוכם יעיז נפלי כל הבובעים לארץ ינתלכלבי ונתק לקלן נל דשמעון חייב דהל לשומעי בנחת יראי מסי מש לכת הגאון אברימשערים וימש שרולה בילתו יכו רו ליצה לנוופי או ריצה יקו והוא עימד עליו ומציל את שלו ונוקא היא בעצמו ולא עי עבום עיל פיף איתד ואם עשה עי עבים כי בא הי יכיל להציל ביננין אחר מה שעבה עשוי ו פון זהם אין לי שנדים שהיא שלו לא מבעיא דרסיר להבותי להוניתי מידי אלא אפי בלא הכרת נמי אין בפחו להוציחו כדירו וריקח-נשבח להיציח בעדים יבלה עדים יובל באופסן דיהית נאמן לפני בל במיגו אטענתנה : שז גשע מסיר אל יכיל להציל בענין אחר וכן מותר לבוף בענין מסים עי עבים ילהפסירו ועיל בחקי מספע בחות ל סיף דין משכין משם נייז תשלים דין זה תמצא מפירם כל צרבו רים אותומ": מפני ביעול מלמרים מותר לרון בערם (סמע סקב) יר ונם נוהנים להקל תחבת דין בלילה דמחחר קבה בלדון בששופתין אחריו ה'ל בקבלוחו יבתשיבת מיים כתב דאם נתרצו שני הצדרים פנונם בליפה מיתר פלונם יההד לם נרית דילקים וממ פא יכול לבפותם לדין בליפה סמע) יבתך היביח קדין לסיר לפי פאיר הנר יקינין רס בליפה עםסקד: בבח מישב מה שנהנו לכיף לדון בלילה: ינד דחול חפריהו אייה שמח יכתוב הטענית ופפל עיין בלח סי שלר לם קבע ומן לביח לדין בומן כך יכך ימים חושיפרע לומן בך וכך ימים יום שבת ייט בבלם מנין הימים שקבעו לו אעם שרבר ההוא אינו ייבול בעשותו בשבת שו יבתן ד יכלבה בהרחש דחפי הווקקו לשפ אין גימרים. ב בפסות משם (סמע ירים זל פסק בשע (בתי אבר משטרים) דית סי הפילו בשנתבע מחר ומר בין תובע לתיבע מענה שהיא פקיתה משפו דב אפי בבפייבלא בפיה שותר לקין אפי ושראל : דן פי בליני ממינות לכתים שים תשים עליך מלך מקים אחיך דרמינן כל שימ ת שאתה משים יהיו דוקה מאחיך ולאפוקי גר ואפילו זרע ארען דורים אסור בבל שומות (מבם) עין בבהי סי רסע הם מותר להיות מלך איש יהודי שבעל בת אל נכר והוליר ממנה בן ונתניר איתי הבן בל שהקהל קבליהו

בהבחתיבסיק סה א ומיתן כל דוקא בשחבירן הניח לו ליעול את שלו אבל אם

עליהם ומרוצים במינוי יבשלפון אפי במילי לפרת ובפי (כחג פי י) לי ם ל כדעת רשבם והרשבה סל דאפי נוזמן להעוד בשר לדון עפי עדים אחרים (ראם סי פם) פינ כ" כל שהעיד העד אעפ שית עדים אחרים להעיד על המעשה אינו יכול להיות ליין אין עד נעשה דיין וכש באיסירא תשיבת רמא פי יז (ומש הגאין המחבר שע זה ניין בא ני עדן אבל הריבם סי תל ית סי קדח כתבו וזל אעפי ראין עד נעשה זיין י דיין נעשה עד יב פינ בתיב לבע דיין הרי אה המעשה יהעישה היקה לו בשעת הראייה יובל לדון עם הופה דהיראת בע"ר כמאה עלים למי וחשיב כהוכת עלים: דן לאו אמרינן לא תהא שמיערנים ברולה מכאייה ידנין עפי ראייתם אפי אחר נמה ימים כמו על שמיעתן: דז בשנ יבדבר לרבנן כאון קיים שטרית עד נעשה דיין עיי שע סי מו : דח אם קיבל עליו את האיחב ואת השינא בשר (כדבו סו קפו) פי שקיבל עליו את שינאו או את היהב חבירו לדיון (בהג) לא אמכן אלא לכין אבל יובל לרבר באותו דין (ישרם סי מ') לא אמרואלאי בדיין ליבל עם דיין אחרוםם דע כשע אבל המנדה לחבירו משים שמופול בפבודו יכול לרינו אחב (כשפטרי מן הנדוי) מאחר שאינו שונאן ידיקא בשפטרו קידם שידע שיבח בלון לפניו (בחג) בל בספרי נפקה לן מדבתים והוא לה שינא לו מתמיל שלתום תמוכין שנים שלחם תלתל: לא כהסמע אביהחתן יאבי הכפה אעם חבן באותבי נמירים יחד אסירי לדין זה אתאה אבל הן רשמין להצעיף יחד עם השלישי לדון אחרים למעוך שמובה יה אתוה יובה א ברבירי על האמת (בסי פג יסקיר יבח סיד והריף בתב בתביב למיבי להיי ליין קבוע בשר לרונון ועיל באותיה ם סעיף יא משם ו יהיבא ללא הוי י דיין רביע פסול לדון יכן ים לפסיקי והיכא דזה בירר צו א יזב ליא אעם שאינו קביע בשר ובהגן יול יע צהלין סי רלה כל הקרובים משני בשני ולמשה בשרים בם לדין יהה במחיתנים יאפי אבי החתן ואבו הכלה שבתוך ימי החיפה בשרים לדין זה לת זה במש מהניק י שני בשלישי בשר אפי בדין ועין נשי יממ סי פה) יכי היבי לבעלים אפי הם ה אם נמנא א' מהן קרוב אי פסים בטם בל העדות לף דינים אפי הם מאה ונמצא א מהן קרוב או פסיל בעל היועד כלו ואינו נקרקן בל פה' ישך סי יו יפיסקים בלולים) מירשה בהיה חורנו בל הדיין יש שהיו רוצים לפוסבו משעם דביין דהמיישה גם בדיין דיגיל אצלו מסתתמים שענת שבנגלו ייומהריו סי תוש בתב לבשר י את הבריחו חרם בבהם שבלמי שיורע ועדות שיבא יוניך ובא עלים ימעיקי לפניהם מסתמא לא היי כל קהל עלת יתקאל דיינו ולא כייוני אלא לבחרים שבהם והראיים לקבל עריתם תשובת הראש באה סו יל הכב ותפמידו בלבמריה ילסבריה עניך אם בשרים בריני משונת עיין במש פי ק וררבו סי יב : לב אבל יובל בהושיב דיינים אחרים בשרי שירינו (שע) יאפי המחמיר על עצמו מחמת חסירות כשרים לברה הריינים מהריך כל יהה ב גרים שאימן מישראל בשרים

למנות חה שחמת שעשרו פי חיין שנו בדין אחד דיין שיש לו במותג חה שחמת שעשרו פי חיין יהיה עניו אל והעם לא יהגובו קלות בלא שה בשליח בד והמצערו מי רשות בד להכותו ונאמן כב לומר הה יהו בי החלה מי בשליח בד והמצערו מי רשות בד להכותו ונאמן כב לומר הה אין בי משום להמסרב יהזיקו "י פטור ומה ישיאמר לבד שדבר המפרב אין בי משום לשון דינע פסי חי דו תחלה הבא לפניו תחלה "מלבד המפרב בי אשד קודם בח אפי פתחו בדין אחר ומהפך בזכותו בכל מה ראפשר מי אשד קודם בא לפניו דין מרומה יד לפי מה שדעתו נושה כי שו:

בח עיין בסמע מה שנתב בזה: אבל סימא גב יניניי פסיל וכב בח יסיים ומיהו נרחה דבריעבה בינו דין יבתב כהג ואם קבליהו עליהם לכע יכול לדון י ועבשיו שנתפשט המנהג שהתיבע הופך אחר הנתבע חרי הוא כן בלופו עליהם לדון ויכול לדון לפני הסומא: לו אבל בניעדר דיפיפם דין (נמוקי יוסף) ובחב דאף בדיעבד חין דיניהם דין וכתב והבי נקטינן יולבתיילה נמי אם הם לבים וחין עיקר הדין תבשוי בהם יכולין לישב (ראנת פי נב) ובל זה הוא בריין אבל במעמד הקהלית אין לחים לוה (שם) : כלת ומסיק בשע ולם ים תיקין או מנהג, בעיר שהדיינים ידונו בענין המסים דינם דין (ועיל סי טו) כש השוברי המחפיעלים יכן מי שליקר מרחובן פרם ללקור תלמירים ברגם כשרי לקדן ולהיציד ולפי מדת חסידות ליכח מהריבל סיצח חבל ישום ב יחיי לחדם לחים לזה משום מדת חסידותו מלמד יפול להיות דיין לתלמידו יולאב של תלמיד אף דנתן כשו שבר הלימור שי ז בסמע פק דה: מ מבל אם נתן ממין כדי שיתמנה אפי היה דריל טפי משאר דרילים בחכמה ובמנין אסיר לעמוד לפניו (בח כהד), מוא ואכוה פתכם אזהרה לצבור שתהא אימת הלין עליהם: מב בזיין השליח בל בזיין הבל ולאו בל במיניה לשליח למחול (היאנה םי היא) בבח מיישב שבירות שנועלי בני משל צבור י יכהג כתב לפח כבה (ועיל ספג) יהשבירות יוגבה מכל פות הקהל מהצדקה שלא ידע הרב מי המרבה ומי הממעש (כמ אלפיך פי כב) מג פי בשים עקים שניעקו לשפיף בר מבין איתו מבות פילות: ובלה עלים אין חשפיף מאמן אלא לנדיתו עפעי ביל סי שלה: מד הף שיבים להצילו בדה: מה דבעב אבי משה העיני האנשים ההם תנקר וגו יאיך ידע משה זה רל שהשליח היניד כלן לבריהן ואי היה בית משום לפר לא הי משרעה בתבו בתירה : מו פי משעה שמעמיד עצמי לפני מדיינין והדיין היכין עצמו לממיע טענתי זהי נקרא בא בפניו תחלה: מון להאי עשה יהאי עשה ועשה לבבוד תירה עליף כבח חפי" שליחי צריך להקדימו לכבור תיכתנו: מת אין לתח בומננו דין זה וסמען והף בזמנני ש בהפך בזכותו בח ושך ועיל באות מם שמח: מט לשן הימבם מפני שבושת הישה מריבה : נ לכתיב שפעו יתום ריבו אלמנה : נמ יליקה לם באי יתום יכו עד עה כיפם כא אבל אם אין שם כא יתים ותח מקרימן התא משים. עשה דכביך תורה נמהרר יינה) נב ולף בומן הזה מיטל עם . הדיין לדין עם הימת שנתחמת לי ולא עם טענית לם הם מבחישית האמת (מהריק ירשבא) בג כשע ייכול להשביעו אפי במקום שאינו חייב מצר הדין אם עותה כדי לברר האמת וככ סי פז סך ניעי רים אות פ מהם שלא אנקשה מדה אמה שבתב שם עם יעין בחקי משפט ריש אותש בהלכית שבועה משם י דיין שרוחה זכות לבעם השער שרבירו ריצה לבעלו יהואי אינו שוען זכות ההוא ים לריין לפסיק לזבית עם ראייתו (בבדף קטו יצע المرادر (عر ٥٥٠ مر

יו ואם דיין רואה שא מהל את חבירו לפנספנותין ולא גביפים ל עליו שלא ישאו ויתנו עמו " סי טו: דאין אחר ששמע המענות הדיין לחוץ והדיינים נושאים ונותני בדיין יהולפין אחר הרוב ואם א אומר יידע לא צריך לימר מאיזה טעם ייוסיפן " עוד דיינים סי יון ג דיין בשודא דר "נאמן לימר ליד זכיתי כשעימדים לפניר ואם הלכו ואין פסד בידם "א נאמן לימר ליה זכיתי יאם הוא דבר שתולה בטענות יחירו לטעון עי לפני סי רו: דינא רכילכיתא דינא "מי כי רו: אין לדין לפני "דייני עבום אפי נתרצו בקנין אם לא באלת "וברשות בד סי דו:

לף יאמר א' לנדון הדיין עשה לך עלא כדין במה שחייב אותך (בת בשם מהררא שטיין) ידוקא כשא' אומר כן לנדון מעצמו לבל אם הנדין שואלו וריאה זכות לזה הנדון וחדיין שעה באופן דמצי למיהדר אין בזה שום איסור (בהג) בד כשע על האשה שלא תנשא לאים ילא יעסוק בשדובים בל מיהדר אין בזה שום אינה שלינה שלה יכל בשע דירן בסי שנח ססה י יעים באותה שוף דין חרשאה נה יבשע דידן גורם ייניאו כל אדם לחוץ ובאשני גירם מוציאין כל אדם לחוץ: בן פיי עיר שנים: בז כשע סי יב סה ים כח ביר הריין לעשים דין בעין פשרה במקום שחין יכול להתברר בראיות יפעמים במו שיראה הקיין בלי טעם יבלא ראיה ובלא לומך הדע יהיינו שורא דרייני ולפעמים עפי פשרה אף בעל כרחו בבעל דינים: נז ימסיק שאין עלות הפשרן מועים כיין שפא אמרו בעיד שבער עומדים לפניו: בח ידינם שיתפשרן אהדדי או מחלקין ביניהן ואם הא' מיחזק אומרים לשני המעה: בע ואם ים חיליק שענות ביניהם אינו נאמן לסייעו לא' מהן אעם דכאן מיירי במימחה במש השיר(עז) ם ובסע מסיק אבל סני דיינים נאמנים לעולם: סיא לעיין בשע דידן פי גד" סמע סי מה סה יז פי על פז פי קנד פה פי קסב פא פי רז פטו פי דלו פט פי רגע פו ופי שנו פו יפי ענ סיד שך פר לט ופי פח יפי קד פב ופי שפע): פב בתה ואף בדבר במותר למיעבד נפנים צבמשל באותוה ס עון) ממ אסיר לעשיתועיג ועיל באות זה ס יר: סג אפילו עקבה שליקחין מנכפי המלך ירה אפיר לרון לפני הערבחית (מירם מערחני סי ית) נהגו לבן עיג במסים וארנוניות (מחריק ופוסקים) ואין להפסידו בירים ילמסור ממונן ביד עבום במתביין להשחית (שם שירש קרו): דוקה למה שהוא חייב מצד חדין ומסרב לפרום פיסין עיג לפרוע למש סי עלן חם דרך באותה העיר סיהודים מעכבים לחבריהם לקבי עליהם לפני עבום אם אין שם בד פטיר ננטוקי הרם פי פא) ראיבן צוה לתפים בעם ריבו לפני עכום עייך 'כפרה במי ריצח (שם סי סבי) ישראל וגוי שבאו לדין לפניך אם אתה יכום לובותו בדיני ישראם וכהו וחמור לו בך ביננו בריני האומות זבתן ואמור בנ כך כינכם (פחייתא פ הגיול בתרף רמבם פי מת מלבים) : סד ואם ים לא מבעב הרינין אבות ויפוי בח במשפע העבום שפי מבמשע ישראל או מחני חקנין ואין אפל חקנון כפום (פמע פק יח ובפי לב פקעו ובב הבח): פדן שאינו רוצה בחיות בל עים כים אית מ' לחובטין איתו עי ביים ומאר דינים ביפיפין פעשית באפם עם: סן אב נתברר בדיין שהיא חייב יהוא ובר אלמח ילא שד חייבים בד להעפל בדברי רבשרים עוֹל מ מוֹ למחריבל פוֹ מח) ובתב מקרא די ביעין בתמובה בי פי קנג דמי שעוען שאין לו ונשבע על זה אם היליבו בח לערבאית שלא ברשות בל ישביעוהו כרינו ויתנו לו עדים שפרען בתב בל ונל קויקה בשנתברר לנו עם ענים ברורים סהוה אלם ואינו רוצה לבא לביל נותני לו בר רמות שיוליבנו לערבאות מבל עם עד א ומפי שליח בד דמהני בבי תני אינו נאמן לחת לבעל דינו ישות שיוליבע בעובחות ואף מי שנשתעבר שים לבופו בדג אין לי נמות לדון לפניהם אלא מב ב לרון לפני דייני ישראל ונם זה אחר התראה אבל קודם לכן אסיר לשים דיין בה כח לרין לפני עבים (ימל סי קח:)

וו פי ימא: רבר שלא בא לעולם מי דם עד מי ריב: חייצי חיתומי ליתן לה פירשתי באהע סי סדי יש דיכים קונה פירשתי אות מ'סי קצט: דין ורברים אין לי עליך בגון שמכר אה אחר זה וכתב לראשין כן סי קיח

נשבע הפוח ועבר עם שבועתו אין רשאי לתובעו בערכאות בלתי רשות בד להרמ אלפיך סי יום וליבו חמולות בערבחות בלתי ישות בל חין ליסרו על זה שחשב בשביל התנחי רשחי בשות כן ללחו פע דינא גמירי (הרמ אלשיך שם) ומי שלא וצה פידון בעיר התובע כל שתוא מפוים לירון בפני בל יפה על מיקרו (תי סו קצא) והרפלם באה סי דו בתב יחפי לחתריין בפני בל קטן מהראשין: ראיבן שנטל קנין לעשית עם שמעון כק מינוכן הליינים ולא רצה שמעין לקיים בורת הדיינים ראובן פעור ואפי נקבעו הדם נפרי אונסים ופשור (מורת הלאנשי סי סא) עי מש בחבורי חיקי דעת אות ב פס לבן: מן כתב בת בשם רב שרירא המירד בדין מתרין בו חתרףה מפורפמת ואם אינו מקבל מעידים עליו וניבין ממני בריני עכום ומהן שלנו לעכב נפ בבתב ואחב מתירון לו ועב דאין מתירין לילך לפני עבום אאב אין יבולין להוציא מירן עי אברכום ופתב הפלבו ז'ל תקנת חים ר'ד הוא שלא לבעל התפלה רק בבהב שהיא מופך מם ומתפלל אבל אם ביעל שם ו תפלות רצופות יכול לבעל בכל בתי כנסיות ולבעם תפלה של יע ישבת אאם ביעל דים אמנם גענין הקהם יכים בבעל: בח ניל באות מי סעיף רךא ורים אות א סף:

חהי משפט ה

חוצאות שחוציא חמלוה על הלוה כנון מסרב לבא לדין עד שהוציא הוצאות משלם לו לוה משעה שנעשה פרבן הה אם נפאו עי עוכאות של עבום ברשות בד' פי יד פעיף ה": 'ריני הליאה בשטר פירשתי קצת גאותש סי לט:

בלובן שקנה מכם מהמלך ונכתיב על שמו ובא שמעון אתם ונשתתף עמי בשטר עדי ושל ולא נתנו משלהם בלים אלא נשאו ונתנו בממון המלך יב ממון של בני אדם עבן הוציא הוצאות מקצת מרעת שמעין ימקדת סלא מרעתו ילבסיף היה הפסך מיען שמעין שביין שלריך שביעה איני נשבע יניטל אם טענת שמעין היא עם הוצמית הנה ונות ששבע רמיבן שבך הוציא וישלם שמעון ואם טענתו על הוצאות לת שונותישבע לעכב מה שבירו אבל לא להוציא משמעין (רדבין סי קב) שנו שמעין הרייחת ממקים אחר כנור ההפסד אעם שראובן מידה שהרויח אצא שבל הרניח כב ישבע שבל הריית אלא מה שאימר ויטלם שמעון חלקו מן ההפסך שיעולם ו וכש אם רחיבן ביפר ואומר שליתי רייים איני נבלל בשותפות זה באבן כאיבן שאמר לשמעין לך יפרן יוובי וכל מה שתיביא אנין אפרע לך חייב לפרוע שמפיבו בלא קנין (פחרי הרייבי םי עוגן יכם כהג םי קרע אות דן אף שנתחייב ברבר שמין צו קצבה : מי שאומר לחבירן וה יהיה בידן עד שאפרע לך הוצאתיך אין פקדין (רדבו סי דד) ב ומיינו אם יצח הנתבע מרייב בדין זה (ריבש ודמ) ששם פי סי יל היינו הוצאת פרבנית אבל שאר קיצאית כגון משלח שלים אחר הלשעות אי ששלה אחריו למקום פליני אנ לשלם עש : ג יים בפר הנתבע שלא ים מינן יחתיבע מביא עדים שהומינו והידה הנתבע וחביא עדים שבא מיר שחומינו באלו שמר פא לייתי שאיני נאמן לימר פרעיני אפי יביא ערים לדבריף (הראש) ואף שלא כתב סרבנות אלא אחן (מהרשל שם) די עים פיף אית ר ם סו: ו קיירת לבה שניע בנין במקום ארך ילמר א צרבירו לך שם ואני אבל אחרייך בימלך והשני לא הלך יאחרין עריך לשלם לוה שהלך בל הוצאות יבשהמסרב עריך

דיני הרשאה עשה הרשו ליין עם חבירו יכול לבטפות שניהם מורשה אין הנתבע יוכל לומך שמא רמישה בטל של הרו עמך המרשה בדין ונתחייב המורשה אין המרשה ייכל לבעל הדי עם שי ביטל בבר שליחותו ואם ידע המורשה בביטל אעם שלים ידע בים בעלי המרשה חבירו עריך קנין וביתג בשטר זיון יוכי נים ין לנפים: לא כתב בן יהנתבע נתן דרפין להפורשי ואבדי נתבע פטו בי יבשל מירשה על המרשה ינ בעל בנכס אשת "יציין בינים בי בוכסיה סי קרבן: שנים שבאן בייישיקה ניבע ניש ב

וכאון שלם ליואון לישרים בזה שישבע ישים לי מושה בי על היום בה בי בי על אמין לנת סת ימססים על ומפני בלני וכל דויצלי הייני בעב בני בי ביוני יולב שלה שלה שבים ביוני סי צג סעון לראיבן שחמר לשמעון שיוצ ה פתקי מיוולצים יבל אשר יפור בת בלות תוא ים עני פן שמיען בתב יוף ביום ולי סי לה מירם נבחנטי פי דרו א בשעםי נה יבל היצ איוש ש נים ים ברשות חבירו יהיציא היצאן לינטעבע יו במין שביניין בינ אורו יהיציא היצאן יבר משפרם ישבע שת בנוף יכב ישן יפי במי פישב ב בי שישבים מיר קדאי יקע יאאי פא ידע נמבע מיי לידע בר בנו או אי יהאי בי בר משפין פעיף קיב אם גיפה רעים יניחה פיו זע בו מעדו יייב כי בי שע סי קרו סעיף יוסי ונר פו הסף סר ,ם מעה סר . לי שני פעמית עיין בשע דידן סי על סיון בכל מיום ניים ב כ פין כי של מיום בכל מיום ניים ב כ פין כי יי

יית שכיפין כל ה למלם בכל מים שע סי עד כלי: ים ליבל אם אין רשה חיליף מעבע רוני ות משילשם סבן: ש צי לשלה בפי ולשיוש חוך זמן מחויב לקבל (שם סד) המלוח יוכל לעבב יובייתי מל ליו ער שיפרעו פו קרוביו (פי קו סב): ת ראובן שה בה לשמען לוב ת הב י פבים יובה ביע המייםה לעיר ציי באלי לעיר האבן יחובע שים ע לי יו יוב יובי נתפשר עם המירשה וראיבן טיען שבל עיד שלה ביום ביב מים או שותפרע עענת בעלה הל כאומר הלויתני ואי אם פרעתיך שחייב לחלם יב של פהגם פה ום מחרם חלוי סי יב כתב דמורסה רחיבן שנתפשי עם שמינן יי יב חב של עשהי מירשה אלא לגבית לא למחול לחייב לשלם אם הליה לא היפה לשלחן עי וה יהוצרך המליה בעשות שליח אחר בהרשאה אין הלים חייב לשלב הוציים שפיח חראשין (בו פי תקה) מעשים בכל יום מי שבא בהרשאה וים נמנום בחרשאה שיעשה בטחין בהשתבל הרשאה עובה רממ סיק נייני החדנה שחם ו מעמיד לו ערה בעד הרשחה צרין לדין עמו אעם שאיני שליחי בלל אם נראה לבד שקוא זכות דמליה דובין לאדם שלא בפניוליםם פ מרובה דין יחן יבתב בסמצ רעם מנהג זה אין אני מקפידין לבתוב זיב קני איהו וכל שעביריה בי לפחית לאיב בעפ בשמקנין שנוח : נתפשר עם בן הליה ולא עם הליה עצמו פשרתו בעלה ני ישל בהג סיפה ו הרשויי למירשה לילך למקים הלים יבי המליה ביני המלים יין כי בבנים מו להיטפל בדב יי שב שלח שמייםה לחמיםה החיי שבי כל ממקימי שלה נונהם ילה יתפשה היי מסולק משליתיתו ותילא מני למיהיי שלימי שלים עיין תשיבת ימל סי דר אם המירשה של העיבע קריב לדיין הנתבע : מירשה בהי תבונה מל הביין תמצה פעים בחית ל בלי פספי ליינים: הי המרשה יכל בישיי הח פק הרשיתני ינה מספה איני בעל: זר היא בוה שבא לה בים צריך פחקעות בייולבה בויוים. יצון יבו אבל בהרםיהי למביר מעלעלין אי בהקע אל לאו ובין יא אף בהיציין

and the second of the second o

තුරුතුර වියාද වන කර වන කර වැට

דיני היזק ראיה הוא היינה בגבול הבידן ומזיל שלא לכן לא יפתח חלון גם לחצר חבירו אפי נתן לו רשות כנגד זה ואם יש לו חזקה לעשות חלון קטן לא יעשהו בינ כנדר ני להתירו בחרטה) הפקר והוציאו בחיץ והוא בעצמו החזיק בה זכה

קד בשע ינשים יקרות משורים להם סיפרים ניטענו בפניהם והם יכתבו הטענות לפניה יוניתו איתן בפני הבד ולם ירצח חתיבע הילך עמהם והיא עיענת בפני התובע יתבו מלעעין שקר נואם טחייבת שביעה משביעין איתה דפי כשים תועלת עכשיו בחב בחיינו שבועה שחין הפקדין ברשיתה לא מחני לומר כל אשר לה הוא של בעלה משי פתשבע שאין פה דמה לשלם אין משביעין אותה כיין שכל אשר לה היא של בערים ימש בשם הראם אשה שנתחייבה שביעה בשבים השנה שמחויבת לשבע שם מיירי בב (עו) אפי ניתחייבה שבועה אין לבריתן להבירן לבד ללח נסבעת היל לפני סופרי הדי ולם מל נא) ואם מסרבה לשבע (עיי בסי סא סד) עושין לה בפייה כמו לחים וחין משב איתה כשהיא מעיברת יאם אין לה לשלם יכתבו פסד שתשלם כשתתאלמן אי כשתתודה יאין בעליו חייב לשלם בשבילה לשע סס צין כבי בשם סהת אם יש עדים שמעות עצמן של הליאה אנמה ראת מחמתה קיים ביודאי שנפרעמהם המליה דהבעל אין כיים סעביר עז הממין שבי מחמתיה למליה(עון) בישם פ יוחיבל ס לט פסק כים חילקין שהבים ימא ול ידלא כים חילקין בזה) יהאריך יסיים יול יהלכך עכשיי כל הנשיי בסך מיעט מחייבין הבעם בעבירה מפני תקנת השיק והכם לפני חיתיון הנשים המה בעליהן כל ממין בעלה בידה פשיטא שאפי דביי גיים מחים לשלם עבירה יכם יישך כייני כל זה בהל אה רי פקדון בענון שהיה להם הניה מהממין לבל לם פשער דבי בפקדין אי משליכתי לאש אי שחבלה וכהג הבעל פטור: יכתב בשע סם ען ואם הבעל מודה תבחו הכלים שתבעי הותה לרשיתו חייב למבע שחינו ברשותו ושלה שלח בה יד ישלא פשע בהן הנונבי עבל יעין בשע סי שמנו סב : בה עיין בדבתי מים סי קן פקד אם כ לין למית לייים מפיעה מלינותים בחני בהב אבל אם הקהל " פירהן הל נית בהב לחצירו יכיל הוא למחית עם: יאם בנה יעםה תקרה של חלונה ילה עשה צירת רלינת יביל בעל החצר לעכב עליי דיעקיה הקירת שיאמר לו יכח ינבי שי לך למורה יתפתי החל ניצוחם ירבה בעל החצוי שיעשה לי מער יעל זה עו בים יינין רוצה מיניקיה הקיים משיבת משובת שונים מום בלה שינים יבתים בתוב בי שער בים ים בר זכית (פחד בים בל בחד פי פל בתב מחפים יכים למחית עביי מויעם שיהים של שערו מן זעבברים: יבתב בני מדבר בניי שיבום אדם לפתיח מתח חני י לין על עולת בקב יחק לבקב עצמי ביבול לפתוח ואין בו משום קידק רחיה ישיתוש בת ליויח שביין בסי קפנ נישה למס ינת על עורת בהב ים בן חיון ראים והיא לבר שמא בהגן, מצא תשיבה בתי למחרך הציונ דבה בתב הרב הגל כן מלה דיקא צנרין, דירים שחי החלין משקיף לעורה יבל לבחב לבע אין בו היאןראיה יבחשיבו כי למורוא קיפיני מצח שבנירון מהרא ששין דיך פתח העורה היה עושה היון רחיה לבית השמם ינם שבני השמת היו משתמשים בעורה כמי שמשתמש לדם במצירו ישם היה מפורסם יפה משיך היב הנל לריתבי עב ינל דהם עורת בחב הני מפולקת בשני פתחים לה נרע ממביי מפולם יבכל ביני ליכח היון ראים (בהגן הבינה נגד בהב נריך לפרחיק יותר לפינשיו ינעשה עם ספר אורה יבתב בו בשם תשיבת רבר המית סני ופתב מחולך אמזי לאם בינה נוד מלן בהב לים לבהב אייה ודולה אף שיסתום החלון בהנחקת ל אמות שני יתשלים קיני רבין פיישתי בחית ח: כל רחיני ביהידים שים מיחה ברבירו בשמונים בנינו פרה ול קח מינה דב פיה פרה מהריבל מי פב: ראובן שעישה פוכה אצבין

יאין כח למורשה לעשות מורשה יזחר בלא דעת רמרשה ואם יש למרשה "
שבוער על העצע לא יוכל לעשות מורשה ולהשביעו יצנים יצישי להן חוב"
ביד עכום א יאמר לחבירו יש לך כח לעשות בשלי כשלך וכלר המורשה
יאחלי לעכים גם חיב חבירו "חייב לשלם למרשה מה יצוריה שוה חובן חבע
"ישול לעכים גם חיב מבע להדם רין יאם ישבע המרשה ישול הבד "מוציאיי
ההתבע עד שיבא מרשר וישבע ב וקובעין לוזמן מתי שיבא לשבע "אם לא בא לימנו מחירין מנועות לנתבע יכל אים לעשות מורשה עי
"עכום יאשה מי רוג ב נתבע לא יוכל לעשות מורשה מי רוד דינשות אוה אייה מהן חייב או פטיר מי פא:

ואם התנה עמי שיחשק ביחר בול לפי חנוליושע יק דיי מדן בעת היא שלא היתה יו שימחים לעכים: יח רורא בשמירה ראיבן שמחם לעכום בפי רשיתשמעין מייב לשלב לי מקיני רן מי יבל לי ממרניי פי קיני סם יא) שורשיהו שמעין אחום לו נשבע היסת ונפישהן עשיבת רשבת) בתב המרפבי שיושה רכיר ביתן שיור והבעל לבר יצומיו השיר לשקר יהלפעניפם מוחך ממים לים היה וביהן קים היה שוען כן: יני יכן כל דברים שתלה הנתבע בהמישה שען יהני בדי שלי המי הנתבע שוקר לחדם ברי שחניק המע תביד יים ביינו שישבע העובע: ך הט נחיים נו משתיבע אל ימליית בעעי מירשה למי שליני חייב לי בדי שישלים . א יבכב שומן מיובי כדי שביני ביני יתפשר עמי הנתבינ בחום : קא רחר יביני יתפשר עמי מאוקל יבי לבכום יבב עכום ליפים לל בשנם שי פנו בב מון ש ני הר שנירי ל ב בשי שי ביעדו אהן עבום לישירל: אנים קיני בעבים יש סי לנ משנע ממנו לב י במי שלה בקי ליונית מי השברי על ממין של בא מעיל ב קב ברי שלא תחא דיינים שימעין עעות שקר מוף המתירומן טיר ואף להתיבע בא התירו לעשות מירשה רק כשהוא יישב בביתו משאם כשום התיבע בבל אפור לטעין עו מליץ שלו אלא יעעין בעצמי דמן ואו מיתר להעמיק בכת ירשות מתורומן שיממיץ לבריו באוני הדיין יניהגין לדון הליעוים עי מירשה שלהם (סי יו סקד): התחיל קנו מיר הנתבע למנית מורשה לא מהניוריבש סי רלה רשדם סי תרלני ולענין בלבה כיון קכמה וביותה סברי כאין ממנין אנעלר לנתבע מיהא הכי נקעינן יכב מדרבו בי נא יפוסקים י בשך מיישב מה שנוהגין עבשיו זהתובע שיען בציריף

אקרי משו אורי משו אורי משו אורי משו לבו או או על הפי אורי בל או או על הפי אורי בל אורי A CONTRACTOR OF THE PARTY OF TH פיין שאין לו שני וחשקם ל שניב (של בל ובאילן העומד לקצוץ אין מיחים בי אבידי יראה בעיני שאם היה חבירו דר בעלייה ובא חבירו לעשות תמיניו רנות של ניי ביום של צבעים יכול העליון לעכב עלין בעבור נוקי ממונו כש בעבור נוקי גופו רוב העשן מזיק לו ל לבל השתון מבשל בביתו בדרך שבל לדם מבשל בביתו היין שן בפ לה יהפים , שפיכת המים על החדם מק הגוף הית (הראנה סי מן) שכיני בית הכנסת שמביינם בין יתמיך ריח בע מבית הכסא צייבים להרחיק יי בחת באית ב קמא סם ריח: במירי הפילי כשידם חבית וכפא לבהכ דו ניילים דאיסורא שיתפלפו הקהל ויהיה להם היותרע ואין לימר בי חיי ובים בי בי י בים יממעת שיש מר שור בי שיצ לוויחין וביל וביל וביל וביל אושל לי אשה הנקבעת על בישבתו נשבעת על הספר סי פן ססטי לא עיל בי כש ם מג משם לו לאפוקי שה דאין יביל להפכה במש מיפז פעיף יי עיב ברהי משפע ביש פות ש בדין שטרות פעיף מה אימת ייבל לופבו יעיל בי תא משפו נמצא כללן של דברים שלענין היפיך שביעה יש גדינין הה בשב עת שני ה אין הנתבע ביופין יכול לחייב לת התיבע שישבע הה בעצמי ירצה ייסכים עם הנתבע שיופין עליו הסבועה ובשקיבל עליו לשבע אין יכול עיר לחזיר הדין להפכה על הנתבע אלה בשבע או ילך . חדין הב" בשבועת המשנה היכא דשייך הפיך כוון כל הנשבעין ניעבי אין התיבע החייב שבועה יבול להפכה על הנתבע בתירת הפוך מביעה מימבע בעב שאל ישלק מעליו התיבע תקנת יבמים שיפי כחו לשבע יליטול יייצי לביית ככל תיבע דעלמה או חלה השבועה על הנתבע ככל שביעת היסת לפטור אם ירצה אחכ ים א שבל להפנה על התובע רשאי י הדיף יף יה א שכל החייב שב עת היפה יכל להפוך השבועה על התובע לימר השבע ישול וחם לה ירבה לשבע לה יע ל פלים ייי ספק לום בנשבעין יניטלין אם לצי שניהן בהפיך מדעתן ילי סיל, התיבע עצמן מן התקנה אין הנתבע מהפכה עיד (בלתדף מרן בפים מו סילה ול ממי בפסיי מים בים יםי לג לחחר שהפני עליו מצי למימר השבע שביעה קבה או אני אשבעשב עה קלה ומבית כאיה מהא דיבול לומר דור לי בחיי כאשך יבי אל הנ אחר שיופך הניובע ייסתעל התובע יכול התיבע לומר אי השבע לי ישביעה קלה דל קבלת חרכם קהיינו מלת חרם דסמע (עייל באית ש מן) לבל התיבע מחייב לעשית הקבריה ואל הנתבע פטור כי יאמר מאחר שמן התורה אני פטיר לכן קבל את בחתבד כמש סי פן סקרי : יום להפתפק אם היפךיהיסת ויצאי מבד למסיך אם יכיל התובע החב לומר איני מבקש כי אם חרם כי יכול להתנצל שלא ידע דין זה ולכך לא אמי כן בתחלה וצע נבתי הנאין מ' אליהו אבד דקק קאלים)

לחזור וישבע בנקח סי לב המערער על דבר והיא עד או דיין בדבר זדר לחזור וישבע בנקח סי לב המערער על דבר והיא עד או דיין בדבר זדר דינו פרשתי באות מסי למז: השבת אבידה פרשתי באות א יכן השבר בל גילה אות גסי רנט: היזה שאינו ניכר בנין שטימא טדרת רבירו) ונפך לו ייבו פטור ממ לבנן קנסוהן לשלם ממיטב ואם מת מאין קונסין בנו אחריו

לח כשע מי שמחויב לשבע ואמר לפני בד לא אשבע אלא הרני משלם נמי שנתחייב בבד שביעה דיבגן ישתק ולא אמר שירצה להפכה על שכנגדו ויצא מבד יוכל להפכה על שכנגדו (טור) ואף שאמר בבד לא אשבע ויצא יכיל להפוך השביעה נוכם השך וען ידלא כבח שרוצה לחלק עליי) על שננגדו כל זמן שלא אמר לא אשבע והשלם י אבל אם

לשתו השירו מי רעל: הומה היינו בהפקרישי העד היות מיפות בלבד.

שדה חבירן וליקט פירותין לי ועד א ראוהו שליקט והלה טוען
הא הלה ישבע היסת שרנה ואם בעל השדה איבו כאן לב ואומר
ללקוט פירות שקניתי ממנו אין בד מיחיי לי יאם יאמר שקנד ההרקע לג אינו נאמן וכן אם רוצה לריציק אילן לד בד אינו מניחו הקרקע לג אינו נאמן וכן אם רוצה לריציק אילן לד בד אינו מניחו הקרקע לג אינו נאמן וכן אם רוצה לריציק אילן לד בד אינו מניחו הלין הילך בגין התובע מחבירו כן ורלה אומר ג והילך פירשתי הלו: הילך כפרן סי ינט: הפיך שביעה לו היסת וקנה הלה מידו מי עו נשבע מיד אינו יכול שיב לחזיר

תבירו תיך איבע אמית ומאפים עליו בתוך החג ייני יהים למחות החר החן יובל למחית ופם פא מיחת הרזיק יפי עשרה בחגונשליה אחריתחג (מירם מעראני פי קדת) שנוב בשער על ענין סובה של קיימה נתפשרו ביניהן וחינש לה מחה בידיה שוען בל החלון כי מחזקה צא היתה הלא לעשית מיכה לשם החג אין ברבריו כלים במבה של קיימה למעט סיכת החף הוא שם יניין בששקירי כי יז בסימי קנודן אבל בשע דירן כתב שיסיר כחזור בי פי ברב י בינלמי איני יבול לחזור יוצמחית בהבת לתבות בו ילימר שלי היי שני ו תבל וו יעכמי ים הקדים נפשי יותחוית בו זכה בה וכדמסיק: בז מיםי צריך לחתיה ולית כל הדמים לישרום משפנתן לעכום עין ים קצך עין באות מ כי דנה ו כח יאיבן הניח בלו עבים א בחניתי איזה רמית ספייה ידיע יריה העבים אל שמעין שהיה היפר בקנות סחורה הנל ממקים אחר אמו לו לך וקח משלי שעימהת בחנות ראובן בות בן שמעון ולקח ממנה מה שהוציך לו שבחה העבום לותה הסחורה הנל מה שונה שמעון) עתה טיען יחובן בי היא זכה בה כי העבים הניחה בחניתי ים אם מעון עיען כי בפרדין בא ליק באים ובל חיכה להיותה ברשותי דמרה ביתר ביברשות מערם לקחו יצבן היא זכה בה הדין עם שמעין יעיל בחית מים קנון: שני בתשובת מהרדך ביתיע יום מפרר יעקב עוניחל הסבים עמי בדין אה בני ין סי לב : כט בתשובת מב פסק בשם רוב המחברים ברים לקים דעבים ונה מישראל או ישראל מניי דוקא מעות ולא במשיפה וראיה בושע בידן השם קצד יול אבל במט לעלין קום בנתינת המעות ורמא בתשובה םי פו פסק בר ינחקן דרוקא משיבה קונה בניי ולא מעות יעי ביד סי קלב ניעי בחיהי דעת באית ב 'סעיף' סד) יצסי רמי סיניף ב יבפרישה ביד סי קמו יהגאין הישר טי קין כתב דדיקא משיבה קונה בנוי מישראל אי בישראל מני ומיישב לברי השע דירן סס קצד הנל ימהע פסך בח שקנה סחורה מן העכום ינתן מעות יובא משך יבי אחר יקנה ומשך ופסק להשני קנחה ימהרים בתשובה סי רע כתב למספקה לן אי הלכה כרי או כרל לכן בעינן תרווייהו ועיין תשובת מורם לובלין םי לא ומסיך ולנ הנאיל ורת ורי והרחש פיסקים דרוקא משיכה קננה בניי ונם הנאן בי סי קמו סב ובן הנאין רמא והנאין ובך מאליבייהי ום השנ סובר כן יום הבת בסי קלב כב הכי נקיעיכן (בתי אבר משערים); ל ומיירי אף מלא אמר תחלה לצר וללקט ביין שכבר לקטן היה מיחזק בהן אין מוציאין מידו: לין בשע דירן הני ועדים ראוהו: כב נהסמע ב דאמירה עבפ בעינן בלה יהעין חיבון והט דמין מדם חציף בומר אבך ואבקע בשלח הי לו רשית לבקע ומירי שלקען והן מונחין עדיין בעין בשדה של בעל החיבן יהה אם בקען זמן מרובה (חדושי רמבן) ומו נאמן נוד הבעה שבח לערער קודם שמוליכן לרשותו

ונראת ביום בים בי אחב עוי פי מי בי בי בי בי בי בים בים ונראת בת ופל פאומר איני נמבע אלה מיצי ממפש ויצא קאי לפור בו כמור בו לפים משע חירה לבעל שכנולו יהידאת בעל בין עדים למי אבל לפור בו יבו אבל עלים בין עדים למי אבל סבא שאמר איני נשם תוי באלו אומר אנו עומק בטענתי ואקיים חקין ילא שקיבל עליי לשבע דוקף יצא לחפף יבף חמנהג ברברי בכמה קהלות קדישותושך) כשע הנל משיצא חוץ לבל תנו נער דין קילות ושום או פחור בו (זו דעת רשי וחרתש וחרן וחני פתבו עיד דפרשי אפי בא יצא מבל אלא באין עפיקין עיל באותו ענין נמי מקרי יוצל לפניהן ינומר הדין היא ושוב מייפחזור בו ופש הריף ושך ומירם ליבלין פי קיף! אבל אם קיבל עלין שלא בבד וחו בפני מנים של ב כחג לא נקרא במר דין בין חחר שנשבע יחביר יוסמע כמה חוי זמר דין לפל דבר נק אם פתק אז יכול לחפוך במפל ריש טעיף זה בשם העור יבש ישל ישוש בשע ויש חולקין היא דעת הת ובתום פ המפקד נתוב מצאו שחזר בו רת ופל דקבלת בבל חוו קבלה : וכב חמרכני בם ים נוחפין . כשע והה מי שנתחיים מבועה חמירה ואל תשבע לי שבועה קלה בחיי ראשך לפוטרו אי ליתן עי היי נמר דן דוהו בנוכר פפני זה ו בשע מי שניניים לחבירו מבועה להייתו יי מר ברבירי המבע ועים ונמבע בלא נעיםת חפץ לא יובל פתוור בו בם חבי חלכה למעשה וסיים בצי ובלבום חער דעריך לחוור ולמבע בנקף ובבר דרקעתה נהכי חיפך עליו ממ מחחר דחפבה והימנה 'חשבועתוה אמרינן לענין שיקרא המר דין ופה יובל לחזיר בו פני בסבועה זון סמען מי שעוען מהיפך עליו המביעה ליטיל בחופן סמיעים החיפך ותבירו בופר כאם לשבע עו (שף סקר) ו לע נדין כל אמזיק לבתים ביה מיטב שדתר ישלם וריקה בפבא לפפם קרקעות אבל במעלעלין כל לבר נקרא מיטב אפי סיבין! מ פי אפי עפר אביתם בריןניחשך חיפק משחב במסיר במת שי פי בפת סבי

נאם מה נפך זון חשירו לען לא ענשה כלום או דיאין אדם אופר דבר נשאינו שלו או פי שפה:

ל מאל ופן אם הוח מוגנ אי דעם פעיר שלל קנפי אלא פון דן מו מו מין פורפו לפור ואם הוח פו אין פורפו לפור ואפנינן לפעירות לאשיות קל פופין! פונ ואם היח פו מיתפירם א בחים פיפר הרו זה ליפר היון יתיום לשפם לעם שהיל יפתחיים בנפשי א בחים פיפר הרו זה ליפר היון יתיום לשפם לעם שהיל יפתחיים בנפשי שקשה הפפע פויר פי כי יאולי גם מהט השפיע הנחין לדיו זהן יפתעי הכח באני כיין דרליי ועומר לחלק לה אפרינן לעעיריה קל מכיין:

אין הלואה שינו פען במלון וריפו פרשתי אות ה: "ארק חום למלוה ברשות יון הוב המלוה זרוק חום למלוה ברשות יון הוב המלוה זרוק חובי והפטר : אמר לו זלו הוב המרה דינו כגי קריב ללוח ונאבד חייב למלוה פטור מחצה על מחצה היה לשניהם: אמר ליה הילך מעותיך והוא מקום "ראוי לשלם שם יורקם לפניו לוה פטור הה שאמר הנה מעותיך צרורות בביתי בא וטול ומלוה מסרב לקחץ ינאב דו בלא פשיעת לוה פטור "ן יש חולקין בזה ואם פרעלוה לאשת מלוה והיא "גבה דעת לוה פטור סי קר: זרק אבן לתומן והיאן לחבירן סי מלוה והיא בשעת הוצאת זרק ארבע חייב בנוק לבד סי תרא: זכלים רשות להוציא בשעת הוצאת זבל בחורף ואם הוזק בהן פטור סי תיד: הוצאת זין סי קנו זיוף שארם מתעסק בהן מותר למוסרן למלכות (סי שפת ותכה:)

א מי שקובע ימן פרעין בחנוכה ונשבעיעו לחינו עובר על מבועתו אפי משלם ביום אחרין ילד לפי עב פע ובש אם לא נשבע וכתב פתם זם לחנוכה שאין לבופו עד נים האחרון (של סי עב) והגת) ינל דעל זה פמכי המנהר בירידים שאין מרבין מחות בחום ביריד וחיכיד נמסך אף במה שבועות שאין מנבין אותועד פוף היכיד וקל : ועיל באות פ": ב עיל באות ען בעם פ ק"ח משם) ד אל השע חמעית באחריות חליה עד שיפרענו ליד תמלוח או ציד שלוחון ה דמסתמא זרוק ושמור קאמר ליהן ן ויראת ברור נאפי יימר זרוק חובי מתם צח נפער בזריקתו מלם לוקא צאמר לו זרוק מובי ומפער דבה בוכת דף בץ דבתב דמפיפו ממר זכוק מובי פתם נפער ופחורת בפ בעדין פח זרקו בי יבים חמלוח בימר לי אפשי שתפרקנו לרבשל פחגן א אף עלם אל וחפטר נמי דינה הבי לבע ואם אל ארות בתורת עשון והפער אבי אינו יפום למומרו פעורן מי עני פע נידן ביש פו ענים לפרעין בעל פרחו חוי פרעין : י דל חבן נפשף פּלְפַבָּם יחתם פֿרְ ט מעות שנונום בבותן ודבותם פתום פֿר בבב עת שתרונה יה מלפות מופרש ביות ביותה פעותן ואן זהם אל אוני רוצה להניה תן אפולי שה אפון שפשיעה בעות ון בי בני מו בני מו היצי פשע פעיר וכפ רשבו שנין יב פי שניבית יני מנת בתור קבות וולא פול לפני ן וף אבל בשע עילן פפק אם אולק חיים ששלם שו בדין שעיפק בחתובת מעבעותן ישל ואם מין המלפים מקסיפין אין פינו ברידף נט כי כיתים יון הבל מתיין בנובלת יעפת וחם חינו משורת פיתר למופרו ועיין בקבורי חקי בעת פוף אות יוב הרבת מכושו הפפות פפוקת

דמ ד

חנוני נשפע על פנקסן זנוטל אמר א בעל הבית בלחנוני ל תן לפועלים סלע לאו פירות בסלע חנוני אמר שנתן ופועלים אמרו שלא נתן ז ובעכד הבית מודה שעיוה ליתן או עדים בדבר י שניהם ו נשבעים בעין שלי הבית מודה שעיוה ליתן או עדים בדבר י שניהם ו נשבעים בעין שלי הבית מודה ונוטלים מבעה ממ נשבעים אר בפני זה מת התנוני או הפועל

יא וכן הדין בלוי שאמה לראובן שיכתוב לשיתפו שמעין כך והיא אומר שכך כתב לן ושותפו אומר שלה בלים בלות מ בדין מעמד שלא כתב לן כך והיא אומר בעיל בלית מ בדין מעמד בא כתב לן כד והוה אם אמר תן לבני סלע אין החנוני נוטל מבעה עד שישבע בנה"ם:

הפועלים החנוני נשבע היפת ונפטר יבויג בפטירים בשלם ה אינם שלא טוען ברן שנתן אלא שמענה (רחשני) ב בי בי בי בי וכן כוציאין אפי מיתומי יו אמר רגוגי אתה אבות ליאר דבית כופר יה בעל הבית נשבע היסת ויאם הודה בעל הביב בוד

בי בלח הקדים תחלה לתניני אין שייבת מעמד ג כלל ובחקדים עדיף באן מעמד ג כנין דאפחר ספרון במום הסמע פקי ללהי בחררי שהביא הטינר נאל מוה הך סברא לבאן דםמא פרע זחפי בלח חקדים עדיף כחן מדין מעמר ב בעלמת וכחן הבעה פעור (עון: יא נימין דול דמבע לפועלים ונפטר שהן: יג בשע ורם שלא בכן עמק ג' המחהן אגל החנוני ושביע החנוני היסת מעשה שליחותו ונפטר והפועלים נשבע לבעה ליא היסת שלא נטלו כלים בוחינוני יבעה משלם להן: יב (כלימר לא תימה שבינה משלם לשניהן אחר שנשבעי במשל דוקר בשטוען החניני טענת ברי אצח אפי לא מוצא רק כב בפנקסו נמי בעה משפם לשניהן אחר שנשבעי כנל:) יך פי ואם חודה בעה דאל ליתן נגבעונישל ואם כיפר נשביע היפת ונפטר (במשל םי ל) ביעין עיד מדין סנקם בשע דירן סם קאיםי פס פסדר לקמן בשע זה באית מי ס על ובאית פ סעיף לה) (הגה) ומבאאל נל דאמ היציא א על חבירו צעטילן ילא נחתמו עליו שני שיתפים נעיל מוש בם עון קחם חבירו בופר בכל נשבע חיסת במים הסמוע כאן ברין זה יבן במוורה באותה ובבנ חבירו בב ונפטר ואשל בסעיף ין שאני לים בידו מקבון יבשע פי סע פד מאני קשניהם חתומים עליי יעדיף משער יקל מנל שו מתיך דברי חרחם בתשיבה כללוב" יםי ג נראח שאדם יכול למבע עם פנקפו שלא עיתן פי דבר זה כיין שאיני בתוא בפנקטי (בהג) ימהריבל פר ל נתקפה בתפובת אלי יבסיף ידבריו בתב שבניר שן שלו מראיבן חיח נוטל מיר שמעון תמיר ושמעון טענו כך. וכך והוא אומר שאינו מוצא כם בפנקפו ורוצה לשבע שלא נעל הכתוב בפנקסו עיב הלבר יהגין לפשר בין שניהם : אפי אין שמו חמש על פנקפו כיין שנתקיים ממיןם אחר ים לסמיך עליו אפי לחוציא מיתומים (רדבו כי קחן (ווה פותר קצוב מנשל סס יד יים לחלק) נהי להפנקס חשיב, בשנר לחיציא לא בשביל כך לא יהא נאמן לומר פרעתל נמש משעון עלה א אינו נקרא פנקם (מתרא שבין פי קל): ילאו דיקא עלה א' זלא אפי פנקס שנתוב בו חשבין א כל שאיני פנקס שבתוב בו וכל חשבוניתנו לא מקרי פנקס כך מתברר מדברי פליעת בי בי יה (הוה)(ואה ניליה מפירפמת למשל בהנה סם יל ימיהו אם זה הפנקם מכין עם פנקם א גרולי לממי שמקבלין חשבניתיו ים מקום לומר דמלאך המות אנסיה ולא העתיק בתיך הפנקם הגדול (שב) בפנקם המחייב את עצמו ואת חבירו לחייב דיריה מהני שלא באיוב חבירו (שם ומיםו בשני שותפין שהם מהן היא הנישה יניתן יבותב חשבונת וחבירו סימך עליו כל מה שימצא כתיב בפנוס ההוא מהני לחייב אפילו לשיתפו (שם) י של היכא שים רגלים לרבר שמה שכתיב בפנקם הוא אמת ושע): יון בשע יהה שייכל לשבע על פנקסו בכל לבר שסומך עליו שהוח אמת ימה ייכל לשבע שהמשכין ממישכן בירו בער עו זהובים למש בפנקסו אף שבעב המשבין עיען ברי שממושבן רן בעשרה אהיבים יאעפ שאינו יורע (פי בש עפ פנקפו ועיל רים סטי משם והנה) ואצל הוא עפוק ביה דים בי למשבין יבלה ייכל לשבע על המשכין אף עד בדי דמין נועיל בחיתוה בחקי משפט סעיף ל' ובאות מ'סי קד עם הרה'; ירו עיל באות זה ס' די

פיין דשור אפילי מפיסת פרוב לא מייב הבעה ב פניר אפילי מפיסת ביין דשור שוני אפילי מפיסת ביין דשור אים אים אים ביין דשור מיס בא במי במשר מיס בא רצו חול לחייב הבעה עד שישבעו שניהם ולאחר ביין האל או מייב הבעה עד שישבעו שניהם ולאחר ביים האל או מייב הבעה עד שישבעו שניהם ולאחר משבועה נושפין פניהם רלפועל חייב ביודאי ילחניני צוה ליתן לפועל ולא א"ל פייחד" עדים לנתינתן ויל סברתי שהן נאמטן בעיניך כל שלא אל תן להם בפניעדים וכמה פי נֹת פּפֹת וֹ וֹחפילו החטוני חוֹת עבוֹם אַבַּ מִכּחים לפועב או בה ישרחב צריך הישראל לפבע עבן מבואר מתשיבת הרשבא שחביא חבי פי עב מחודש יחולקמן. פס קעה עם ואף לפי מם סי קמט פעיף יל לאין מסביעין מיסת עם ברי של העבום בשום אפסר דבע למידה דאינו נועם אפא בשבועה (שד) ו אמר פחבירו תן מנה מפלוני העבום שאני חייב לו ונתנם לו בלא עדים והעבום לומר שלא קבלם והשליח אומר שנועם ביון לאיבא פלינתא דרבויתא בשחלות ישראל י חבא שהלות עבים אובא למימר שתמו בפירוםו והוי בללו אמר ליה בהדיא חב לים בסהדי לפין שפיהם דבר שוא ים לדיין לעשות פסיה יתחים הפסרה בפי מה שהעבום אמיך אם רנים לחצובי שמון של אחרים יטם הספרה על השליח לפי שהיא קרוב לפיםע ואם העבום אינו אמיב בחבום ממין יעה הפשרה על המשלח כיון שלא אמר בחליא הב ליח בסחדי (רגבו ד בראתומו לאלב יובל לומר לבעם חני צריך למעות ואמבע שלא בפניונין) ימירים שמתחלק חיי מכחיםים וחו בבד ראלב אין צריבים הפועלים לשבע בלל ברלקמן פק יא מיהו לפי משל פקיף לחם חוא קרוב ייליע שיבא יביל תבעה לומר המתן קלת או תשבע ותעום מיד אל כאן אפים תוא קרוב יבום פומר אמבע מיד וכח משתין בצל נשרן כשע יאין נשבעין ביחד אלא זאו ופע דאו צא נראת בב בשבועוד שוא: דו יפחניני שריך לשבע מתחלה נשלן אם נשבעו זה שלא בפני זה אל פחור ילמבע ובות ואיני מוכרת שלך יעם שתובע לראובן בשטר שאין בו נאמנורים ב ושיען האיבן ליתום פרעת צריך חיתים למגע בפני הרפערים ש שלי יצריך חחפערים לשבע לפני בר (מהיא משין בתשיבה פי)

חמ ח

מת רחבוני או הפועל אין כאן שבועה מטשהרי זה אינו משלם אלא לא ייא אם פועל מת ישבע חנוני וכן הדין האומר לפני עדים או מודה שציוה לראובן שילוה לו ק ויפרע לשמעון עבירו יחלה אומר עשיתי כן יכו יואם הקדים בעה לחנוני מעותשיתן לפועלי והמחה בעה לפיעלים אצל יניני במעמד ג יונתרצו

ל חטור והלבום פוסקים ביא דישבע חנוני והשך פסק כדעה ראשונה ברמבם : אם מת בעה חנוני פיעלים נשבעין זה בפני זה ינוטלי מן היירשיובר זי יהה שתקי סמע יהטן חולי דשתיה לא מהני באן שיכולין לימר לא חששנו להשיבך כי לא קבלנו עלינו במש סי פא יהנאון הבד משטרים כי פי דוקא נתרצו ופטרן את הבעה (יכם השך) אין לפיעלים בלים על הבעה אבל אם לא נתיצו לפיור בעה יכילין לחזור עליו במש סי קדו סט יהא דכא כ אם לא נתיצו יכו הא קמל אפי נתיצו אם לא המחיהו במעמד שלשתן לא כלי בלים יא המוני ילפטיר בעה יכילין לחזור עליו במעמד שלשתן לא כלים יא כול יוני הסמע בסך ייה און נכ נית ועין בעיר במעמד שלשתן לא כלים יהא דכן כיונת לדינה באשר יכב תסמע מי ידוכם כאוני יכב תסמע מי ידוכם כאונים הוא דלא בבי עכל הואון הנל כשע אין לפועלים על הבעה כלום כלום באונים הוא דלא בבי עכל הואון הנל כשע אין לפועלים על הבעה כלום

עיג עיג שני און איני איני איני אין וג) איני יידע משלם בעד בעד בעד בעד לחניני כשה יהן להם) דק שישבע בעד בעד חנוני (שות) בפה נתן לנוטל . קטן שאמר לחנוני שיתו סעיף ח סי שא האומר לחנוני תן לי 'בדינר פירות 'חנוני אומר שלא נתן לו עדיין הדינר והלה אומר כבר נתן אם הפירות גרשות חנוני ישבע ואם ברשות לוקת ישבע הלוקח הה אם הפירות ברשות הרבים בישבע הלוקח סי צא: חזרת אבידה אם חייב ליתן לו שבר פרשתי אות א": חוב שיש למלוה מצל לוה והגיע זמן פרעון אל מלוה עסוק בהן ונחלוק הריווח ונאנרו אנונו נא הלוה חייב לשלם הכל ססי"קר: חטף א משני בני אדם בב שהיו חלוקין ברבר באופן שאין א' מאלו שנים מוחוקין בו השלישי אבה בו בטענה שהוא שלו סייקלט משף כלים מפעה וערים בדבר צריך בהחזירן לביתו ודיל בולן עליו (יבלא עדים או אפילו בעד א' נאמן במיגו לידי חטפתי ואם בפר שלא נכנם לעולם נשבע כנגד העד סי" שסד וכן בדין גה כו סי צ'שאם אמר בחובי חטפתי ואין עדים בדבר פעיף טו ושם תמצא שטען בעל הנית הרבה לקחת והוגם יאומר לא כי אם דבר מועט יאפילו בעד אחד יחזיר לו כפי דברי בעל הבית פי שסד שעד :

יני וְיִוֹקְת בשחומר בעה תן מה שצריבים נבמש שע דירן בפנים ו דחי בח חמר בן י געה יאמר הפסרת בעצמן שהיה בך בשאל אותי במה תודן משאב בשאומר תן מה שנריכים חון פאומר בל מה שאומרים הם נאמנים שו ופובשעב שלפעמים אף שמונחים בכה שהחנוני נשבע ניסתש מיחון עיין בפמע שיש שיעות מיחלפיו בנין והן כבתפירות מדידין ומונחים בכליו של תנוני ביה הואיל יחין דרך החנעי להידיא פירות מישותו בלא מעית דיני שיה באלי מינחין בכליו של ליקח יבתיך החנית ביון דאין דרך חנוני למדיך עד שיקבל מעות והדין הוא בשניהם דלשבע בשה בנקח (בה) ואםה לפים דברי רמא ססט כן (פתי אבר משערים): כאן נין אה כפול לקמן בחות ש ניש דין שותפת בממין ישם כתב העעם בצירו עם כב פי שחטפה בעיד שפנים חיאשונים מערערים על זה מפא"ב אם כבר תקף בו א": בג פי בלא שבועה ומיירי נמי שים ערים שרחו עתה בירו: בדן עים מוף אות ב פ עלה : כד דיכול לימר להדם יכול לימר דירי ובו׳ בר הובא לקמן רים אות נ באריבות: בז בניך להחזירו דהל מחויב שבועה ואי לשבע ומשלם והיינו נסכא ברבי אבא שנתבאר סי עה : כח (פי לאפוקי אם היא בעל תי המערער נאמן כמם בסמור: בע אף לם יביא עדים שעון ה ולשין חרשבת אם טיען שלך הוא אבל אתה חייב לי בך וכך נשבע בנקח "כש אפיפו אם מידה שבא פירו בתורת משבין אלא שטיען שחייב פו יאחב בא פירו והוא מחזיקו בחובו עד שיפרע בו אפיה נאמן ער כדי דמיו בשביעה בנקה יעול בהית מ ברין משכין ם קיר יוד וברים איתנ": לאן ומיהו בממום שנותגין באלי הארצות הממשכן דו הפקיד שעני ממרות אצל חבירו בעדים כא יוכל לטעין אחב הצות עליהם עד ברי זמיהם או בקיחים הם בירי אע'ר רציכא ראה ואיכא מירו דהחזרתי אפה במרמא שענת החורת שענה ברועה היא והוי מיגו ברוע (בהב)

איני חזקה כל דפר נח (שואינו את ישור בי ד אחר נט אומר שאתו הדבר שם או פנונו מישקדון ה טענותיו בשבועת היפת יאם המחזיק שועץ אמת שבין הן בנקח לב לטעון עליהן לב כדי דמיו עי שבועה בנקח להב אתה חיים לי כדי 'דמיו מן עסק משיא ומתן צריך לברר לו משא ומתן וכיצד חייב לו 'והרבה דינים שנאמן המחזיק לבנו הצעשוים להשאיל ולהשכיר ואם טען הלה גנונים המה ממני אים נאמן אאר יצא שם נניבה בעירו פושתי אות ג"י אפילו מו המחולק שהם של מערער רקשאמר פלוני מכרן לי ומערער וטוען נב ממנינו "א שאינו נאמן ואם טען עלין אני השכרתים או השאלת לך מוציאין מידן ואם הם דבהים שאין דרך לשכור או לשאל יפו נשבע 'מחזיק היסת סי קלף:

בקרקע חידיע לרחובן לא מהני לשמעין לטעין בו עד כדי דמיו אעם שדר בו שני חוקה לטעין על מה שתחת ירו אין לו זכות בו רק משעת העמדה לבין ואיפד ולא וו משעת תפיסה ואם נתיקר קינם העמדה בדין ברשות מרא קמא אייקור (ריבם סי שצו): לב במינו דאי בעי היה אומר לקיח היא בירי. לג ובדברים העשוים וכו" אם טוען דעובים וכו" אפי מונה המחזיק שהם של מערער וכו' ופי האי ובקברי העשיים צהשאיל ולהשביר ובי אבילה מילתא קאי אאם טיען אמבים וכו ואפי מידה המחזיק שהם וכו" : לד תנשיטי זהב יכפף של אשה הל פרברים הינשיים להשאים ובחשביר ומה קברים העשיין להראות בהם ופהתנאות נור בני אדם בש היכה דרתב מתירתו עי שלא תמחה דנחת רוח הוא לה ולאן. אורת ארעא למימהי חלכך ... לא הפסידה חוקתה (רב של כהף סי קלה) אבל הבעת בסי שלה הביאן בי סי קלד דחפצי בסף וזהב פתמא דמילתא אין דרבן להשאיל ולהשכיר ואולי בעהת מדבר בחפצי כסף וזהב שאין האשה עשויה להתנאות בהן אלא הם תפצי כסף וזהב מן הבית אבל רבו מדבר בתכשיעי וחב וכסף של האשה שהיא עשויה להתנאות בהן (כהג) משחר אצלה דברים ידועים אחר מית בעלה לא גרע מדברים העשוים ילהשאים ולהשביר ואינה כאמנת לומר לקוחים הם בידי או במתנה נתנם לי אם לא ביישים לה מינו (רב של כה'ף סי קה): לה מם אין שימן ברבר אעם חים שים מים בחרף? שמונח בתוכה אין ראיה שמא הארבו הוא של המערער שריך הפאערום שמוכרים השתורה וכלים ישקים נשארים להם ניב של נהג סי קדל): לרופי המערער אינו גאמן) יים יהע לבל ששייגן עענת בנבה ולא יצא לו שם בנבה בעיר אינו נדמן (ממבי בשעי וים חופקין יכפ רמה הסמע חניתו בצע ניצילי גם מהע השמיע הרב המחבר ליש חולקין: כן שמפליני לקח שע: לח בענין שאין הבהמה הולבת לבור כלל הני במעלעלין ונאמן הפוחקיק, בשבועת היסת שקנויה לו יכן לענין שאר לינם ללעים שנאמן המחזיק: לע בשע ייא ראם החזיק בה גם הני חזקה ובעבר לבע לבגים ה"ל חזקה וליא הללן משמע לאצ שבועה ומיהו דוקא כשאין עלים לבע לבגים ה"ל חזקה וליא הללן משמע לה ערער עיין בסמע רים סימן קמ ועיל ס מג: מ פי לפיכך המחזיק נאמן בשבועת היסת שקנויה לון

עבר ובהמה שדרכן בילן בבל מקום ואמר מערער שהן שלו שלו נשבע הימק ונוטלין ובלא עדים מחזיק נשבע סי" וו במ דרך הרועה למסור לגעה הוי כמשלשלין לש נאבל הסום מאיץ בשומר בהמה שרוכו לילך מבית לבית) סי קלה: מא חזקת קר לעות הוחזק יום א" "לעתה הוא בחזקת יד איש אחר בטענה לקוחה היא דו והמערער אומר גזולה היא בידך אם אין לושטר ולא החזיק כראוי שובע מערער ונוטל את שלן ואםיש לו שטר יהמערער טוען מאויף הוא מקים שטרו הדין עם המערער: ומי שהחזיק ושנים רצופים ועמן שנ טענה מעולה אצ מנ לו עוד שטר י והרבה דיני חזקה שם כפי עניץ אבתים כפי, דרכו ושעדים מעידים שדרבו בשנים יום ולילה וחנורב בפי עניגו סי קמן: חזקת שדה הלבן יהאילן סי קמא: המחזיק שלא בפני - המעדער מי כמן שהוא נמדינה אחרת או ברח מחמת סכנה אם יבוכד לעשות מחאה בפני בד ילא מיחה יהלה החזיק בשנים בטענה טובד הדיק עמן ואם לאון יוכל למחות סי קקר: שנים שהחזיקו כנוז א החזי יאכל אגה והשני אכל בדו לא עלתה להם מוקה ויכול לערער מה ואם אכל שנה ומכרה והשני אכל שנה ומכרה והג אכל ג'ב שנה

מא ראובץ החזיק באראנדא ונתנים מן העיר מחמת הסר ובה אם אא לשוב אליה כל השיברה הרי היא שלו ואין צריך לקנותה מהמחזיק הראשין פח בשם מהרם לובלין סי סבי עיל באית ישא משם מדין האיראנדה יחזקת גם אינם כק נגד העיען על ביף הקרקע אבל מי שאין צו בקרקע רק שיעבול חוב או כתיבה לא מהני בזה חזקה: ר"ל שיכול לגבות החוב או הכתובה מהביקת אף שים להלוקת בו מזקה דיכיל לומר לא תששתי למחות כיון נחין הקרקע שלי ושמא אמצא לגבות מבנה (רמ) מב ואפי אם אין עדים יורעי בווראי שהיתה של ראובן אלא שראו לראובן או לאביו דר בו והה אם יש השני עד שיהיה לדחוקת ב שנים או עדי קנין (תשובת רשבא והראש) ובסמיך יתבאר איזה נקרא טענה מעולה, מל ב מפתימת הואון ניאה דפל דאצ המחזיק שביעה עיל פלט ועיי בסמע ססקף) מד הט רחברא חברא אית ליה במבואר צקמן באות מ' בנין מחאה: "מה אבצ אם טוענין לקחנו אותו ביחד בהשעיער בתנאי שא' נאבר מירןיש להן חוקה ככלות לש ראשונים : מך באב ובן אנ שער ליא אפי החזיק הבן בקטנותו היי חזקה . צ"א בעינן שיהא הבן גדול: מא ראובן שמעין ולוי ירשו מקום מאביהן ולוי הקטן עשו לו עובת הנאה יהניחו אותו לישב על המקום ההוא כמה שנים בחנם בלי מכירה ובלי שכירות ובלי הלוואה ומת לוי וקידם מיתו הודה בפני עדים שאין לו שום חזקה בעולם על חלק אחיו ולאחר מותו לקחה אלמנה המקום בכתובתה ולפרה שהמקום הוא של בעלה שישב עליו שני חוקה יולא מיתן בו והחחין השיבו שהיו ברשותם שנתנו לו רשות בפני עדים והתנו שיפדו ופסק רשל ורח בצלחל שהדין עם האחין זחוקה שאין עמה טענה היא וכל זמן שלא טען מכרתם לי או מחלתם בי וצא נוהרתי בשטרי הני בלא החזיק בה והכא אררבה קבל על נשמתו על מעתו שאינה שלו ומה שהשבין בעלה לצדקה הרי אחין הרשו לו להשבין ויש לו עדות עד זה ואב חוזר לאחיהן והיא נועלת תלקשה שהניעו אליה מותר שה שהשבין לצקה עיבן פי א"ועי בשע רירן סי קמע סופובסי קמן סי ועי בתש הראש כלל צע סי ז ומהשתא פי א"ועי בשע רירן סי קמע סופובסי קמן (כת אבר משערים):

אם מכנה זה לות בשער) וקני משקח שופח י שלי וו בישנים ומת ישובים! מו בנן שנה או ב שנים חויחאקה של ביו חוקה שהעידו ומ בשנה דינוסי קמה: חזקה שעמו שלוה בין דאובן אומר לשמעון שה עושה בשלי והלה משיב קניתי ממך או אתה נתת ליאו ירשת מאבר זים לו עדים שדר בו אביו או נשתמש בו אביו יום א הזי חזקה ושאין עמו טענום פיעד שאומר לו מאי בעית בשדה והלה משיב איני יודע של מי הוא ודרתי בו ולא אמר לי אדם דבר אם הוא שדה משלם גב הפירות שאכר אשה שהחזיקה בנכסי בעלה אחר מותו ואחכ החזיק בנה (ממש אחרה)ב" שנים ואחב באו מח יורשי בעל ובנה טוען שנפל לאמו בכתובתה מש בנה נאמן סי קמו סעים י שוען שהיא גזולה ממנו והמחזיק אומר הלא יעשתני כליקטתה והכה טען בן הוא אבל עשיתי זה משום לשאתה נוח לי לדון עמך נמו הגזלא נא הדין עמו סי קמו פעיף יו : יאם המחזיק אומר ממך קניתי ואכלתי שני חזקה והלה אומר הלא הייתי היום ג'שני במדינה אחרת עריך המחזיק להביא ראיה שתיה הלה עמו במדינה זו זה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי וכל א מביא ראיה שהיה שכיל יאבותיו אך א' מביא ראיה שאכלה שני חזקה נג הדיז עמו ואידן משלם לו הפירות שאבל סי קמו י חזקת ישוב אדיניו נל סי קנו מעיף וז" אלו שאין לחם חזקה נהשותפין אפוטרופין אריסין גזלנין חשו סי קמט) ממ בניהכד

to bear the

מח ואומרים קרקעזו של הבעל; מט במגו ראי בעי אמר מכם קניתי (שע) ניריקא בל כהגדלא עביר מעשה אבל עביר מעשה לא למרינן הכי במש רם קמן אבל אי כופר שלא יעץ לקנותה נוה מביא עדים שיעצו מחייבים למערער(שע) ואפי אחר שבאו ערים הורה ואמר מפני שהשני נוח לי יעדו לא מהני ניון שבבר נפר ז ניא ביין זלא עשה מעשה וממ לא שפיר עבד שנין לו עצה לטובתו ומכשילו ומציל ממונו בממין חבירו ועובר על לפני עור לא תתן מכשוכם: בב נל שבוונת הואין לרים הנה בסעיף דו לה אבל אל העידו ופו שומעין להמחזיק פי ואנן עוענין עבורו ומפרשין רבריו מש של אבותיו ר'ל אביתיו קנאוהן ודיק עש בסמע סין ס וסק נו ועיין ניש אית ע פרף: נר(עין בשע ריכן סם לו יםי קמב סא יםי קסף) נד כתב חבה ולפע"ל נראה דהבל לפי המלכות ומנהג מדינה דמלבות פולין וכל המדינות היושבי תחת מלבות זה לא נהגו לקנות חזקת היישוב מן השרוה ואם היה בא א"לקנות מחזיקין אותו מ בדין מחיאו: "מוו בשר שותפות שביניהם הוא לפני הבל אעם ששנר מן המצרע כמסיר ורידף ותשובת מהריך אינה צינקת אלא במלכותו ולאודד הימים ואין ללמוך ... ממנן לשאר מלביות אלא הכל לפי המלכות ולפי הזמן ולפי מה שחוא אדם הבא לבור עכצ ימהט קיבר הגמון ברינים אלו ראיבן שהי לו חזקת חנות אקועמו והעתיק דירתו והישיב שמה שמעון והניח נכסיו ביר שמעון ישיתן לו כך וכך לשנה ועשו שער ביניהן שראובן אינו נותן ואינו מוכר החוקה לשמעין וכל זמן שראובן ירצה יכול לפלק את שמעון אי ולחזור כבראשונה ואחר ימים מת האדון אשר היה מושל בעת ההיא יקם אחר תחתוו והלך שמעון וחדם תנאי וקיומים מאותו האדון על שמו לבדו ולא הזביר שם ראובן יעתלה אומר שמעון בי אין לראיבן חלק ונחלה בחזקה אלא היא שלו הדין עמו (מהריק שורש קינו) ירע ראובן במיתת החדון הראשון ולא עשה שום פעולה להשתדל חקום חדשים בל מי שהחזיק זבה (שם קיח) אם לאחר שמת האדון הראשון וקנה שמעון מן האדון השני התנה ראובן לתת לשמעון סך בך לשנה מחלקו בחנות ושיקח חצי הכיוח חודיי חודי כאובן לשמעון שהחזוקה שלו אז אחולי אחיל וביה (שם) בדובן הקדמונים שאם א נסע מן העיר שנים עשר חורם ובילה בדעתו שאין דעתו עוד לחזור לבך חזקתן אבל אם לח רילה דעתו בפך לא אבר חוקתו אפי בשלשה שנים (מהריק קצב הביאו רמא)

משרות ואות של היים משרות של מברות משל עדים שהודן האול אפיל ואם של עדים שהודן האול אפיל ואם של עדים שהודן האול אינים ואם אמר מו במיל אעפיל מעות והחזיך בשנים נאמן במינו מב ובן בן הנולן אעפיל בשנים אלו יש לו חזקה ולא בטענות אבי אבין מי מיקנב: בשענות אלו יש לו חזקה ולא בטענות אבי אבין מי מיקנב: וקת חלון באות ה": ואם בני עלייה באו לבנות ראשונה חלון בעליילא יכולין לעכב אם עשה בקרקע רפקר מעיף ד' מי קנד: אפילו ואלון קטן יכולין לעכבן וא עשיאוהו ולא מיחה וכנון שומייש בנינו או ראה ושתק מי הוי חזקה היבה דיני חור או חלון שם בנינו או ראה ושתק הוה ליה חזקה היה לו כבר חלון פתורן בחצר עכום ואחל קנאה שרץ מעף על מין לו בר חלון פתורן בו העכום לעשות חלון ויש חולין מעיף של בנינו העכום פתח חלון בחצירו מי קנד וגם שם באיזה אופן אחים וחלקו בינולין לבנות להאפיל אורן אין לאיש חזקה בנכםי אשתו באע מי פן: יכולין לבנות להאפיל אורן אין לאיש חזקה בנכםי אשתו באע מי פן:

ימנהנינובאיזה קהלית כשנותן דבר קצוב מדי שנה בשנה להקהל הרי נילה דעתו לבן אפי בנמה שנים לא אבר חוקתעירנות: וכתב ניא ראפי בסתם לא אבר חוקתו (נשבא) בני העיר שהיה לחם חוקת ישוב אם יתייאשו פעם א" מן 'העיר ישיב חורו מקצתן והשתרלו ביישוב אין באחרים כפום (רמא בשם מחריק הנל / אין חרם חאקת ישוב חל על תת נישל בתשובה פי נון אין מים מוקת ישוב נוהן בומן היה נשהניו פי קנא מש פי עה ועיין בפמע אות דוו בת ואפילו בבן הנולן ואכיו הנולן עריין קיים ולא אמרינן נמשום יראת י אביי הנולן ירא למחות בבנו ורשל בתמובה סי לו תשה על זה : גו אם העור ואפילו מודה שבה ציד אניו בתורת אומנות ארשות או באלנות אלא שעוען שקנהו אחב ים בו מאקה ו בו וחפיבן אכלן ג'ב הבן אמב שני חוקה כא מהני משים דהוי חוקה שאין עמה טענה בח ומש הסמע סקל על דבריהרמאו נע כשע ויא אפי הבן עצמו עיען כן בפני הוקה לו נאמן במנו: ם יהה חתן הנולן היורשו משםי טען סימעיין סס קנא בשע ליין : סו רל לא מבעיא אם בא בטענת עצמו שהמערער מכרו או נתנו לו שקנארד אפת אפי בא בטענת אביי ג'ב קנאן ניפר בבן נולן אלא חוֹ באומן וביוצא בן עיין בסמע ססקר: סד כשע ויא דאת בן הבן אולן אומר בפני הודתה שמכרת לאבי אבא הני חוקה: סה עש פעיף כה הרבה חדום ליני חלון: סו ולומר היום או למקר" לפתח ותעכב עלי שרה הפקר הוא : מז פי שפתח חלין לחצר חבירו : סז ואינו יכול אחב לחזיר ולערער עביו ולסתום (שני) מה בעל החלון: מני פי לבעל הבנין: ע בא הָקונה מן העכוֹם לפתוח חבין בנגר חבין של ישראל שהחזיק בד בעודה ביד העבוש ומוחה עליו הישראל הרחשין שלא יפתר חלון כנוד חלונן שמזיק לו ברחיה כיון דאיכא פלונתא דרבותא ראובן שקדם לפתוח על בית העבום הוא המוחזק ואין שמעין הקונה מן העבום יכול לפתוח חלין כנוד חלון של ראובן נפונמני נמהריבל סי פה) ובמהרש יונה בפירושו להלכות שבנים סעיף של בתבבשם מהרש בלו לשמעין שעושה תוך שלן הוא המוחזק ויכול לפתוח חלון כנור חלונו של ראובן: ואפי ליועת מהלי אדרבי סי שכח שחולק על הרשדם בזה וסובר דעענינן ליתמי אף להוציא לא טענינן ליתמי שבעל ריבם פתח באיסורא דאחווקי אינשי דקה עבדי איסירא לא קא מחזקינן עכ"ל

חשור על על השמשה ב אייני בעבירה או על עובר על השור ההד חשור ני בעבירה שי עב: ב חצירות א בנה הומשם מזיק לחבירן עריך עז עליין לסייע לתחתון והתחתון לעליין ומשם מזיק לחבירן עריך עז עליין לסייע לתחתון והתחתון לעליין ופונין עד שיהיה גבוה ד אמות מקרקע העליונה ולמעלה משור היזק ראיה ססי קס: בני חצר כופין זה את לבנות דלת שי ובית שי ומל ערכיו לי הסא:

דיני חליפין קי רסא:

דיני חליפין קיל כל מיני חליפין נקנין עי בחליפין ואין דין אוג

בחליפין ולא צריך לידע שיוין (ואם העלוהו בשומא יש ובו הב

חוץ ממשבע ודבר שאין בו ממש פן החלים פרה בחמור וכדומו מי שמשר תחלה גם השני זכה בשלו פי כל מקום שהוא ואצ למוש ולא יכולין לחזור החלים פרה ושלה גחמור ומשך פרה לבר לא קנה אבל החלים פרה ושלה בכור חשים ומשן פרה לבד קנה חשים יכנגד פרה לבד ואובן החלים עם שמעין ולוי ובשלה מא בשלגם יכנגד פרה לבד ואובן החלים עם שמעין ולוי ובשלה מא בשלגם משני י חתיכות כסף או זהב מטלשלין הן ולא כמשבע מטבע זהב כי משני י חתיכות וקונה בחליפין הקנה מעות כנגד מטלשלין איג מטבע כסף הוי לפירות וקונה בחליפין הקנה מעות כנגד מטלשלין איג קונה פי פי רג חסימת בהמה בשעת מלאבה אסורה פי שילח: חבילה ודיניו פי שר: מי שהניח כמה חבילות על פום ובא אחר והופים חבילה אוהפים מת פח האחרון חייב פס שפג:

עיא לאו דוקא ודאי חשור אלא אפי שפק חשיך כדין שנשבע שאוכל ולא אוכל ללרעת רשי לא חני חשור ופרעת רת היי חשור אין שומעין פו (נשר סי פר): עב עיל אות ש ריש רין שטרות יש חולול חשב ברבר מקרין השירו עב הי לפקר יש חיפול חשב ברבר מקרין השירו עב הי משום שהוא נחשך שמוציא שש מפין לפקר יש חיפול חשב ברבר מקרין השירו עב עירן סר: ען בשע יאם עד עיל באות ע פוף דין עדית משם : ערה עיין בשע דירן סר: עו בשע יאם ישעקים שלקחה בבר ועשה תשובה חור לבשרות בין בעלות ובין לשבועה עם לי עץ יל שתעציין ריצה לבנית כל המחיצה למעלה על קרקע שלו לבדו ז ערו כלי לסגור בו תחצר: עט ילפינ, מרכתיב במגילת רות לקיים כל דבר: פ ישם: מדכתיב כי תמכור ממכך או קנה סי רדו פקלו: ועי בסי פא הטעם דים כ במחט יותר מבשריין מה דין בי דין שניין פאנינולין המחבר סותם ובשב סי ררץ סך כתב הסמע המחלית כצים בכלים או בהמה בבהמה שבתב השע כאין בו אונאה מיירי אף שהעלוהו בשומא כיון דררך חליפין החליפו ויש רוצרד במחש יותר מבשריין למל אין בי דין אונאה יצאו ממכר חוא רק בפירות בפיר יש בו אונאה אם העלוהו בשומא לחל עליהן דין מכר עפי:) פב שאין ניןנין בחליפין מש דעיקר סמיכית דעת של הקונה והמוןנה הוא על הצורה יהצורה עבירי לבעלה: פג (והשמיע הצחין המחבר מש ימח בהגה עין בעין) פדן ואם מתה הפרה או נתניקרה או הוולה אחר שמשך וה החמור היוק לבעל החמי ועיל באות מ רים דין מקח וממכר מש בחקי משפט סי קפון: פדי זקובין זחה בחליפין שנ): פו דכיין דשל כפק הן חריפין ומהירן בהוצאה יותר משל זהב לכן נקרא של זהב פירות בבי של כסף: "פן ודוקא בתורת חליפין אבל בתוב דמין משמשך החפץ נתחייב בזמיו מיל (ש"ע) והשמיטו הגאון המחבר עיין בטוב פרו כש"ע אם משהיסים זה החבילה עמזה ולא הלבה האחרון חייב ואם אין ירוע כולם משלמין בשוה:

להבירו כנון שנכנב ליים: שלא ברישופי וחוציאו וחבל מהידות מסים מסים מחוץ וחוצ לפאת להוציאו בלל מה דאפשר יכן משרת שחשדו שהוא גנב להוציאו קודם אמן אפי עי חבלה (מק ראיה צריך כנל): נכנס אום אם חבירו ולא ידע בעל החצר שאה נכנס יו והזיקו שלא בכוונה פטור הבית וחוץ בו לבעל הבית הלה חייב ואם הבעל הבית ראוהו שנבנס פטור הולנגס י היו שניהם ברשות או שניהם שלא ברשות והואקו שלא בכוונה פטורים ובכוונה שניהם חייבים י ביקע עצים יה (בחצירו והיאק במקום אחר) בו וכן אם אבן בחיקו ונפל ממנו והואן נפל עו וכן אם אבן בחיקו ונפל ממנו והואן נפל עו בה הנו מעור הייב אלא בנוק הלבד יח ואם נתהפך והואק חייב עו בה דבני תאברן יחד ברצונם וחבל א בשני עי שהפילו לארץ פטור (ואם שלא ברצון חבקו והשני רצה להציל ממנו ונפל המחזיק בו והואן פטור ואם הייק אות חייב) האומר לחבירו ה" (תבל בי והוא תבלו) חייב בה דברים הייק אות חייב) האומר לחבירו ה" (תבל בי והוא תבלו) חייב בה דברים

שענו אתה חבלתבי והוא כופר נשבע היסת על בפירתו נסמע סי פון סקער ועיל באות נ" בדין עקבל נשבע דנועל שם בתבתנ "שיב נבון דלא תקשי מזה על מה שכתב שם נתבל בשבע ונועל עש א מבל בחבירן בלי ערים יק שהורה מעומן ועען שהתחיל עמו הנחבכש פשור החובל ע"ל באות נ" סעיף קה: צ וא שחבל בחבירו מלקין אותו בבהב בין מנחדה למעריב להמוביה ידו על חבילו נקרא כשל ניעיל בסמיך) ותייב מלקות ומחויב לעשות מחילה וגם ליתן לוזקוק בסף אם הוא עני ואם הנחבל עשיר יתן לעומלי בתורה וא תלם זקן של חבירו יתן לו זקוק כסף אמנם אם יש בזה מנהג הכל לפי המנהג ולפי ראות הבד (מהריו סמע הביאו סי תד ספר נו) ועיל באות מ"יתבאר מספטי המביים לחבירו בדברי או שאר ביושים באריבות) כשע סי לד המגביה ידו על חבירו להכיתו פסיכר בישוב לערות מנרבנן ובמרדכי פ' החובל מים בוה נפסול לעקות ולשבועה עק שישוב פארשעו ויקבל עליו דין יאפי לא תבעו זה אלא אחר (סמע הביאו שם סקיו): צא ובזמן חזם מחייבין מותו וק לרפאותו ולקנום החובל כפי הנואה לדיינים (דמ) סמע בביאו בסימן א סקיב : צב אפילו לחבול בו (שנ) : צג עיל באותם ס קי למשת ב אל יוכל למזור עם: שב ולא אסיק ארעתיה דבעל הבית שיבנום ארם לרשותו אלא שורעתו: עד הש לכל ששניםן שוין רק היה לזה לשמור כמו זה וכיין שהווקו שלא בכוונה ואו אפיוק כוה שחלו מתחלה אהדדי י צה בבא זו נקע העור : צון משמע רבכל תלתא בצי אינו חייב אלא בנוק לבד י ובביקע עצים ובן משמע בפמע סק יל לחייב בל דברים ופטור וק מהבושת ובנפל מן הגג ענין בפל שאחץ נצו (ואת הרי בשע דירן מפיק קחייב בל לברים ובל לכוונת הגלין יכול להיות למש בשע סי שעה סב וכעין שישב תראון סמע שם בסק ב לאירי בשע סב בהיוק בן אקם אף ברוח מצויה אינו חיים אלא בנאק בלבד אליאן שלא יירוע לפוף לעת הפמע שם רלפיו נראים רברי השע בפותרים יוה את זה לפוח לבון פי תלא פין כתב ברות מצויה חייב בל לברום ואלילהתם איירי מהיוק צן פרם רהא לפי ישוב הסמע אם בסי שעח סב איירי בהיוק בן אדם וממ פסק נאף ברוח מצויה איני חייב אלא בנוק (וצצ): צח לשון העור ואם נתהפך ציר 'נפראתו בדי שיפול על החדם להנחתו כדי שכח יחבט בקרקע: שנו אף בבושת דמינון להצק הוא (שנע) הן עיל באות מ אם בא ירחף מן חבירו בחייב עם : קאב ובשע נידן בתב האושור ביתבירו קטע את ידי או סימא את עיני ובו חייב ולסברת זו אפי אל עמ לפעור חייב ב הסמע בהני הוא לחייב לוקא ביון להן ראשי איברים ירועי׳ נאין ארם כוצה בתפרון איברים אלו יפבר שחבירו לא יקעצו ולא יפמאו אער כאצ עלה לפטור נחבל מפתי מת לברי הואון משמע יפל זאף בשחר חברים חייב בשלה

קה (הקורע כסופן) וחלה מומר שמ לשפי ל פטור יאם יי רבר ל שמשמעותו לפטור כיון יה דלה פושי חייב ב שחבלו זה את בייאק ביותר משלם במותר יו נוק שלם ורוקא כשהמחילו יחד משלם במותר יו נוק שלם ורוקא כשהמחילו יחד משיל וחצר וחזר הוא יו וחבלו גב אבל התחיל א והב כוונת יחי להציל נפשה פטור יו יו יו יו והאר, אשת פטור יו יו יו ובאת אשת ורחזיק בשני והוא ניתק מידה והכה אותה פטור וכן המכה א יו בלשה מאימורא פטור היו סי תרא: חובל צריך יו לפיים לנחבר אעם שנתן ה דברים סי (מור) נחבל נשבע ונוטל סי צ" חובל באביו ובאמו או בבניו או בחבירו בשבת סי יו או תרו מייבי מיתות בד סי תרה: חייב אדם להב את חבירו קטו בניפו ובממוגן סי תרו יויו

אמר לו גפירום עוב לפטור וכן מוכח בסמע שכתב וול אבל אם אמר ליה הפני יפצעני עומ לפעור ב והיא פצעו בי בלא חסרון ראשי אברים הוא פשר במו באל שבור כדי ושאר פלים עי סס שם למשמע יפל כשמל סתם חבני ופצעני ולא אמר ציה עמ ובי זחייב וכון , קב כין זה הום בסי שם ונל שאין כאן מקימו יעי מש בסמיך: קנ והיינו היא שכתב רמה יעיין מש בסמוך. ואפי חבל בו בראשי אברים נמי פעור כיין ראמר ליהעמ לפעור! קד לברנ לן ובן חייב דין זה קאי אהאומר לחבירו חבול בי (יבמשל ס קא) וכב בסמע בקרא וצא אהאומר קוע בסותי ואל ביש לתמוה על הדאון שערבב הדינים ולא ראי זה בראייזה דשאני חבלה דרופו מחבלה דממונו ודוחק לומר שהצאון חולק בזה על השע פי שפ קאב היה לן לפדר דין זה באות ק" או בפוף אות נ" כי שם מקומו או אם כוללו לבאן היה לו לפתר לכתוב בצרוםי שם בדוכו תמיד ובמשפוף אות כלכן נל סמי מכץ הנהו תרי תיבות הקורע כסיתו ואש כי אין מקימם כאן רק סוף אותנ אבל כאן הג חייב בה לבבים ואם חלה אומר לי עמ יכו הייני היא שכתב רמא וכמש הסמע סקדם עד דלא פירשו חייב וק"ל: קה אפי בלא ראשי אברים נמי אמרינן החייב אם דברו בן בלשון שמשמעותו לפטור; קן עיין סי חב לאפוקי איש ואשת אים שחבלי והבוה עיין ספיתרה קז ולשין שע חזר הוא מיד וחבלו וכו נהגאין המחבר השמיט האי תיבת מיד בכיין וכב הסמצ שהוא שם בשע דידן והג או לאחר זמן שחבלו וכון רב לאחר זמן שכבר נפרדו זה מזה יעבר חימימן חזר הוא נחבלו ג'ב אז החיוב על שניהם ומשלם במיתר נון שלם לבל אם התחיל הא" וחות השני יחבל בו מיד (בעורו בחימום) השני פעור והיינו בלישנא דהראש פ המניח : קת אפי לחרים חייבים לחבול בהחובל פדי להציל אבריהן בש קיה עצפון בשם זמבים אלו יבו לבנינו לפס מו הבים ים יב לתמינה כן בין נויים ב לב מוני בנים (פסורים פתרחו שי כת שך חביא ש שפן: קע יממ עניך אימר, אם היה יכול לחציכר עצמו בחבלה מיעשת וחבל בו הדבה חייב : לשע חי שהמתחים הים הפורה הקנם שען כאובן עען על שמעין שקראו ממור ושמעין אומר שמתחלה לחש לי באנו שהיא ממור ללן נתרנו יאל כן אמדנה רמיבה הול ביין שקראי פתחים מבי האמת אתו יאנ פתבע על וה (מהרם, מירובורן יוקנם מכפר קציע על העיבר י רי נמת הקיבן שמכפר על העובק נכך יאיני בילקיצמחוקק פי,צא פקון קיאו ודין אסה לענין בזיון פרין האים ואם אין האים כוצה שתתבוה שפתו צריך, בפקיתה בממין בפי אשר יושת עליו מבר (נמיקי מחרם) קיב יאם זה בא להצ 'להבות המכה אינו בר חבי דרציל להפרוםי מאיסירא דב מה פעמים די אה סמכה א מתחבירו ואיני חוקם לאפרוםי המבה מאיםירא או אמריען כאקור לחבות פזה המבה לידאי מכח שנאה בא להכותו ולא לאפרישי מאיסירא משאב ברואה מכדד אביו ובנוי יאחיו למותר להציל קרובו בהבחה חף שאין מדככו להפהים אחרים קפובי המוכה יכולין להעיך על המבה ברבי שלה יניע להמובה הנחה מערותן. בת כלי לענים המכח בבל שע פי לג פס טון אדם המיכה מחבירו יכול לילך לה

Comment the second of the seco

יני חובל בחבירו כגון שנכנס לביתו שלא ברשותו והוציאו וחבל חייב לח בה' דברים ואם מסרבי בו שיצא והוא אינו רוצה לצאת איכול להוציאו בכל מה האפשר יכן משרת שחשדו שהוא גנב יכול לחוציאו קודם זמן אפי עי יבלה נמק ראיה צריך כנל): נכנס אום לושר חבירו ולא ידע בעל החצר שזה נכנס זו והזיקו שלא בכוונה פטור ואם חוזק בו לבעל הבית הלה חייב ואם הבעל הבית ואוהו שנבנס פטור הנכנס י היו שניהם ברשות או שניהם שלא ברשות והוזקו שלא בכוונה הנכנס י היו שניהם חייבים י ביקע עצים זה ביצירו והיזק במקום או פטורים ובכוונה שניהם חייבים בוקע עצים זה ביצירו והיזק במקום אחר) זו וכן אם אבן בחיקו ונפל ממנו והוזק נפל או מן הוז ברות מצויה אינו חייב אלא בנזק בלבד זח ואם נתהפך והוזק חייב עו בה דבני מאור אינו חייב אלא בנזק בלבד זח ואם נתהפך והוזק חייב עו בה דבני נתאבקו יחד ברצונם וחבל א" בשני ע" שהפילו לארץ פטור (ואם שלא הזיק אות חייב) האומר לחבירו הופל בי והוא חבלו) חייב בה' דברים הזיק אות חייב) האומר לחבירו הופל בי והוא חבלו) חייב בה' דברים

פט שענו אתה חבלתבי והוא כופר נשבע היסת על בפירתו נסמע סי פו סקער ועיל באות נ' בדין עקבל נשבע ונועל שם בתבתנ "שיב נכון דלא תקשי מזה על מה שכתב שם נתבל נשבע ונוטל עש א מהבל בחבירו בלי ערים יק שהירה מעצמו וטען שהתחיל עמו הנחבר פעיר החובל עיל באית נ סעיף קה: ע וא שחבל ברבירו מלקין אותו בבהכ בין מנחדה למעריב להמוביה ידי על חבילו נקרח לשע ניעיל בסמוך) וחייב מלקות ימחייב לעשית מחיפה וגם ליתן לו זקוק בסף אם היא עני ואם הנחבל עשיר יתן לעומלי בתורה וא תלם זקן של חבירו יתן לו זקוק כסף אמנם אם יש בזה מנהג הכל לפי המנהג ולפי ראות הבד מהריי פמע הביאו סי תד ססר נון ועיל באות מ"יתבאר משפטי המביים לחבירו בדברי אי שאר ביושים באריכות כשע סי לד המגביה ידו על חבירו להכיתו פסיכר לערות מניבנן ובמרדכי פ החובל מים בוה נפסול לעקות ולשבועה עק שישוב פרשעו ויקבל עליו דין יאפי לא תבעו זה אלא אחר (סמע הביאו שם פקד): ציא ובזמן חזק מחייבין איתי וק לרפאותו ילקנום החובל כפי הניאה לדיינים (דמ) סמע תביאו בסימן א סקיב: צב אפילו לחבול בו (שנ): עב עיל באות פ ס קי למשרה בא ניבל לחזיר עם : שב דלא אסיק אנעתיה דבעל הבית שיבנום ארם ברשותו אלא מדעתו: עד הע ככל ששניםן שיין רק היה לזה לשמור כמו זה וכיין שהוזקו שלא בכיינה ואן אפיוק כוה שחפו מתחלה אהידיי צה בבא זו נקע העור : עון משמע דבכל תלתא בבי אינו חייב אלא בנוק לבד י ובביקע עצים יבי מסמע בסמע סק יל לחייב בל קברים יפטיר וק מהבושת ובנפל מן הנג ענין בפן שאחון שו (ואת הרי בשע דירן מסיק לחייב בל לברים וים לביות הדקון יכול להיות למש בשע סי שעח סב וכעין שישב מנאון סמע שם בסן ב לאיני בשע סב בהיון בן אקם אף ברוח מצויה אינו מיים אלא בנאק בלבד אביא שלא יידע לפוף כעת הפמע שם רלפין נראים לברי השע בסיתבים זה את זה נבאן סי תרא סין כתב ברות מצויה חייב בל לברום ולפילהתם איורי מהיוק צן ארם להא לפי ישוב הסמע אם בסי שעח שב איירי בהיוק בן ארם וממ פסק כאף ברוח מצויה איני חייב אלא בנוק (וצצ): אלר לשין העיר יאם נתהפך ציך 'נפראתו בדי שיפול על האדם להנאתו בדי שביא יחבט בקרקע: עם אף בביושת למתבוין להמיק הוא לשע ל עיל באות מ אם בח יכרף מן חבירו בחייב עם ז קאן ובשע נידן כתב האומר ליתבירו קטע את ידי או סימא את עיני ובו חייב ולסברת זו ' אפר 66 עמ לפטור חייב ב' הסמע בהני הוא לחייב לוקא ביון להן ראשי איברים ירועי יאנן אָרם רוצה בחסרון איברים אלו יסבר שחבירו לא יקעעו ולא יסמאו אען ראל על לפטור בחבל מפתומת לברי הגאון משמע לפל דאף בשחר אברים חייב בשלח

קג (הקורע כסופו) והלה אומר עמן לפעור די פטור ואמי יי דברו לו בל של שמשמעותו לפטור כיון יה דלא פירשו חייב בשחבלו זה את זה וא תל ניזק ביותר משלם במותר יו נזק שלם ודוקא כשהתחילו יחד אילארור שחבלו חזר הוא יו וחבלו גב אבל התחיל א והב כיונת יח להציל נפשו פטיר יו וכן הדין ין בגידופים וביושים הכהן יחד יי ובאת אשת חברו ורחזיק בשני והוא ניתק מידה והכה אותה פטור וכן המכה א קיב להפר ורחזיק בשני והוא ניתק מידה והכה אותה פטור וכן המכה א קיב להפר מאיסורא פטור יו בי מי תרא: חובל צריך יו לפיים לנחבל אעם שנתן לי הדרים סי (תרב) נחבל נשבע ונוטל פי צ חובל באביו ובאמן או בבניו או בבניו או ברים מי תרא בו חובל מי ובוטל פי א חובל באביו ובאמן או בבניו או ברים מי תרה וויב אדם להצי את חבירו יו ביפו ובממוגן פי תרך: חייב אדם להצי את חבירו יו ביפו ובממוגן פי תרן: יויו

ימר לו בפירים עמ לפטור וכן מיכח בסמע שכתב וול אבל אם אמר ליה הכני יפצעני עמ לפעור יוה א פצעו בי בלא חסרון ראשי אברים הוא פשיר כמי באל שביר כדי ושאר כלים עי סס שפ למשמע נסל כשחל סתם הכני ופצעני ולא אמר ליה עמ יכי נחייב וכיקן קב דין זה הוא בסי שפ ונל שאין כאן מקימי יעי מש בסמיך: קנ והיינו היא שכתב רמה יעיין מש בסמוך ואפי חבל בו בראשי אברים נמי פינור כיין דאמר ליהעמ לפטורן קד לברו לו וכן חייב דין זה קאי אהאומר לחבירו חבול בי (וכמשל ב הא) וכב בסמע בקרא) ולא אהאומר קיע בסותי ואל בים לתמוה על הבאון שערבב הדינים ולא ראי זה ברחייות דשאני חבלה דרופו מחבלה דממונו ודוחק לומר שהנחון חילק בזה עם השע פי שפ ראב היה לו לפדר דין זה באות ק" או בפוף אות נ כי שם מקומו אן אם כוללו לכחן היה לו לפתנ לכתוב בצרוםי שם בדוכו תמיד ובמשפיף איתנ נכן על סמי מכאן הנהו תרי תיבית הקורע כסיתו ואש כי אין מקימם כאן כק סוף אותנ אבל כאן הג חייב בה לבנים ואם הלה אומר לי עמ יכו הייני היא שכתב רמח וכמש יסמע סקדה עד דכח פירשו חייב וקל: קה אפי בלח ראשי אברים נמי אמרינן לחייב אם לברו לו בלשין שמשמעיתו לפטיר; קו עיין סי תב ללאפיקי איש יאשת אים שרבלי והבוה עיין ססתנה) קז ילשין שע חזר היי מיד וחבלו וכו נהגאין המחבר השמיע האי תיבת מיד בכיין וכב הפמצ שהוה שם בשע דידן והג או לחחר זמן שהבלו וכון דל ניחר זמן שבבר נפידו זה מזה יעבר חימומן חור הוא וחבלו ג'ב אז החיוב על שניהם ימשלם במיתר נון שלם לבל אם היתיל הא" יחתה השני יחבל בו מיד (בעידו בחימום) השני פעיר יהיינו בלישנא להכחם פ המניח ו קת מפי ליירים תייבים לחבול בהחובל כדי להעיל לבייון בש יוים יחבים לוביים ביווים לוביים ביווים ္ကို မာတို့သည္ သည္။ အခ်ိန္ ခ်န္းကို သူမွာ ခ်န္း**သည္မည့္ ႏုိင္း ျခင္း ကြား**ေတြ သည္။ မြန္းကို מימי יי שי כר שון חבים ם שפון הע מומ צריך לימד לם חים יכול לחציבם ינוכמו בחבפה פן עשת וחבל בי הדבה הייב , שע בי שימישיל היא הפירצי הקנם שע יא בן עע עם שמיען שקרה ממור שמען אימר שמתר לה לחש לו י בייוני תורים ממולה לכן ניננו יבליכן יומהנים דמי בוים ביין שוורים פתלים ממולל יין נק ני אל פתבע על והן מהרם מיים במיין יקנם מבפר קצינ על העיבר י די נומת הן בן שמכפי על העיבה נבר היציב שון במחיקון סי צא פקל ו קיצו ידיון אסה לענין בניון פרין האים יאם אין הפים ריצים בתנבוה אסתו לרייך בפקיתה בממין בפי אשר יישת עליו מבר לנמיקו מחרם יוב יאם זה בא להצים לוכית המכה איני בר חכי דרף ל לחפרים מאיסירא דב מה פעמים ביאה ממכה א את הבירו יאיני חושם לאפריםי המכה מאים כה בו אמרינן נאקום לוכות פאין

המביה כידאי מכח שנאה בה להכיתי ולא להפרישי מחיםירו משיב בריחה מכדד

יב בני אחיי למותה בעהק לביבו צפכעל יל מקין מצבכו בנפים אחביום

ין יבי משיכה יכילין פועיר על המבה ברב שלב יעש להמובה הנחה מעדותן יה

כקי לענים המבח בבל שע פי לג פס עון מדם ומיכה מחביםי יכיל לילף ליןבוף

א ובפתם הלוחה מעם שומנס שלפים מים ממ יוכל לשעין פיעם ב בעפ כמש ספ עח ועיל בחות ם מששיר ח רמוקה חין שבם פוקע היך שע דקא מפות לא עביר אינש רפרע בו זמניה אבל לחלק הסותפות ישים הזמן היה לבר מצוי כי האדם מכא קעטות ומין אדם דר עם נחם בכפיבר (מהריבל פי עו) לא נאמרה חוקה וכו אלא דייקא בשהמליה כיפר שלא פרעון לבל היכא לליבא הכמשה ביניתם במיו שפרע אלא שוליה מחזיק איתם בקרן ימציה ברי יח מהימן הליה ומים מערתע סי מגן ירוקף במינות חוקה יבל לה בסחירה לבסחור . עביל הינם דפרע בגי זימניה מחיה ששין פו ע בשק סק יד חניתי בצע לדינה ; חיב שלינו מבירה חזקה דלה פרע וחינון נאמן לימר סרעת ונפרעין שהיורשין (ררבו סינ) פשרנים שנורו שיתן סך מה בומן קצוב ימת תיך זומן נפיעין מהם (רבדם סי ג) יכתב הרמבן בחזון בתרא והביא דבריו ם מולה צדן . בל שקבעו זמן לרייב שיפרע עביד אינש דפרע הי זמן בית דין ליחשך ססי זה דיתה ראיותי ולפין אם מתתוך הזמן שענינן ליתמי שפרע תוך הומן זים לחלק בין בל שקבעי זמן לחייב לפשרני שכתבו זמן לפשרה (כהד) הגיע זמנה של מלוה ואחב נתחסך המלוה עם הנופי והאריך לו הזמן נסתפק רשדם פי רח אי אמרינן ביה חזקה ובי" ובהג כתב ביין לקבע לו זמן אחב הרי הוא במלוה חדשה עד הומן שקבע ואמרינן חזקיה ש בא פרע תיך הומן נוכב השך סייוה ספקב): לקח סחורה למברה ובהביא סחורה אחרת ולא השפיק להביא על שמת תיך זמנו מקרי (מנו סיעד) נתן מעות לחביכו לליכת למקום פלוני ולקנות לן סחורה פלונית ולהביחה והלדיםם ומרד תיך אמן מיקרי (שם סי קיע) שליח שלקח הסחורה לעצמו והמשלח טוען מאן שם לך יומת השליח בהייתו מדיין ומתקוטע עם המשלח ועוברר הרבר שלא היה ומן ושהוק לומר שפוע השליח להמשלח מוך זמן מקר: (רשך פי קון): מת ביומה ז'משנים זימניה דינו במו שפרע ביימא לאשלים זימניה שנתבאר בנמרא סוף פ השואל יעור סי זה סל : נמצא כתוב בפנקסן שהוא חייב לפלוני כך מעותב לזמן פלוני ומת תוך הומן בא וכאי שאין היולשי יכולין לעעון שפרע שביהן ונפרעין כאן נב הביאו בי סי לקון מי שנשבה ונחבא וכתב פנקם על נכסיו מי היו חייבין לו ולב היה חייב ומת לבעירו כפוא בבית היי כמת תוך הזמן ונפרעין מיורשיו לכקבום" מי שקבע ומן ואמר עד שאמיה נשוי ואירם אשה , ומת 'ניאה מלברי מהריב כ ם ק"ו לא מקרי תוך ומנו אבל מתוך דברי נשדם ביד פי צא ובאה פי עה נראה רתיך זמנו מקרי (בהג): עו ולא חיישינן שאביהן התפים צררי לבחתוך הזמן (אשרי) סשע ל ובלבר שיש ערים בהלואה ובקביעות הזמן דאלב נאמן בשבועת היסת במינו לבהרם או בבר עבר זמנו ופרעתיר בומנו ואם יש ביר המלוה כתי הרי הוא כאלוים עדים שקבעו לו זמן למהרובל פי קיג: יא או מעות בירו ועופף בהן לצוכך הנותן חני ג'ב בפקרון ונאמן לומר דהחזירן אפילו בתוך זמנו שקבע: יב ובתב בהג לבפקלון ומור איירי במו פקלון של מעלעלין או מעות וחעמים וערורים שמין לו רשות לינע בהם אבל בפקרון 'כעסקא רהיי פלנה ופלנה ופלנה פקרון ביין קאית ליה נשות לידע בהן ולעשות בהן סחורה אינו נחמן לימר החזרתי תוך ומנו ובש אם יש לו חלק מהריוות בחותו עסקת ובל הרחנה פי עו ומהרם מערתנים שמה המקבל עליו מעות לתת ריווח קצוב בכל שנה אם מעע ואם הרבה בומן הצוב ים להפתפה אי אמרינן ביה חוקה (ראנח סי עון) ומרברי מורי סי קדד נראה לפש פיה כפה אמרינן חזקה (בהד): קיבל עליו בתת ריוח קצוב בכל שנה אם יסיה ריות בנכסים בזה אין להפתפה לולאי לא עביר אינם לפרע דוומניה (ואנה סי עו ופוסקים דרולים: הה למי אם קיבל עליו לתת שיעור קצוב בכל שנה

שול נמכת (ש שמה שמו) מן חמת חים שמבצו בה חחרים או מישות ח" המכם שת משתו שקושבני שים להחמירים ניתר מחבירו רחיים במתרים ולנרותו ולעונמו בלפשיני בידוי ואם לקוך ידי אם יציל בכך ואמנם בינן בשבה ובתשובת הנאונים מצאתי נועיון באהע פי על פעיף יוד) א קובלת אי אפשי לדור עמך ואם אחיותיך המחרפים והמגרפים איתי חייב לגור אמת נחם כמן נוציא ויחל בתיבה דפחיים נתנה יצא לצער י גם חייב להוציא שוהו מן הבית שהיא מקנתרת איתה (תשובת מהלם סי פא רף יש עון) ועיין המע סי קנל קין כשע האכה את חבירו יחבירו קראו ממור פעור שנאמר . הת בי יחם לבבו וכן אם קרא לחבירו גנב יהיא משיב אתה מכוב כממור לאעיל באות מ"ברין מביים חבירו מנינים אלו) או קראי ממור פטור ועיבל ס׳ קי: קידו לכתיב באבימפך ויתפלל בערך ועיין קעו מפירם באות נ׳ קטו בנופו מן 'והשבותו לו נפקא לאבירת גופו שכיו חבירו צריך לחשיב לו ומלא תמשור על גם רעך מרבינן אפי לחיציא ממון עי שישכור חבירו להצילן צריך וכתב היאם והטור אם יש לו ממין להציל עצמו חייב לפלם לחבירו נועים בחים פ בדין הפודה את חבירו מן השביה) ולהציל את חבירו עריך להבנים עצמו בפק סכנה עבור זה (חוהות מיימיני בשם הירישלמי) יהע מפני שהלה יוראי עהאי ספק (בי) קיז דין חיפוף מעבע בסי על בעוד שטה נה דין מעבע שנפסל עלתה הסכמות היבנים שעברו ודם עתה בומנינו לפשר בין הסיחרים לחרש הלוי סימן לג) היבא להלוה לו לומן ירוע ינפסל לחחר אמן יוה לא שולם בין ביוקנו בשיטא שמשלם לי מעבע החדשה (ישת פ הניול עדים יבח) ימיברי הםמע בסי עד סקה משמע לם הניע חליף מטבע בשעת פרעין אפירין תאוע זמנו אצ פקבל חובו (כתי אבל משערים)

המותר לדיין מאיזה טעם דגתוני ב כותבין ואחר מועיאין ממנן (אותו כתב)
ואם רוצרף לשאול לבדהג בותבין ושילחין שם י ודוקא מבד קטן
לנדול אבל בד גדול 'אין ביתבין לן סי יד (פעיף) שען א שפרעו
תובו תוך הימן 'אינן ינאמן וגובה בטענה זו ע אפי מיתמי י אבל
איבר יאינו ינאמן וגובה בטענה זו ע אפי מיתמי י אבל
איבר יא נאמן ושבירות דינו בהלוואה " ואינו נאמן מט רמשלמת

בפות ופופר שבותב ספרים יה כל קונטרס זמנו לשלם (הה במקום שדרך לשלם שבירות בכל חודש יו יכול לטעון פרעתי החדשועיי מי שיו)

א ליא שאפילי אם חדיין כ אה שבעד חישרו שניעה דין כנגדי צדיך לה דיע לו מאיזה טעם דנו הפי חם לא באל ידיקא במקום דאיכא לחשוד מידעינן ליה אבל במקים דליה אבל במקים דליה למחשד הייה מבנלג מנדינן לייני ב ייני לכתוב ליה שעמים יראיות כי אם העענית והפסד כשע מיהו יא דיקא אם דנו אותו עי בפייה לבל בלאה אין ביתבין לו יכן עיקה דמיחי שיב אותם לדיינים בתם לא כל במיניה לחשיה לחיור מעיסקיהם "אם מבקש הטעם הדין ברי דיאמרי לו שהרי אפי זה שיאיי בד שחישרין איתו ולא ביקש מעם בדר מיד ויתנה ליד בת בל התבע ואם ידים להידיע הטעם: ג פי מידיאין ממנו מדר ויתנה ליד בת בת ולו האין ממנו בעיד ויתנה ליד בת בע ואם יבים להידיע הטעם: ג פי מידיאין ממנו היודע מה שהוציא מידי (יהגרין פי בענו יחי בענו יחזירו מיד התובע מה שהוציא מידי (יהגרין פי בענו יחי ד בשע שני בעד יפיעו שכר השלית יממ דנון איתו בעיד עם אותו בתב שיבי מבדהגן היבדהגן היב לכתיב מחיוה טעם דנון ו דלא חיישינן לטעית א דאב אין לדבר

של של מסר הקצוב שיפים עניר אינם רפרע דו ומניה אבל מם יחדיר חשעות לורם מוכן יובה מהכיוות לפי פוב הסנים ולפי בשפחם (ראנה שם): צבעת התום והרב יונה וסייעתם אפי עסקה שני לפן אפי פרעת התום ופייעתם היבא כמפר פו פחירה בתורות ומת בתוך הומן הפרעון נובין מיתומים קטנים מהרי חורבי שי פע בחום פבע בובין מיתומי השנים ומם סי ל" יצו למקום קרוב והרבוחי הני ב פתחום (מש שם) וכהר מנמום בזה ו הלך למנים ומת במקום שחין שם ישרחל פתחום למי (לדבו סי קמה) אם הבח קטן ליבא למיחם להתפסת בררי בשקום לכיכא למיחם להתפסת בירי ביבין מיתומים הענים אפילרשת בתום והרר וונה וסייעתם רשלם סי קצו ותנג: יג והה בפריין הבן: יד נקרא דף באשון ודף אחרון והמונח בתובו: השובר סופר לבתוב לו ספר נאמן לומר נתתי צו בל שבירתו מע ראי בעי אמר בא קבלתי עלי צתת שום שכירות אלא ישיאת ונראת מובריו לנתן לו יותר ממש וכן מתבאר שם מובריו וכתב עוד שם בשם הרב יונתן דלא 'אמריבן שבירות אינה משתצמת אלא לבפוף אבשו ברבר שחין לו קצבה ואף לדירן דלא דקיל מספיקא לא מפקינן ממינא בובלפה נאמן אחר זמנו צומר פרעתיך תובומנו במגו דפרעתיך עםה ממ נמ חיכא ללית ליה מאן כאן ביום ומשלים ומניה לסברת התום וסייעתב יבקמן או שעוען מיד בתחלת יומא כמשלים זמנה פרעתיך בתחלת הכתיבה בעד כל הקונערם בהבא י או כאן שים עדים שלח פרע לו אחר הנמן כאין שלא וזה ילם מירו אפיה נאמן צומר פועתיך קודם לכן בעד הכל (פר) עו עיין באות ש מעיף ילפעמים לא יוברי לעעין פרעתי:

חקי משפט ט
מת לוה בתוך זמי ידיניו סי עב סעים חיי טען שפקע לו ביום שנשלם עו הזמן
והוא מלוה עם יישבע סי עח יי טען שפקע לו ביום שנשלם עו הזמן
בעענה הראשונה אינו ידול לטעון ישוק אחרת לסתור הראשונה אפי
פא יש לו יבעדים על טענה שניה אבר לתקן דברין לומר כך נתכונתי
ויש בלשון אה משמעות לשון שמובל תיקוניה שומעין לו והאא
שלא "יצא חוץ לבר (יכל מה שטוען חוץ לבד) וואר וטוען בבד מה
שידשה וכל הבל יי מחיוב לפטור אבל מפטור לפטור לא שרי

שו תבעי בסוד היום עיין בסמע: יז היסת רעבר חינם ופרע ביים רמשלם זמניה ואם היא מלות בששל אם לא אמר הנתבע השבע לי שלא פרעתיך נועל בלא שבועה יאם עוען השבע לי נשבע וניעל במש ריש ם פב נהיבא לקמן ייש אית ש בדין שערות):

אפי תבע בו ביים שלוה בו יכול לימר פרעתיך במליה עם אי אפי במליה בששר ויש לוה שובר שנסתב בו ביום שנבתב השער (בח) ידך לעי באות ה שעיף ית מבואר שאסור לעעון שקר: יע והה אם ניףה מעענתו שיתחייב בה וכב העו וכל זה לאחר כרי דבור (שד) דעיל באות ר שעיף או דא עיל באות ה דין: דב מיהוא אם הוא בענין שיכול לומר נוברתי שפרעת שהני אם מביא נחיה הדין: דב מיהוא אם הוא בענין שיכול לומר נוברתי שפרעת שהני אם מביא עדים על עענה שנייה כדלעיל פי עש של למר נוברתי שפרעת שמסר חבירו והיה רוצה אחר בך ליישב דבריו אינו נאמן (תשובת מהריו) דד אמסר חבירו והיה רוצה אחר בך ליישב דבריו אינו נאמן (תשובת מהריו) דד אמירי שחיבותו הבד אין שומעין לו דשמא למדוהו שקר שע נראה לו הבד און שומעין לו דשמא למדוהו שקר שע נראה לו הבד חייב אתה ומסיק והיבא דלה הפחישוהו עדים ולא אמרו לו בבד חייב אתה ומסיק והיבא דלה הפחישוהו עדים ולא אמרותה לשון שפובל זה התיקון שומעין לו אף שיצא מבד כנל בדן נונתי ויש במשמעותה לשון שפובל זה התיקון שומעין לו אף שיצא מבד כנל בדן בהדיא בהד כנל בדן להניך להניה וכב בשע דידן בהדיא

רי לם 'נכתבו שתרשו לב של נבתבן (של בין לו של בין לו של לפורה.

צלים לפעור עוען וחוור יעיען (רשדם של קב) לעל בתרי שאוען בדר לענין מדי של חיה עיען בדר לענין מדי שלם היה עיען כך לא מהני ביין שבבר אשב מי מיינוען בדר לענין מדי שלם היה עיען כך לא מהני ביין שבבר אשב מיינוע בדר לענין מדי בפני עדים באע איבחדאה דמירה באופן המועים בשלא הידה מתחלה בפני עדים באע איבחדאה דמירה באופן המועים פלא היה מיד ללא יצא מבר ללא בשמתן בדרין ימשמע דאפי לא היה מייב רה שבוע ללא יצא מבר ללא בשמון לפטיר עצמי משבועה ונראה לאם כבר פסקו הדר ביל לחזר ולעעין לפטור עצמי משבועה ונראה לאם כבר פסקו הדר ביי יכיל לחזר ולעעין לפטור עצמי משבועה ונראה לאם כבר פסקו הדר ביי ביל לחזר ולעעין לפטור ולעעון לשבע ילפטיר (שר) : לא דאמריונן עענה לל לשקר איבצי היה עימד בעענתו ראשינה בילב אבל כשטוען עענה שביר שפוער אתעצמן בה אעפ שחדין מחייבו יכול לחזר ולעעון נשבר ארבי פי קמט) בשע יא שלאחר שבתב עענתיה בשטר אינו יכול למור ואחר זה שתנו דעתן לכחוב העענות שלא יתחרשו אדרבי פי קמט) בשע יא שלאחר שבתב עענתיה בשטר אינו יכול למור ולחדרן יאם קבעו בר זמן שיבא לעעון ולא בא בזמן פרשתי לקמוב ביוחורן יאם קבעו בר זמן שיבא לעעון ולא בא בזמן פרשתי לקמוב ביוחורן יאם הבר יהדרו אחר זה שיתנו דעתן לכחוב העענות שלא יתחרשו להמוב

חקי משפע ט

עובע השורו בנהר ושל חבירו (פיישע באית א) שיפיל עם אשיקה לי עוב

לבעלים פי ופן: טבח שקלקל או שלחני ההד כל אומן אעם שעשד

בחנם עריך ראי הישרן מומחין ובלה חייבין לשלם טבח של בני

העיר וכדומה שקלקל פי שו: טורף מלקוחות פי קיב ואין

ממטלטלין פי קינ: וכיעד כיתבין טורפא פי קיו: טעה הדיין בשיק

הדעת אן בדבר משנה ונתן ביר משלם מכיםו פי רה (פעיף ב)

טופפי שירות לי פי מח: טעות לי עכום לי מותר "כשלא ידע בטעות:

בשטועה מעצמו פישמה:

לג ומרכתיב השבתשיב ריבתה התורה אפי השבה שלא מדעת כשהיא משחתים שם . מד תשלים דיני שלחני יתבאר באות מ ש שנח; לה דכיין שהוא ואיצו קניל לבא מכשול זה לירו אמרינן מזל דבעל בהמה גרם לושבל מבי זה לידן אבל שחוש בשבר חייב דהוה ליה לזהר עפי : לן עיין בשך שהחייב בדין זה : בן עיין באות ש כלח ואם הוא נוהר בשבע מזרות עעותו אסיר ויישיב לו אבירה ותכבדהו יותר מישראל שחיע עיסק בתורה (פח סי בע בנין להעעותו בחשבין או להפקיע הליואתן ושע) : מ דאו ליכא היי השם : מא ממ יאמר לו הישראל נאה שעל חשבינר אני שימן ודם הפין הלו או להפקיע הליואתן ושע) : מ דאו ליכא היי הלוואה אינו אלא כשחייב לשלם לו דרך מכם או דרך מקח אוב הבל שהיי דפרעתי עיל באות מין עית במבי דבר מים באית במנו שהיי דפרעתי עיל באות מין ענת עעיתי זבן עומר יש באות היינו באות דפרעתי עיל באות מינו ענת עעיתי זבן עעיתי ברו להוציא שם סי ריא הלי ליפן יוכל לעעון טענת טעיתי זכן טעיתי ברי להוציא שם סי ריא הלי היים ליכן יוכל לעעון טענת טעיתי זכן טעיתי ברי להוציא שם סי ריא הלים היים ווכל ליוכל לעעון טענת טעיתי זכן טעיתי ברי להוציא שם סי ריא הלי היים הייב ליום ליוכל לעעון טענת טעיתי זכן טעיתי ברי להוציא שם סי ריא הליים היים באיחר

3)% ישמים קטנים וברולים וא מהן עריך יופר אין נוונים משמשע לקטנים בצרכי הגדולים לקחן "בדולים לצרבי חופתן יקחו גם ביתו וחול הין אחב בשוה "ם רפון השביחו שו נכמי אביהן שי השבור ביתו בשווה ולא יקחו אף "שבר עמלם י ואם הוציאו משלהם אוים שהשביתו לעצמן 'ומה שהשבית ממילא הוא לאמצע פי רפד: יהב שרצו לחלוק מעמיד אפטרופום לקטנים וחולקין עם בד (פי יפע) ואם אין אחיו בעיר ובקשו לחלוק חולקין עם בד סי קעה: יורש גדול שיוצא ששרוה על שמן סי רפני סעי ד' יירש א",שלא לקח ויש ביד א אאחיו מנכ אביהם כל א יתן כפי מגיע לו סס רפט :

יג ראיבן ששידך את בני ופסק לו נרוניא ומת נאיבן קידם הנשואין ופסק מהריו שלח יקחו לבר זה מן האמצע ולפל היותר אין ליקח אלא סך המביאר בכתב הקנם: יד בשע מי ששידך את בנו זקצב לי נדוניא ימת האב קודם 'נשיחין אינו נועל הלדיניא אלא מחלקו שהכי לא זכה בו בחיי אביו ואפי נתקשר אביו בקנין ואם אין המפרך והאחים כיצים לקיים מה שקיבל עליו חביו פעירים מהקנם ניעיצ ם יוג ימשני הסמע ילח במי עם) יעיון באע סי נו פו בהגהה הובא לקמן בחלק אע פיף אות ה שאם נתן האב שניח על חקנם חייבים חיוניםן לשלם כפי הסך שבשטח אף אם מת האב (וכל הסמע עצמי כין ססקר) בשע אב שפראו את בני מן התפיפה מוכין לי אחב מחלק ירישתו אם אין אימדן דעת שהיב נתן בי במחנה (עיי ספ ימון ל שנתפשר בחלק ירושתו ברבר מועט לענין נלנחני ב פשרה בשעות עול באות פ דין בעל יירש את אשתו ידין שנר חצי זכר עיין באהע באית ב סעיף: דין יורם פאמר שמצא בפנקם אביו איזה חוב עיל באות מ' סעיף סל 'חש תיבע בשטר שיורם מחביו מה רינו עיין בחתם סילט ילם יתים תובע בשטר שאין בו נאמנות ועיען יאיבן ליתים פרעתי עיל בחג באית ח מטלטלין שמכרו בל אַ אפעניפום במשיכה ילף נתן מעית ינמיקרי בישית יתימים נתיקרין יחזרי בהבי עים באות מי ס' רון: אין נפרעין מנכפי יורשים אלא בן קרכים עיל באית נ סלש חוציא על יורשים שטר עיסקא יים מליתי עסק בעין עיל באית ב שלעי ם א דין שנים שליי מות שמתי הלפום ותיולשים של א מהן שמצחי השער אצלם ותבעו ליורשי של שני באימרם שאביהם פרע השער ופסק הרשבא לאין כלום בעענה או הובא להמן יבלית ש פי ררשו ישן אף וקים שנינס דבר מירו אף שנונג ונאבר פטיר ושמירה בבעלים היא (תשיבת מיומים) על פי ילפילו השביחו מכיסו לדעת הנהבבדי יון רחתים מחלק לחדרי (חשרי) יון זהו רעת החולקים עם הרמבם עיל מינו: יש עול בליתוא סעיף צ פארן ד בטיר מביאר ציותר זל אם היירם מערעףיואומר אחי נשלו שיעור חלק וחני לא נישלתי אם יתנו הממין שביד זה הא לצרבי הקביה נמצא שנתת אל לצורך קבורה יאתי לא נתנו יפה מעיעי ורביאו לחשבין וכל א מהחחים יקני לקבורה מחלקו המציע לון:

משפט אות ל פוש שות ל שמוי רשות שמא שמא פנירו כשות שמא קודם לבת בן זרע מבן "אב יורש בנו כשאין לו זרע מבי יורש בנו כשאין לו זרע מבי יורש והלכן שני אחים ז מן האם אין יורשין זרך אל מאביו אף שת יונכסיו הפקר אין הבן יורש ארב בקבר להנחיל (לאפיון מן האב כנון שמת בנה בחייה ואחכ האמו סי דעו סעיף ה' (עיל רים חות זה ס ב) ממזר יורש אביו כאלו כשר מכש קרוביו משאר עבירה ' ולא בן שפחה אין היורש יולש שאין בו ממש (פי נעו) האומן זה בני או אחי ותוזר מציין צו לעצין ירושה סי רעט: אין מעבירין רשע מנחלה סי רפב: יורש אצ ראיה שהוא קרובו סי רפד :

אל אים דם דקא פפקת לחיותאי לא הווכר אלא לבא לעשות חנות אצל תנות שלתבירן

לצשות ריחים בצד ריחים של חבירן מבל בקונים או מביאין מעים לעחון א מצינו איסירא לרב מחו יושע שיננין בתשובה כתי) במב סי נו כתב נהיכא בא השני לדחות הכחשון לנמרי ולבטל אותו ממחיתו בענין החנות הובחנני יבאין כשית אלא לא" מבני העיר ובא השני וחפיד נבול בראשון יכיחה לאותו בביל למרו פולי עלמא מירים דמצי מעכב לפי אבר מבואה דידיה וכתב שכן בתב שחירית יוסף פו זו ואעם שנשל לא בתב בן אפשר לחיינו דיקא נשקנה קפאשן. האוראנגם לומן קציב : עיל באיתה רישין מוקת קיקעית: ב עים בלות ג : ב אשה אלמנה נתעברה ויצא השם בעיר שהוא מפלוטירוגקכיי הילד ומת האים החוא והניח נכסים והנער הוציף מבל איך העידו עדים שהאים ההוא מידה ולא ביש שהוא בנו עתה תובע אותו הבן ירושתו כבן בין הבנים פפק בני אפרן בסי נה לבן זה ירש בנכשי הנפער חלק בחלך מהלי מער אני ועיל באלע: ג לא נמצא זינע לבן אם שלו בת תירישני יכן יוכע הבת נשע) בוקום שניהנים להירים לבנות לחצי חלק זכר חייבת לפרוע חוב אביהן (מירם מינץ ים בשנין שנתן לחתנו שער חבי זכל כנופת הנמוג ומתיורשים בתנו לחתן בקן -וצאחר במה שנים בא בת דראובן לובות ממנו חובו כי הנכםי שירם בנן יראובן הלכי לאיבור אם החתן הנית ביר היירש בכדי פריעת החוב אין לבח ו שום שענה עליו (מולם לובלין שי ד) ד דכתב ינתם את נחלת לשאירן האבינ הוא שאירו יותר מאחיון הי כלימר כשאין האב קיים אוי ירשן אחי המת וכן זרע אחי חמת לא נמצא לו את ולא זרע האח תחזור הירושה לאתות המת או בורעה: , ו פי הואיל שמאב יוירש את בנן דיקא ולא מאם הלכך שני אחים מן האם וכון: ז ולא שן האב שע דו אין משפחת אמי יירשים איתו לכן ננטיו ים בקר : ע אין אומרים לאל היה הבן חי אחרי מותה היה יורשה יבאו הנכפים בלרשותו כאלו הם שלי מעילם להנתילו אותם לאחיו מן האב אם אין לבן זרע אלא תחזיד ירישתה למשפחת בית יבים ניון שלא הנית בנהיארעו ני ראין לבן ניסום אחרי אבין לכתוב מקשם היבציה שעים לאבתה: יא עיל בין

כופר במקצת עריך להיות ההוראה כא פרוטה והכפירה שתי מעיץ כל זה במעות אבל יי בכלים אף ב מחטים ביא ישבע חבע כלים וכסף והודה בכלים וישל בכפירה שוה שנין או כפר בבכים והודה בכסף שוה פרוטה חייב (לפגע) ואם שלור נפר בכל יה ועד א מכחישו אפי אין בכפירה אלא ברוטה חייב זה לשבע י אין מודה במקצת וכופר במקצת נשבע ב כי מודה ממיץ הטעשל בגון ב כורים חטים ודומה לאה וזה כופר אבל הודה לו (יו בשעורי או בקטניות בח פטור (משבועד היותן מה שהודה) לאבל פירות הוי מעין הטענה סי פה: בלברע לא יגדל בביתן סי תט: כופין בני העיר פירשתי יסי קסק) כתב נכפיו לא פי ימו: בובם שדורוליף בגדים באות ג פי קלו: בותל או אילן של א"ונפל לרה והיזק הרי הדין כן אם בתוך הזמן התראה נפל פטור ואם אחב גפל חייב ואם מתחלה עשה כיתל דע חייב סי תיו לפ כותל שבין שניהם שבנו יחד ונפכד יצריכין, לבנית שניהן יחד יחולקין באלנים ובעצים סי קנו: כותכייים שנפל לגינה או לחצר חבירו כופין אותו לפגותו ואם אומר פנדד לעצמך והכל שלך והלה אינו לבוצה בעל כותל פונה הכל סי לְסֹנ : בלב שנטל חררה והיזק שי שצב כופר בפקדון מקומו פ"

ליא ושיעור פרושה הוא שמינת מפענק ווינר ולישונים נעוין בעו ביר סי שה בשך שם יציין בחמן פי פה פקדב דו ומב כתי מיח עיי בל זה באר היטב בחקי דעת באות פןועים בח'מ בדיון מנדין למבשם משם): דב הם גדום פולנים שהם ח" פענק לי טויים ווינד דן ילפינן מדכתיב נסף אי כלים להכי כתיב כלים משים דים בכלים דין בפני עלמי יעעמי דכלים חשיבין הן כיון דעומדין לעשית בהן מפחבה הרצה: דד ישרחם יהעור חילקין ישל דבעינן פיהר בכל א שיה פריעה ועיל באית ד ס ך: דה ובכל מקים ששנים מחייבים ממין א מחייבו ,, שביעה משמע מכלשין ישי בכלים נמי לא מחייב אלא בפרועה דלא כפתע שכתב דבעה וכן בשומרים (עיין רים היתם) לה בעינן בכלים פריעד דבעא בעינן לכע פרישה (שין): דו זכי היא תרי מיעשי נינה מה דרשיץ אב מנייהו לבעינן ביידה ל מזה ששענו : דו וכן היא גירסת הסמע: דח פיי משל דמידה מרצת: דט עין בשע דידן סעיף יב: ל רל אם תבעו בכיר פירות יהידה ל בלתך קשנית הויימעין הטענה בהקשניות בכלל פירירים וכתב בני והה אם תבעו בוריםתם ואפקר איני יודע לם קענית אם חשים אם שעירים יעיין בפעי יו לא אלכ קשור בשלשלת של ברזל (שני) לב כאום אבא לינשית הפירה שישה עמיקה קצת בעבור יחיה לי מקים מייחד לישפרד להנית בה ובלי יבא לעשיתו בעד ביתלו של חבירן יצריך להרחיק בני חנ שר בסוק בשהוא מינה על הארץ אמנם בשעישה חפירה ימשליך היובל עחת הקרקע יבם איי מכינס לפש דובל איני מזיק ולי מצא דבר ברור בזה יאם יחפירה בי הוא ממים צייך להרחין גע ויסיד בסיק להרמבם ולדעת הראם יהרמ בא מהן ים בי ואם החפיים איני ממים לרעת הת יחיבה מהמפרבים אצ להרחיק ב שפחים רק כל לפי עיני ולימנים קבקיאים במם בתמיבת הרשבא ובבר בתבתי דבענינים באלה המזיק הוא המוחון ואב ייבל באיבן לעהית

חקי משפט אות כ

לא לייתי כאומר לא פרעתי דמי סי עט: "לוה שקיבל עליי לי ביום פלוני ואם לא יבא באנתו יום בלא אינם ישול מלוה בבינו משקלל דייי הה (בשר מישראל א את עצמן ובשם או בבינוי משקלל דייי הה (בשר מישראל א את עצמן ובשם או בבינוי מפלל הללה ואם רתרה בו ועדים לוקח א ולדיין ב ולנשיאו) יוה בכינוי מפללה ובלא כיני ורתראה אינו לוקה מלדיין ב ולנשיאו) יוה בל מסור "ל מאביו ואנו חייב פקילה סי די:

אל זו בשטיית שהתנה בפני צר ש'ם לין שלם ליום פליני שיתנ השטיי ת לפשנונהי ועבר היי ילי ב פסק ליתני יושטרית לבשנודי ביק עיל בה תל יעיין בשנ לידן שי רו סיק בר ב פי לשמבית רתיה שהיה ינסבי תי שהל כיל לי קנה בקנין מע לם ימפי ינבי ממנו הפונם לה בי מיך יבי בשייצה לשבע עיל בי תי מכר) של לבי יוטור לדיקה לענין לשבע לפער הל כרל לה קנה מידו לף שכבר עבר הה לא בא משל לשבע לשל ועע לקינא: ב בשע אים לא בא ביום פל שבע יטיל יבר ארית יפטיר מבירי לייניין המיבר השמיטי משים רכ בלם הפאע יבוה סני ביני לחד ומש קניו נוד ברין שיעיל מל הבלה בל פב ענו בוה בע נו הני בברה המעכם לרעת הרמבם עיל באת א פעל די הה הממינה על הקהל בחנה מי ביל זו ד כתב אנין כשר מישיים ליפיקי ישע שנים בפפי יכני ישמי יכני יכני ביים של יפתה בשקבל את חברי ישור ביים מן סעיף קצב בחקי דעת: אן שבר הימנה משלם המל ה שף סרב יעובן בל ת ל סעים א משם ונכל ניות מכל מי שאריך להזמנה אל שלם: וקל יא ימילה בים שלפני לארייב ביןם שניהני לעשית פעירו ביים הפירים איני

ליין ומתי והאידנא בכל ימי שבוע אפילו ביום הדור מכין ועונשין לעורף שעה אפי למיתה את הדור הדות אלם חובטין אותו עי עכום ורשות לבד להפקיר "שיראו לעשות מי ב"מחילה אם קנין ודיניו מי ב לעיף ה: שוריב מלקות (וישלו) י נותן לט זהובים או מלקין אותו בפנ בד מי ב"

קובעין לו זמן יום אי קורם האירוסין ויום האיריםין יעיין בכמע (בהורסיה): ב עיל בלאל ל פי ל ומיפר: ודוקא באקראי בופעמים מותר לדון אף בערם ובדמפיק תפל בהגה לוכעין בל בערם ובעים (פבין רמא פי ה): געיון בשע דידן נים פי ה בהגה בינרך בעה מבעלין התקנה ותפייג פתיקן בד אחר גדול ממנו בחבמה יבמנין שמת ישרים סי קסח:) בזמן הזה כל השעה צריבה לכך וישאים לעשות שכיות הין (מש סני קד) ו אם חילל שבת וריאין בל לנקר עיניו מטורין את עיניו (תשיבת בון שו נח יל דן פירשע פעיבן רים אות בין ד אפי ומר דין יוכל פעשורים י עכום ונפרע כשבאים לקינסו ועים באית ל ם סו מן הרבה דינים מזה : ז ולקנום שלם ולנדותו ולתחרימו ולקללו להכזתו ולתלום שערו ולאסרו בבירים תאסורים ולהסביע בשם עב וכן מלקין ומבזין כמי שאמועתו רעה והמ באינש דעפנא אבל תח שסרת כשתו כלילה: דן וממ לא ימסרותו הבד לער כאות ואם מפרוהו וגרמו לו מוק חייבי לשלם (רמה סי פה) ז עובי חעיר ים לחם כשות להפקיר ולענים ילהפקיע ממון כפי הצירך הרדך בית דב והרשות בידם לערק כיים שחישה לעבח אפירו היכא רטיבא צער בא אפי למוד דאורייתא משום מאדר מלתא (ביתיעקב סי קדען מתריבל חב סי מד בתב דרותא במילי דמורר מפתא ואפריםי מאסירא אבל בנבר הרשות אין כח בידם להפקיר ממון בעלים אלא הכמים גרולים ביותר כבר של ראמי ירב אםי המסיב לייד לדין תמצא לקמן באותם ם קע בחקי משפע ועיל סוף אות ה המורך בדץ ממ בעשה בדינו ילענין ביעול התפילות עם ועיל בחות לם פו פו דין מורשה המכשלה ומי שים לו דין עם נשים יקרות ביצר נוהגין ומשביעין לאשה שהשיה אפה לאים כל זה מבואר רים אות ה יעיין באית ר סי קיה שיד מדין זה:
ע עיל באות ם סי קפד ובים שטר ביר המיחל כל זמן של שמחזיר לומיד
לא מהני ביה אפי ביחילה במא קנין סמע ובחל סקיל חולק על זסמע ופסך רניהני כיה מחילה גמורה אף בחינו מחזיר לו השטר או המשפין וחביה במה בחות וכם העון: ר לענין מחילץ בטעות כלא פיי מחילה (עיי פני משה סי דון) פי נשבע שביעה על המחילה קנין אין בחן בביעה אין בחן (שתריק שיהם קיא ישאר פיסקים גדילים:) הַה משרה בעעות ונשבע לקיים הפשרה מין כאן שביינה אין כאן ברו נישדם יריב חיסקים יו עים בחות יי רים דין חובל בחבירו משם בחקי מושפע פ צ'ובשע סי תך כמו ומי תקה בה : יב מעשה בא שישב בארך במשקותו ולא בת המוצינה לחלקיתי וסערי (הגימן) אין רפני לפרותו וולא שו בתיצחת שי חבאה עי מיינה על פי יחם לצכו אבל זה המכוער שעושה ובלת כזו בתהחלת ובי אין ייתו שיפרה המליןי תויששם חייבל בייומי ירשיבה בו לו אים מתיניחים להכות את ישית עליו בסף:

משטה פיצר אל מנה לי בידך אל בפני עדים הן יכול לומה לייתי בך יר ואם מליה אומר אתם עידי והיא שתה חייב אחל לומר פועתי אל מנה בידך ושתק יאמר זה אתם עידל אפיה יכול לומר מעיטה ומה ששתקתי כיון שברי לי שאיני שענת משטה שייך ביחיד ולא בצבור או שביב מרע שאין. ביועטה שי בשעת מיתה "יה בד לא טיען למי שהידה שמי מישטה אבל ליתמי טענינן יאם מפס זה של משטה " הדים מיפא

יון לשין מעור כמו שמשעית בי בתבעתך לשאל ממני רבכ שאין לך בירי בך אני השם בך לחידות לך דבר שאין לך בידי והא דנאמן לעעין משעה הייתי פך היינו דוקא-חובחה דלתודאה במורה נתכוון אבל אם ים עד שמעיד שנתחייב חיוב במיר בדי שאינו יכול לומר משעה הייתני בך או שלא לתשביע את עצמי הילתי כל בה בפני אחר שוב אינו יכול לעעין לא עענת השטאה ולא עענת השבעה ולשב בהבחים העד שלא אמרו דרך הוראה אלא הם בסני עדים שאינו שאמן בחו יחיים לשלם (תשובת בהג): אם הולה בסך מה ובחלק מהסך ההוא חינו יכול לומר משטה חייתי בד גם על שאר הסך אינו יכול לומר משטה חיבול לומר משטה הבד (תשובת חראש סי יד): לא שייך משטה הייתי בך אלא ברבור אבל ב בכתב אם מוריעו שבך השבין יש לו למש פין עאן בהקרש לא שייך לומר משעה הייתי בך (רדבו פי קעו) גם שענת השבעה לאשייך בהקדם (שם) יכהג בתב דבהקדם שייך שענת השבעה אבל בטענת השטאה עע: וכל תנאי שבני אים מתנין ומקיימין ביניתם אין שייך לומר משטה אני בך הרמ: יד כ וצריך לפבע שהוא ברברין ואין בירו כצום משלו ואפי אין החובע טוען שים בי כן ממ צריך למבע: עו דלא עדיף הוראה זו מאלו הלות לו בעדים דה המליה בעדים לצ לפרוע בעדים יכמש רסי ע": של הל לאין אדם מכיב בשעת מיתה המ ברליבא ערים מעירים הפך מה שאמר השביב מרע בשעו מיתה (מש פי שו) : היה לו שטר על ראובן ואמר שהחצי הוא ללוי והשטר 🚌 ביד יורשין מעם שהמעות ביד רחובן כיין שהשער ביד המורים ונשחר ביד יודש שענינן ליתמי דשלא להשביע את בניו אמר כן (רשך פי קב): ראובן שנהן בשמעין דבר למבור וכשם אל פו באיזה ערך יתנהו אמר לך אצל יהורא ושאל ממנו ערך הסחירה שהיא שלו יכול בשעון שלא להשביע את עצמי הידתי ואפי׳ אי צא טען אנן טענינן לדעת הפוביים כך ואפילו אי טען אתרני שעינר ראמן באדו נספט לבנטבית אני הבני ו אמנוני כן (נשובה בי להרא די בועין סי קסב): ין בשע יהה אחרים שהודו לו עי תביעון השבמ או שתקו בציואתן הוי בהודאה לשה שציתה לבנה ליתן מנבשיולה אקיקין לקרוביה שחביא הסמע, יבתב עליו חשו ואין לחוציא ממין עפ פ זה ועיין דין דימה לזה בסי רמג ססף: יח ודיקה בשחימר השת שחורתי אנצ אוני חיים לו ואינו ניתן עעם למה הודה זיט פין אם חידה אניהם לפני עדים עו תכיעה כשקיה פייו ומת וכח המושע פתניינ פהיורשים בעידי תבי טענינן לחן אלי היה הניהן קיים היה עוען שהלשעות נתבוין: ך ממה שהים בירו בנר פנון חלייאת או פקרון ותופם וינונון בשעת חולאתן: רא לשון העור בתחתים שיבע זה ממשונון העורה עבל דל ביון שיבע זה ממשונון הוא בירו ביר זה במשונון הוא ביר זה בהורה לו לא הי לו להורות אל מחייב לו באמת: רב וכם אם תופם

בלה אתה חייב ללמוד עם בנך אפילו לין טען טעניני הדה מעצמו ושאך דינים אם יכול לומר משטה ושם תמצא החביץ לו עדים סי פא מודה מעצמו יכול לומר משטה ושם תמצא החביץ לו עדים סי פא מודה מעצמו יכול לומר משטה ושם תמצא להשביע אמי אמר ס' פא סעיף טז: מחרימין בבהכ כל מי שיודע שכר ונתן לו הריוח ואחב טען שלא התה ריוח י הדין כן אפד מנתן לו בשם ריוח בפני עדים או הידאה מענתן לו בשם ריוח בפני עדים או הידאה מבני עדי בשם האר אינו נאמן עיד לומר לא היתה ריוח ופשב לדן נתתי לך יאם יכול לברר שטעה שהיה סבור שיש בו ריוח פעב לי מה שנתן לו בק אם נתן לו סתם לישבע שלא היה בו ריוח ובשב לימה שנתן לו בקון לו מתן לו סתם לישבע שלא היה בו ריוח ובשב לימה שנתן לו בקון

קדב יער דין ל בשע סה דלח חפי פישעין הלח בשתיבען היינו דיקה בשהודה מחיים לחבירי מנה בלא תפיעה לאין שעת להששלתו אבל היכא שים שעם יסברה פושר שכיונתן חיתה להפעות כנון זה שלמציה היכיון שילמור עם בן בנו ינבד היח עשיר שיים ללמיד עם בנו יי לשפיר ליימולכין דבכה עענינן אפירשון עבורו סחלפטית נתביין: דף נלמד ממח דב חשע לחתנו חעשיר מכלל זבעני הוים לשלם ין לו קרה שלא היחה בעשיי ושבע אפי לא טען שענינן ליהושען ילענין שביעה עם סיף סעיף יד: ינים בישת זה סיף משם: דו דו ייובן נתן לשמעין מנה להתעסק בה למשלה זכר והפסק ינתן לו שבר שים בדיני זהי לשנועין סמוקבל תניי שיבא לי ובייתה אי ליתן לראובן חצי ייינת כנל אי ל זו קים ייני בביל שמען ונם ים ליום לעובנו הביירים יתן ל זהיבים ינתן לי יושעה על יוקניו יובה עים הייוות לשלם לומון פפרני ועתני בזמן הפ עין שוען שניען שלא מיין הייית בהפחורה מדיבה היה בה הפסד צין שמען לשלם בכן לואה האפי טענת. איניה לה ייבל צעעין נה לא בייך ליכור יעעה כיין שייי בעצמו קנה יוסייורים יינבת רמא יתשבת מיים ליובלין מי קליון: דיון אבל ילי בופר יחומן לא נתיע לין לבם ייון יער שוו מיביים נשבע ינפער יולכ מיכף בריים יביל לימן לי נתנע לך לשם ביים ומיבדל יבדל ומולן טי לא י דע פי דאלב" היה נאמן בשינו דחי בעי אמר לה המיתי לך אלא לשם שרן יעיין בסמע ם פנ סק מן נפע לידן לן בפני עדים ליפי מסמע דהל פינו דייוניה הקשי הבוג הם בסק גע בסמע פסן דנאמן ואמים האחיי מגון דהעוה ורשך כתב מעג לפי מעום מכירינן מיני בפיון מלא השעם להל במון במקום ערים ראגן סהרי דורה בן הוה ביין דעשה מעשה הנתינה יהין מחר מעשה כלים וכנ הדת דוף קפן: כן אנג שלין פויעני נרי שהיה נייים משתכע פרין מתעםן לקמן בסי פר סד:

ראובן נתן לשמעון ולני מעות להתעסר ונשבעו לחת בתוב בשטר נאחם אומרים שלא הרויחו כל כר זראו לג הלא אמרתם לב יותר לי ומכח השטר היו חייבים ליתן יותר לג הלא אמרתם לב יותר לי ומכח השטר היו חייבים ליתן יותר בא לני ותושע לראובן שלקח יותר שלא כדין ליהדין עם יותר ממנו ריוח דחיב שאמר שהתנה עמו לתם לו ריווח לו המו אפי משבועה םי פא סעים ל (לף לב)

לא כשע ויש מי שלימר אפי נתן הריויח בפני עדים ילא אמר לתם עירי לפשעי לשם כיום ישבע עכשיו שלא היה ריווח וכל מה שנהן יעלה לשם קרן עכל ניהרטון המחבר השמיע ליא הללו זביל סי קעו פתם בדעה הראשונה נומשב מתשובת מוכרם הנל דדעתו לפטוק נישמי שאומר והא דפסק שנם השלשים זהובים חייב לסלם התם שפני לים לן שער בחי שמעון עבל קל זהושים ותי במאה עדים דמי פירום בענים שאמר להם בלשין המועיבי בדון את י עדי (יפב הפך בהריא סעיף ה תשיבת בן לב) ולכן פסק כולם ל בלין שנם הפי זהבי חייב לפלם ולים מי שאימר שישבע היירי שלא אמר אען מפני פות דימח למי שפירה בעלים חייב אני לך מנה והילך מהן נ שאם בא אמר אע לאו בפום חוא ווכול לומר מסעה אני כך . הל פי חיכא בהתם יפול לעעון משטח לענין שפעיה ליתן הל אחרים כיין לעניין לא נתנם הנ מחני צענין ו שיובל לחחיון מה שתחת ירול שך : כתב פתביבת מחיובל פי נה בפחפרירו יוצת מחריות והפחר נכר ליתן לו ונקן שמעין בתו ביד בחיבן כל חחסבין בכר מה שנתן לו בבר יכל מה שנשאר עליו לפרוע מהריים ואחב טען שמעין כי מי ביע שחיי חייבין להן מומן חשיתפות הפפיר מהן הרבה ובשעת החשבון חשב שיפרעו לו ועפשיו שלא פרעו נמצא שלא חי הריוות בל בך ואינו חייב לו בלובד אין בדני שמעין ממש וצייך לפרוע מן הריוות שנתחייב ובכת והשך חולה ופסק נשמעון פטור : לב וחיח מפורש נמי בשער שקיבל בר וכך מעות בעים או ב אבל בשע דידן בזרם וראיבן אמר לשמעין הלא אתה אמרת לי יותר אל שמעין בשוא אבורת לך בלים ניחדאין שכתב בניקבן הלא אמרתק לי בלשין רבים "לשחרדים בקישית חפמע עם) נומוחב וול ונצ ילף אם חיי בראובן ערים שאל שמעון שחרניתו יותר מחמשים זהובים אין פני חייב/ לשפם בפובד לאין שיתף נחמן בודב להייב רבימ ועבים לל נלמן יותר מעל דעבימא ועיין פיעי פא: לג בשע שלא חיה בתוב בו שום פרעון חיו חייבים וכו: לד דמה שטוען לוי שאניםי היו מחמת, חשער איני כלום כיון שלא מסרן מודעא בפני עדים קירם שיפרעו ונעור) אה הסמע משני ומיירי הכא שלא הדיע זמן פרעון אנ שלא תבע מעותנו ניהוכיחו שבאן כאם ים לא ממים על חבירו והנים יכון פרעון יתבע ממנו לשכלב בי יויה לעצמו בהן יחבינו שתק ומכש אם השיב לן אני אתן כך בינות שמחייב ליתן לו היים כנהוג אף שלה עשה עכוי ממרן עצהעי: מכאן שו על התקנה שפיסקים בכל יהירים פשירה דשיקה אם זמן פריצין היה ביריך אנתבע עמד מיצה ות מב כתב לבהליים תיימיבית: לו יהלה המק שלה מצנה פעור (שצ)

חמשים מיד לפינור משביעה ומשכן ושטר זמ הוי לי עדיך לי עה (סר צונה): "משכין ושטר בהיכן לפיטרן מו הוי עד (סר צונה): "משכין ושטר בהיכן לפיטרן מו בי בדועה דאורייתא אבל לא שילי לבית סי פז בי ביליל לא שילי לבית סי פז בי ביליל לא שילי לבית סי פז בי ביליל לי או שי בי בפני עו ב "יומר הוו מיד עדים שאני יייב לפיוני ר זויבים אעפי שברור לועאיי מינו חייב לו אי בתב בן בשין שאני ייב לי עדים אוני ייב לו אי בתב בן בשין שאני ייב לי עדים אוני ייב לי מייב לי ל אעםי שליני ייב לי סי אוני ייב לי סי מיף בי מעף בי ייב לי סיים מיים שאיני ייב לי סיים בי מעף בי מע

פרן פפני בל אבל פא שיפך לפיתו ובקשוסיק: לני היינו מושביעה לאורייתה ועים סי לון: מן ולפברא יאשינה בשע דידן לסל לאפבין לא חשיב חילך מושא אם נתן לו רפות למפיר המשכון מיד יילקח ממנו למי היקאתרו חל באלו נתכן לו חמעית מיד (ביבש ולכל החין ישים משרין סייד"ך פידו מעיקרא חשיב חיפר לבע ופדברי הריעבא (בהד); מא משמע שנותן עתה שער פמעת חוצחה ו מב יפסי יני מל נים מי שריפון לפינה פא חני פחיפך ופפק הסמע שם כחקין עם חחופקין ולא חשיב חיפק מפא בשטר ירבי ממשעברי (חום פינ דף קדה עב דה חילבתה ומו) מוך אלא נפבע חיסת (ועיל פלה) איקב לייון על ו שאינן חיים לו ושבועה זו נקרא חיפת שחבשים שנין עליו שביעה זו לנסי עה פמען יעים רוש אית ש בחקי משפטו מד חמתחייב לכל מוציא מער ז דיין אעם שלא פירם חמוצוח ונשבע אף שנאמר שמצד חדין לא קנה חילב להשלים שבועתו לכל מוציא שער זה (תשיבת הראש סיבי): מדד ורבים חולקים נגל זה יהל לא מהני לזה שאומר בעל פה כא בהיראה שלבר חיים לו (ועיל בסמיך) אכל בזה שבא להתחייב לו עתה ביבור יוק לא מוסני בא בשבתים לי בשעה שה בהשומות לי יים חיים לך מנה ושע יעיל של מח משם מון א" שנתן ממיני על עצמו ביינין שלא הייב מן הדין ין שהתחייב עצמו בממרני זחינ וחחב היציאן מיי שלא נולר בשעת בתיבת ממרני אין יבול לחיניא ממין עין עיי בשעחד: מז אעפ שאין שם עדים ישני מיח ונשע זיין לי דים תיהת שקורה ings hip 156 அரைய முற்றும் " || முருவ மைற்ற முர் முற்றுள் When and properties were have a same with the same in the state area the state and a few the state of the st MAN TO THE THE THE WAS THE WAS TO THE THE THE THE THE איני לבן לי יו בי יובי בעולים איני שלייני שלייני שלייני בי בייני יון יקל ו בשינ דיהן ביוב עיק אי שאל בפני ענים אני מייב פך נונו בשניי ו עיל שני פי דו בוט יייבל מליין למתחייב נפשי אף שתינו יייב בקור בימועבי

מחייב עצמו לזון חבירן י הנותן אומר אמת מה בדרה יותם הצנה יהלה אומר במעות יה חדין עם המקבל מתנת ואם הצנה לזונו על שלחנן יהלה אינו רועה ניתן לו דין כני "גרכת הבית העפבה עי הנותן חייב ליתן לו כל דמי מזוניתיו בלבד יי ולא רפואתו אם חלה " ואם "מת גם יורשיו חייבים לזונו ישנים לזון לא דינו " כשנים שליו מא מתחייב עצמן בדבר שלא לזון לא דינו " כשנים שליו מא מתחייב עצמן בדבר שלא לעולם או שאינו "מצוי חייב ואין דומה לאין אדם מקנה ילעולם או שאינו "מצוי חייב ואין דומה לאין אדם מקנה ישלא בא לעולם סי פ פעים ג ד" ה" מכר שטח לחבי ואחים מחלו מלוח ללוח הוי מחילה פי פו פעים רגו

ב מעשרה בח' שבתב לכנו ולכלתו שיתן לחם מזונות ודירתיםך קשים ומת בנויחחר הנים אין תיבעת פלתן חלקה במזונת ודירה יפסך הנין בשריך למלם חלק פלתו בהייו יקירה פמי הנין: מי שוץ אתבן חבירו בסתם חיים פשפה לו דעם הסתם לשם חלון: הוא (פני מפח טי פי)ן לפע שי שמפרנם בן קטן ספ חבירו אין חאם חיש לפפ לי כלום (מה פסי קרם אות קרו): מפרום חכירו בסתם מורם אלפיך סי ע כתם כלכע חומר ומשתבלם משני אפי חיא קרוב יאפי פינסו חיא בעצמן בלי ברםתה ימתפרנט ופפ מחורר עברי ספורנו ופיפקים אולים: מי שון ליתום חיים לשלם. בו ניפ'ב מחר ו'בל טי עה מיחו אם שירית עמו ברברים שחשמש עישה לרפויים דמי שיריתו לפי ראות הבל (ישם יפהף פי קרת) אמנם אם בפעמים לפל שירו. לי לא חיישינן יאם חיתים חיה ניקון בחנם בבית א ילקחי אחר משם נקבן בבי פטור מלשלם (ועיו בחמן סי יך פרח וכן היו א דאמר לחטרן אבים עמי ואפל עמן באמינן נסיים במלם לו היו לקל נפחיה עויך לאכים בפעינה לחרת ניפלו אבל אם חי איבל בסעורה אחרת בחנם וילע הבירו וקראו לאבול עמו פעור מלפלם יואם. עיה בפית קרובו היאוי ליירשו יהיה זן מיתו ביונם ילקתו קרוב אחר שאונו ראוו פים לפיתו ווני חיים לשלע לו ואף אם קרובו שלקחו מהית קרוב היתום חיה גב יאוי ליו: חיים לסלם לו ימיחו אם מיה היתום בבית אביו או בבית אמו ולקחו משם קרוב את ווזנו אינו יכול לומר שרשם שמא יהרצנו אביו אי אמו כרי ליורשו מסים קבאב ואם כי חיישינן להפי (פני משה פי פי) יאיבן הלך למלה ושמעין זן את בהמתו ים לחלקבי יעקב סי קפה): נוג פי מזונת ואפי המתחיים דוצת לזיגו על שלחנוי בול הניזון לומר אני רוצה פחבול צפני עשמי על שלחנין גם מני רספה מזונו מפשון שיהו ניוון ביצועון בג נעיי באחע רום אות מ") הום במרובי מי מרצים חאובלים יחד אין מוציאין בם כא כיי אבלו כל ח בסני ענקו ונותנון לא לפי עידו בדי ואם חיין אלב פתי בנות יחשיפות בה מושיות בקאחיות ביא היה ייוון עיפה יפה במיחרי עיביב היחנות המתיייב לת בהנ עויים קילו בר עיין בשע קיין ו בא מת האחתיים ינל בים הפעיף אם פת הניון במיים לשלמן בין עיין לקמן באיית ביף מין שיחתת בממיןו בע באינו מניי אברין ושע) ויין וח כפים פקמן באותים מי קתב ישם פירשתיון

מאוחר בשטר וקדם יגבה חובו בקרקע פי סי קד מעים ב שהתגה בפירוש לשלם לו בעדים עש ם: עו

עד עיי בשע דירן פעיף , ומכחן וחים בסיסקין בחיוה מקומות בחים א בנעשו ב ישחופקין נפסיו לסי הממימות ימי שים בירי ממין בסך קטן נוטל חלק בפנו שבסך גדום ימעעם שפתב הסמנע שם אמנם בקצת מקומות יכן בגלים שבנו. לפסיק שחולקין לפי סך הממון ליב ירבו ילמעע ימעטו הכל לפי הסך והוא ל ייננאל (שחבים הסמע פקרו) יעיב במע דירן פי יןד פן חיב המחבר לפי לשונו יים סי' זה ובסעיף זה ופאחר זה משמע לום קרימה במעלעלין עם ממן ויל אין קרימה במישלעלין ראפר באו פובות כה מופקין כפא יחם זיבייתם שחופקין כפוש סם קצע ופן חיא סיניא ועלמא יכם הלבים משום בשע לידן ש יג מליה בשער ומליח עם מיקרמות מליק עם מוקרפת לובית מבני חרי פיון שעיבים מעינים שקנומיו בבח פפק חלפה בפרתני בתשובה והמשקעת ליום השף לידיקה בשלת עבר זמן מליה עם אבל בפערו בידי מה בעי וחיפיון ביחד חפי שון קעי (יפמשניום עם ופא עבר זמנם חמוחדם נועל ב חלקים והפאיחי נועל רפיעי עפל ושם) והפאע הביא לברי העור שנאפות עם מוקנמת קונמת למלוח עם מאוחרת והבן נתב ביחלוקו וכן כל בי שם בשע פידן מעו אין פעה ניעל ביאוי ופשר או פא מפתפינא חיים אפי ישו נישל ברחוי עם שחלריף ישוב הפלע טי שלר בשם מריפני בחין בת בובת ... פעילתי יליתא עש ישעחן שכתב בי שיעופ מהמיחוק ועחראוי זמחני לעום שמה שיפול לחמין בירושה לחתר מותנו יוחביא שם תשושת מורם כלו כם ופשים עליי חלבים עבל חסמע ישמירית יופף סי א הסבים למ ים ותשובת מין ל בלין סי יל הסבים למנחרשל והשך כתב ולענין דינה נם מהרם שם הפרי בפנהיםם ולא בשארית ווסף יבשום רק שהיפיף ליפיר בענין שעחי הנל דבה לבה יוחתן אלא כממת אבי חמיי קורם מבאו לחל ין עם החתן בנפסי חפון: לנימעת החליקה בנפסי יבי חביי עיפינים לחלים באי לחלוק בינו אבו אפין קידם שנפל ליום קראיי אין לחחתן חלק ביאיי יכתב בם שם עובין מחמי אי שים כיון אויה עובין מיעט יהי בשים ביצים ליתן ליתן איתי עובין צעד ייבו אין ליחתן שום זכות בנכסי אבי חמין אם מת אבי חמיו קידם שבאו לחלוק עביל עוו בתשיבת ראנה סי ס וסי ק"י לוה מסייב לויבה נישים וכוליה ה מוקדם לשלם יין ליתי שלה יינו אלא חלון הליה מירה הליה והוא לאחר זמנו והמלוים עוענים שמא ה"א פריע ואף שהליה מירה איני נחמן לריב לחחרים נתשובת למי סי לעיוםטן ובתב עליו בווח מחחכים שי ב פיסין ים פסקי לחין נאמן לימי פיעת על בתי אלא שהמנהג פשע בחרמובם וכל המה לין לכיין יכו עור היבי דכתה כאמית לבע אין נאמן י עיען שפיעעיי בייים:

. אוף עשפט אות פן

- דשור א שבל יש לי כנגרן בידך כפות וכלים או אמר מחלת אבים מעידים שהכוהו יאינם ידעים שפרעו ווין מנח לי בידף שתלויפיך או הפקדתי לך ואמר איני יודעישוע יודע נואם שחשים תרלה בריא לי שאין לר בירי ופפרו למבע חיפת מיזר ועיען פודע אם הלוותני או אם הפקרת אצלו נמשע היסת ס' שאינו יידע יפטירים שונה לצאת ילי שמים יפלם) ואם אמור ידעתי שאמא היא אבל אינו פרעתיך פת משלם לו ואין התובע ישבע ואם רועה להחרים של של מי שנועל ממון שלא בדין הרשות בידו ואם חור ואמר שפרעתיך ישבע נדבריו יאם מודה מעצמו גולתוך שות וותני או דיפקדת אצעלי ואיני יודע אם החזרתי קף פטורים יאם רוצה לצאת ידי שמים ישלם ואם אומר איני יידע אם אלתיך (שני) פעור אף מידי שמים עם עה: אמר יורש מצאתי עם אפנקם אבא שאתח חיים לו עב וברור לו שיזה פתם ידו עב לודושבע היסת סי׳ עה פעית רם ו

שאב עום פאות ש פעיום דהו ובאית זה פעים ק קדא אם טיען פים בירי פסות. ופפים בפקדון ניון אינו יהום לחבע נוינו אמן בחר בו יותובע אבל אם ווען לאנפו הרי קושע פעיר בשל וחנחבע איני יבים פשע שים בירו בנצרודרני פש ביין אפופר בבל יויא י יבפי פין פט פים אף לפבר נפטר אות בע חץ בשבועה לכבנן הן לאירייתה לב חום התובע אחם בילי דבר מם ב הנחקל שבא שנים ועוען פופבע לפקר נאפן בשביעה עשין על פרי פנין בשנו לאו אפר פא תפפתוו שב בשע נאמן בשם עת חיסת לימר ים לי בירף פנגרן או מחשת שני ופש אש טיען פרעת דניאמן בחיפת יפש חלייאה בפרעין עימו פדי איני יילע אף הלייתני או חפקרת בילי ניעים באות א סנקן כלא אמרה שבי עדים בחושיא כומון וכם הטיר שי דרגן, מדו פרי שחקכל בסביעתו שאף אם חאחיים לו מל נפשע מחלות מרוא איני יידעו 'סו ילא מקני ער צן יחוזר יעיען פיין שום בעעותו קרחשונה היה נשבע ינפטר כמם בשע לילן שי פ (יעוש באיתע): מז שחמות היא שהלייתני או הפקרת אצלי. אבל יפון מחד לעיי חוב ייראי והפרינין סתין לחתיבע ניעלי בלח מביעה פשים פי עבו מט פאחי שפא חידה מחתפה שעליין חייב פו: עותשלים פין אח עים חים אות ב פיף פין שביעה עם: עים יעים רים אית ח עור פולנין פניןם: ייניין בשך פי לא סק פיהו עב יאיבן שים בירו ממין שפועין יריצה לעכבו בחומרי שאבו הל ששמעין היה הייב לגי פסר ישך טי בואי ליכא ענים יראת יכול לעכבם ירוקא כשהחיב אביו על שמעין היא בריר אבל אם חיב לביועלמעין ליני ברור אלא באומף די אוחה שבל לסוי ושיאל ביין דאינו יוכל לחבע בהוא יורע בויראי ששמעין חייב אותי הסך באביו ייני יכיל לתיפטן ואפי ישגע שבך אל אבין מי יידע חם אביר אמר אמר פשיעא דצריך להחזיר המעות שבועין מבלי שום עיביב ותפיסה ועיל באות זה ס קמו: עג כני פריים ים בלינה מןנת: עיל באות ב סלט אם ייים בעיבע בפטה איים! בישבין ק ולוה אופנר נ'עיין בם קלן א פני שנייה להן אביהן שליה חייב עכש מלוה על משכא אפילן "(על) פירות שני, "סשב הלואה כ" שומר שכך הוא וחייב בגנבה ואברה לעני הלואה בית שומר שנה יותר יחזיר לו המותר " ויא ב לעני המשכול היר שות ואם קיבל המשכון כדי דמיו ואפי קתא דמנם איז אבד המשכין אבד את ישלו

פו אבל בשע רידן כתב וזל יבין שהלוהו פירות . פי ואן המלום נישה בהב יובביתו הנו הפירות עקבי בעד הנמה כזו פשיעה להוי שם על המשכון ביים (ילפין לגתיבות על): פא זהא לזכרון דברים בעלמא נקע (ממן שם און פח מט ומלוה על המשכין מציה קא עביר יהעיםר במציה אתת פטור משבי שינהן בלא עירת יעשה שתיהן הנ אף זמלוה על המשכון היה יבול ליתן להעני הפריטהן: ואלו אתילמי לילד עני באיתה שעה לא היה צריך ביתה לי פרוטה ימשלם חלי פרוטה דנהנה בשעת שהלוה מעות על המשכון נעשה ש עליי כל זמן היותו גבים ככל שם שבשכרו שמקבל בתחלה או בסוף נעשרה עליו שם לעולם ו משבא ן פע שנים שולץ על המשכן זה מנה יום כילתים ונחקד. ימשכין משלמים בשיה כל מי יצר הופסק (ישל בלקוטים בשם מים מינן סי נט: איבן משכון לשמען ואותו משכין זיה מכות ה"שמשכני ליייבן עם בנות יני פני, בריבית ונאבר המשבן חיני משלם ליא בן אלא הקין שנהן לא הריבית שינל . אם זקף הניבית במליה של נסתם (מים מינץ שם) מישליו ינל כב ינאברי של בחום במשבנית ברי החוב מסתברא דוומליה אינו מפסיד כלום (בי י (ממי בל פי קשין יצ המליה להליה לתלי בתהמיתר : ציא ידעת רמך לפסיק ביהלי צא יש פי סי קר משם (בנד הסמע עיין בסמע סקריו) . רי בן ינה משמעון יין ביים ינתן לו משכון עז שיה שיה יתר על החיב יננוב המשכון בזהיכע מינים בין בש (תשיבתנון למת יינוניין מקי ארץ זיריול ביין יבל בשל מכירור בוש יום למ כר משפין יין יה זבינ מצעי בפי זבינה פימים על יפיה הייעוב שנים של מני ש א שם בוביני יפא שים לי יורבו קינים לא יוי טובתים מל ביי לני יו יו שומי מנם (עו בי צב יד ול במשכין של ישיאל בחנם בלא י בית יבל במשכון שרול ליש יול משכין של ביתי יניתן לי תמני ריביתים ישים ברובין ולבי. לף על ומינו ישי ליים ומינו ביים לים בעיביי ייל ישני בד ביידי נישפין שמקבל ממני ייבי ז משלם ל ייתין למי המשבון נאזי פטייי אם מזיב אל או ביין כן מוכביי מותי אר בי סי שמר יבושיבת בן כלב שפיים ביו. כמצ ו ביוב וכמע ליוי לב פשינו אבל לענד ממבעי שיבה לסח The the state of t The state of the s ואיי ת נוני . המשפעות ביו ביותו שניין ליתן אי לפילותו 10 an speak in place assume against pay that a history

מה מה ובאות גם על שם רשמע מראה מקום דיני מכם בהסיף גבול מי שקרמו בשבירות המכם דלמ דישע מקי מדין הבהפך בחריה הלם שף אולן מקי כין שכבי שיחון א במין כן יהבא ממקימי כלו או חלין ממנו אולן מין יייב ליחיי ו (תשיבת ישך שו צל ימהרי אדרבי בתשיבתו סי שן) פני משו סי קרב וביפת מי בופחק במכם לא יוכל שים יהידי אחם להשיר ובולו (רשך דף פו) עו וו מרבר שלא נתייאשן הבעלים ואם נתייאשו הרי אלו שלו מקשה הסמע רפט פה עש שהאריך בעניני פסם מיתר לביף עין בהפסירי עיל בחים עיי בשע דירן סי קפן ביצר נשב ע צעניני המסים עיל רים אותש סעוף, דב: יון אל שליחי משכין ליחיד בשבים מסועיל בחית זה סעיף זעו : עז כשע דידן ניימן בשב עת היפת לימי פ עתיך לקול לחח זמן שקבע לשל של בל בתיך הזמן באיני נחמן כמשי במינו ללח התנה עמו כן (סמע): ואפי לח התנה כן בפני עדים כל שמודה הלוה שאשר לי בן שוב אינד נאשן במנו דלמרם דמוי במנו במקום עדיבם דמנן סברי למלחר להתיה בי של תפיעני אלא בפני עלים לם הי פורע לו שלא בפני עדים ומהע דיבה המלוה שלא בשבועה כמש רן יבי : (כהג) עט יאם עען שפרע שלא בערים טיני נאמן והמליה נפרע כלא שביעה שען

חקי משפט אות מי

דיני משכון מלוד על המשכון פלא ישמש במשכון דהוי שישכי ייבה יופטי מעט את נפחת המשכין מותר להישכי א לאיי לנכות ל ב ב לוש את נפחת המשכין מותר להישכי א ב יית בי טי מער יי לנש נש נש נתר לת מיתר או מים להייתריים

הנאם בד המשכון בנין עי לפטים שושריפה ישבין מלידה בלוה משלם לו יו ואם נאבד בפשיעת מלידה ישבין מלידה

קים לפיי שח ממ חבר וחיב בנני שיוי למי המשבון נעי בסמוך בשיח לם מחילקים בשייי לן במיתר המגיע למליה מה לכין אפים שתם אפי משבנו בשעת הל יאה דלה כלה ינהי מדיי משים דפשק רילהיינו ישייעתו בשמומל דאמי אם אמי בשעת הליאה אעפי שאני שיה דמי ישוב קבלתיו אם נאבר אחב ומשכן נאבר כל קיבן יפ המשכין היא התא לשובלם וכיין דה לבתא בשמיאל אמלינן נמי אפי לא אמר כלים בשעים ספוואם דקבלו לפחות על מחריותו בקמי שייוו וכה בתים: צד עיין בסמע ישר וכן יש הל זי על שני מית איעל יחל משכן לים מון האבר יותא או המשבין ופסיך חצי הריב י הפסיד השני שפסיל שלי האחרועית) דם הכיה שהמליה אבדובברי מעשיו עי בתשובת מהרם: עו אפי שם פטירים בטונסין לעפ שפיום ואמי בשעוציול מה שמרבל זיי למשכין בעד כל חיבי משתמל לל מים בדעים כל לגנבה ילביקי דשביים בל אאילסין דמינן שביתין יעיי בשע דירן בסי דין צין יכל שומלים טיין ביי שניבד באינם יעפ שבי על לפעים מייין כל שפליה אינו שייני ב י אלא שמי נשבע ישרי ושבע המל כ ניעל נישלם סי מן ימון ילריבי סי יון ימויין ששן פי תמו ומסמע יהביי) יכב ים י סי ומין אלא שאינו מפורם ברברין אם אפיבון בשאינו יורע שבאו על המלוה לסטים מזוין ילפן מש הומבם ואב נאנם באינם בגון שנלקחה בלפעים מזיין הק ואם עוען המלוה שנאנם באונס כגין שנלקחה בלסטים מאין (נהג) אפי להחילקים במשכין יידה בראיבן ששלח סתורה לשמעין כדי להלבישה בסתורה אחרת יעוען שמעין שנאנסה נראיבן עיען שמא פשעת ישבע שמעון ויטול נרשרם נדן צח האיבן חשאים לשמעין ספר א ושמעין הנית בידו ספר אחר למשכין. יב אי בוללים בבית שניהם ישללו מהן הספרים ואחב החזירו לרחיבן ספר א של שמעין יהשיב הין שחייב האובן להחזיר את הספר לשמעין זהין שמעון חייב להחזיר בחושי ספר של ראובן שחיה בידו תשיבת רן סמע סקרא מביאו יעיל באית ש ברין שיירא שעמר עליו ניים וכי משם בחלי משפטו צט נמיני אם כא היה יכול להציל בעצמן זלא עי אחרים פי ואפי בשבר יחוזר וניעל השבר מהממשבן) ידיקה בשידיע ב לאי שנשרף שבל אם אין ירע בביייר דן שמין בכית שנשרף אינו יכיל לשבע שנשים דלמי גים נכנסו ובנבו איתו לכן (אבר המציה בכדי מעיתיו לים מחים שם לאכ הגים הנכנשים הם למשים מזיינים דאן ישבע שנשרפו או נוגבו בלכטים פיןיינים ניין לוה משלם לו) ימש בשע אם היובבית שנשכנה היע יכים לשבע שנשיפו יכי , ובני אתין סייב חילק יפסק רישבע שלוני יידע ים נשיפן או נקיבי או נאברו ופנים (יעיל בשית אי בריני י בעם בת ישביע פי יפב אם באן בכל זיינים בפני יי

השימרים ולקחו מהם שהם פטורים אפי הם שם אבל אפילן שיבואר בכן בלקחו מה שלקחו לרך מבה שלם ראו השומרים הן בכלל נבה שתיבים ימי הנל חולה ומושים ומביא ראיות אעם שנוב שלא בפני הבעלים מזוין נפי ופטור אף . השם יעין תשובת בית יעקב סי קמן : כן ודוק הלוח מכחיםו בברים עיעיל באית זה ט סא יסעיף קלא) שהמשכון בידו במכרו וקיבל דמיו אבל אם טוען ברי אין המלוה נאמן בשבועתו שנא לחוציא מיל הלוק הטוען ברי עדו נהלוף נשבע היסת יופער וכל בשע והגלין המחבר שע זה בסמוך ס קלא: קא כ רמא ומספיקא לא מפקים יוה לינו סוגיא דעלמא דהוי ספיקא דרינא ואם תפם המליה בפי מה שבנוד מעות לם מפקין מיניה ומצי המלוה לומר קים לי בהפיסקים קהוי שח ולם קים לי בהפופקי אומר באלו פירש אלא בהחילקים (שם) והרי הריבי טי שמון בתב כאין המיחאק יכול לומר קים לי יכיל מדברי הראנה סי קדף י למד למספירה לא מפקינן ממינה יש מים למריא אם יפסיק המשבין יפסיק בל החיב לא מפקינן משונא כנל להצבה ולמעשה י אפי למל דשם מני קיינו דוקא בזמן שהמשבין חוא בביתו בשמירתן יאבל לחיציאה לעיר אחרת למוברה אינו חייב אפי בגנבה ואברה אם לא שיקבל עליו בפירום (הרם מעראנה פי ו): אפי למד למד למי הייני בודאי נגנבה אבל אם יש ספק אם נאנסה לבע פטור נהים הלוי סי ב) לא נחלקו בל הל רבוותה אלא בבא לירו בתורת משכון אבל בבא לידן בתורת מבדיה כדי להעיל מהרבית והפל א חסרו עמו שכל זמן שירצה הליה לחזור וללקחם ימכרם לו המלוה אין ללוח על המליה כלום (שם): רא בן שנתן משבין לשמעון למשכנו אצל עכים ובטעון נוכן משכון אחר ועיכב משכין של יחיבן בידן נעשה עליו כאלו הלוהן עליו (הרם פארוה סי נט): אפי למד דמלוה על המשכון שם היי יחייב בנוברה יאבריו לם הראה המליה ללוח מקום השמירה יתרצה הל באלו התנה בפירום מנפער בשמירה זו (רשך סי קסען ו אפילו למד דשם היי עם לא אמרו בשיכר את יופיעלים דבשם בא מזני כים טעמא דמיי הל למיעבד משים דיוכי אב לום הבת לך אנרא לנטירי לי נעירותא יתירתא אלא דוקא בנותן לי שכר בהריא בער שמירתו אמנם בנירון זה לענין משבין דלא חשבינן ליה שם אלא משום פריעה דרב יוסף בהח יראי לא ניינינן ליה בחהיא שם יאם מצי למימר מדין הל למיעבד פלור הפי לא התנה (שב) יכהן חביאו ופירשו להפ לאפילו נימא דני את מיום הסמירה כל היי המתנה בפייום ממובין דנוליה על זניםכין בינו שם בפיים כל שניהה לי נקום השמייה ינגנב בייפן שנגנב בנידין שלו יפטור עני י המליה על הפשבין ימת עענין ליתמי רשמי אבי זמ בינת מוני לבנין כיתני לייבן וייבעת בל ביף יבל מחיר ילא מצאוהן כין יווים בתב דפטיים היתוניים לשלם: ישל בין ביני היל הליה אני בל בו בתנילים יפטית מוצנבה ליח הנל ביל י בו בפי ערה בין ביות בין בפי שייי הנישבין בין בפי ביות היפים ביינו בין בפי עלי ביות היפים ביינו בין בפי עלי ביות היפים ביינו בין בפי עלי ביות היפים ביינו בין ביינו ביינו ביינו ביינו בין ביינו ביי לי בלי ביותר ביותר ליבני היים לי ביותר ליבני היים ביותר ביו

משפט אות מ

וחזר מלוה ונתמ ללוה בתורת פקדון ואבדו ו'חייב מלוה מלנה על משכון יאומר מיד שאין אחריות משכין א אפי שחיעליו התנה עמו לשמש במשכון ונאנס יקל מואל וחייב י מלוה אומר דלויתיך דיעל דמשבין שקל היה שוה ולוה אומר סלע הוי שוה מלוה שבע ד שאינו ברשותו ולוה ישבע היסת שהיה שוה פלע שניפין ואם אמר סלע הלויתני וג דברין היה שוה ישבע (ממלים) קט על זימ לו דינד (משלע ל זנוין) אמר לוה שהיה שוה יותר ים בדבר או מלוה מודה אלא שטוען שנאבד באונם "ישבע אלוה זיא ולוה ישלם לו יאמר לוה פרעתיך על המשכון כך וכך ומלוה מודה רק שאומר אינו יודע כמה יינישבע לוה כמה פועלן קיג מלוה רוצה לשלם אינו פטור משבועה שאינו ברשותו (אפילו אמין הלוה למלוה) אבד המלוה אבן טוב ולוה מודה שיש ביד שולחני אבן יי שוה כשלו הדין הוא שנלך אחר שומת הבקי ל ואם ליה אמר שלו היה שוה יותר ומלוה אמר לא היה שוה יותר שביד שלחני ישו נותן ללוה כמו שאמר מלוה ועל השיאר ישבע יש

לידה לבי דבונבה ואבדה חייב (המלוה) לף בדמי היתרון אפי ליא זמה שמשאיבון להשתמש בו הוי שבירות נמור במש הסמע סקיר נובפ השך סקלאובתב ואין הוציא ממון כאן בדין זה שכתב הסמע ריש סי זה מהמלוה היכא דנאנם) המילוק בין ב התשובות זכשנתינות הרשות הוא אחר הלוואה הוף שואל יובשפתנה עם הלוה בשעת הלוואה שישתמש בו הוי שוכר וקל: קדן וגם למד דנעשה עליו של שייבי דינים. הללן להרי מל חובו שבנוד המשבין אב ד קנ הוא חצי סלע וסלע ל לנרין: קז והוא שת בנקת: כקת (כלומר המלוה יש בני הפסד שני דנרין): כן ע פי המלוה ישבע שחינל ברשותין והכורד ישבע אחל של למורה מקצת חיא כמה היה שוה ויתן וכו: כןל ותובע למי חובו ישבע המלשה שאינו ברשותו ישלא שלת בהיד ושנאבר באונם: קייא יאם עוען הלוה ברי לי דלא נאנסת אין המלוה נוטל בסבועתן עיל באות זה סי קלא פקיד שמפר דבר של ראובן אצל שמעון ועבבן שמעון בשבים כמעון בשבים במדים יכול ראובן לתבוע הפקיד (עיל באות זה ם קנג) והפקיד יתבע לחמעון (בבאים) באות זה ם קנג) והפקיד יתבע לשמעון (היאם) ראובן שעדן דבר מה לשמעון הן דיך שאלה הן דיך פקדן הן למכור והניתו שמעון ביד לוי ולוי תפס בו ורצה ביעכבן בעד החובן שממנון בחייב לו ראובן מן הדין שמעון מוביאו מלוי וגם ראובן יכול להוציא משמעון חדם שיהיה בענין שמין שמצון יכול להוציאן מלוי מל רחיבן יכול להוציאו משמעון (תשיבת בני אהרן סי יוד) קיב יכב לעיל היש אות פ'ססקי היג בשע ואם עד א' מעיד שלא בדברי הלוה נשבע הביוה משלחני הוא חום יותר בל מחומר: ביד מייריוכשידוע שוה החבן שביד השלחני הוא שוה יותר מלמי החוב והמלוא מילה שאיתן אבן שביר השלחני לא היה יצוע מוה אבן עוב שנאבה : קטן כשע הרי זה מידה מרצת ונותן יכו: כקטן ובשע כ" ואם המלוח אינו יודע במה היתה שיה יותני והפוה עיען ברי שהיתה שוה יותר הפוה נאמן משום דהל מחויב שביעה ואיצמ משיימין על הלוה שלא ישקר:

ואם המשכון בעין רק שהלוה אומר שלא בהן בכל בך הרב שו, מלוה יכול לימר לקוח בידי או להדמן או החזרתיו של דינר בילון ז'ח בשבועה בגקח ואם אין המשבון שוה אלא דינר בילוה המותר כפי הודאתו ווואם שניהם מודים בחלואה ומלוה נמשבון מלוה ישבע (היסת) בדבריו ולוה ישבע הקבח שיש לו מצוח מלוה יותר ונפטר המלוה וכי ראובן טען שנתן לו פעם א ש דינר ועוד ב' דינר וכי ומלוה גשאר לך חייב כלום) ומלוה אומר אי דינר ועוד ב' דינר ולין עם ראובן מי עב: האומר משכון יהא שר אלא זיחני וכי וכי נפחת המשכון ומלוה אומר וכי יהא שרו בר אלא דיחני וכי נפחת המשכון ומלוה אומר וכי ששמרו בר ישבע היסת ששמרו כראוי ומן לאו אזי יתן הפחת ול

קיז נהמן לומר שהלוחו עלוו על וכו ועיל באית חרים דיני חזקה בחקי משפנים ול ל משם: קיח ולא מהימן בשביעת היסת במבו דהיה עיען להיח הוא בידי פנה החינרתיו של רהיה נאמן בהיסת משום דלה אמרינן מנו לאפעורי משבועה אדוקה לם המלות בח לתבוע הלוה שיפרה המשבין אבל חם הלוה בר להוציאה מיד המלוה אז המלוה נאמן בשבועת היפת :(רן) כשע והה אם תפם מעית נשבע היפת ונפער: קיט חרי המליה נוטל הדינר מדמי המשכין "שלם יכו: קך כשע ויח דבכל מקום שי כל לעעין על מה שתרת יכו נעיל בהיות ח של וכיל לשבע סתם שאינו חייב לו כלים . יהול שיידע שוה שבנורי חייב לו ממון ה פודון וברור לי שזי חייב ליתן ליפורעי לי קמיו וכל ביוצא בזה ממ אימרים לו לברר דבריו יעיין בשעים הה הבל לה יכל להחזיק במה שתחת ירו עד שחבירו יתן לי פעידים חי בריצה בזה משתבונו ומי בחבינות ביבו אין זה משכון אלא פקדין בידך הרי המליה נפרע מדמי המשכון נפי בשביעה בנקר (בתי אבר משערים) ואם אינו שות בכ במי שיימר המלוה ששייב לו עליו ניעל ממני מה ששיה יעל המותר נשבע הליה היסתושער עכל י גם בזה הדין זה ישבע שמשבין היא בירו יהליה ישבע שפקדין הוא ועב אם רצי מהפכין נכמיח יצא ידעתי הם יכול המליה להפחשם) יאם הפיקין על ההיפיך עימה הדבר ואם לא נתרצו שניהן נשבעים במש בשע הידן ס קח יצע כמה בה בתבו בין: קדא עיל באותוה ש פא: קכב כשע יאם היה שיה המשכין פחות נממה שהירה לי בחייב לו) נשבע שהמשבין היה שוה כך יכן והמיתר (ישלם כפי הידילתי) קבף יבשע דידן בתב בסונין אחרי קבד היפיף כן לתנץ שלה תושה ולא דין זה בפול היא ילם יי כול בתבי מעיף יד לכן כתב יוף לתניבר שכאן מיירי שעיען הליה שלה נמחר בל חייב כלום משאב לעיל וקל בלבה הל דימר א מני יורע ביירהי ופרתה חני מסיפק שמלית שוען ברי נשלא נשאה מייב כלום ורם עד ל מעיד שלא ברברי הליה נשבע הלות נורך העד יניעל המשבין במו שחימר: קבי יכב בשע לידן סי ען סיך ווי קבק רל והמליה מידה לו הן שלומר שנעשה בחינם ועידים אין בדבף נחמן בהיסת יבמני אמר של נעשה בביתו קכח עיל באיתם ריש-דין שם ם שלנו קבע ייבו דל ה שמשיב לשלם כל חיבן כבר נינבים לעיל: כיכו

ראומן היהלו משמין של שמעון ומת שמעון ויודש שמעון היבל מוער שמעון היהלו משמין היבל שמיל מוער שמעון חייב לו הלוי דברי לוי כלום ליי כלו שלי מוער לוי כלום ימיח סעים לט: משכון של עכום ביד שראל ומה ללי בבל לרשכין ביד אחר ורוא עשה כן ימת העכום זי רשני החזיק בבל הייליצוה עכום זיב ליתן משכון לאחר יקודם שנתן יני מת העכום זכה המשבין בכל ינו ניאם בוי רדייב לישראל אחר שצוה ליתן לו יושר ישרא אחר לפדותו הלכך אם מת הבוי זיין זכה שמעון מותר דמי המשבין ישרא אחר לפדותו הלכך אם מת הבוי זיין ואל חבירו לך ומשבין ריש מי פו ינו נ משכון של ישראל ביד חבירו ואל חבירו לך ומשבין

ריש סי פון יון נמשכון של ישראל ביד חבירו ואל חבירו לך ומש קמו עיל באית זה ס עד בחקי משפט; קמן לשבע על משכנות שבידי כי למר תם בעם סעו יצי ביבו בכל תפל נישועפור ודשקינותו שה עופס אועם ויכוב נונם לשבעועל תפיסע כאלי היא היה תופס בכן אין לברי ליי כלום: (עור), קאח מחחר שחינת בירון קמט והה בלי צווי עכום וחם הניח עבום יוישים שדעתן לפדותן זכה ישואל ראשון במותר נוהטו ובה חולקים ופופקים גשני וכה בכל המשבון) דהיינו במה ששוה במשבון מותרותב על הקרן והריוות שעלה עליו לישראל שני עד שעת הפדייה: קני ולפר הפמע אם השבין ראובן לשמעון משכון של עבום בלא ריבית זבה ראובן במותר שעל החוב והעז חולק למין לכאובן כלים בהמיתר יאפילו לא אמר העבום לראובן שים משכנו אלל שמעין נמי הדין כן כל שחיור ומשכנו ביד אחר מפתל ק ממה שבבר זב כה וללא בהסמע שכתב בעינן צייי העכים ליקא יום הבח מילק על הפמע וב קלם בעינן ציייה הגיו (טו) קנא עיין בשע כידן סי קצר סב: קנב בי לפקותן או שכבר נתן העבים זמי הלויאה: קלג דבלא מת העבום היה העכום חוזר על בעל המשבין להיציאי מידו להם פמני יכים לבלות לבוף שבעם המשכון לא עתן לו (ככ נם קצל ססב) עיל, באות זה פי קיא: קנד ו זהי דער קנין המוזבר יהפ המן שובה בעל המשכון בכל אל היה העבים חייב לאיתו ישרה שלבייה ליתן לו אדל אם היה חייב לו מתוך שיבים הקני לפרותו במש הים ם פיזכה השני מיתר ילמי המשכין בשניה הני לתני לי יקל): יאם משכין מי פקלון של עבות ביד ישמאל מלדונתניט לישראל קנאי השני בכפף דמשלש לין קינהישראל מעי בכפף עידה עיי בשע דידן ססי קנד והגה יומדט פפקתי במה פעמים ים יני מביא פחורה על השיק למבור זהפתימה חליע למקומה יראובן עימד בצד הסחורה ירוצה לקנותה יהסוחר איני אצל. הסקירה יפגע בו שמעין בהסיחר יקנה הסחירה הנל ממני דקנה שמעין הסחירה בכל כוקים שהיא בכסף נרידא אבל יביתי שהיו יושבים עמי כסחית למשם ביריך ליביעם היי רגילין לפסוק שרא בן הנאה מטעם שר חמית של אדם קינתה ישיב חידו לדברי מחט דכתב הסמע יעכשיו אני חיזר בי יפיסק שרחיבן קנחה העימד חצל הסחירה כפסק רבותי הבל לה משעמיהם רק עם תקיבת מהרשך ים בי בחבחת לעיל בחית ה סרע ומשיכה קינה דוקא בגוי עם ירוק ורוך התנגלים להאות הסתירה שרוצין לקניתן יעין מהפכני הסתירה ימישבין אילך ישראל לא קניאה השני ירל: ועב הנהה) רנה דין זה כיב הניה המחבר בספיר שני

ועיל רישםי רגד מש: דנו (פי שהני חייב בלה לשמנון בלי משכין זכה שמעון במיתר דמי המשמן של הניי שביד נאובן כשני ה ליתן לי משים להמשבין בלה מש עיבקי לו בד

משתמרת אה קונה כנגד מעותיו והלה הוצדו לבעליו האוד בתורות משכון ושבע בין הייב שי עב: זלף אמר ללוה ביל בגך הגדול בא אלי משמך המשכון ולוה אמר לא שלחתי זלה הוי המלוה פישע שם סיוה מו המלוה פישע שם סיוה אמר ג יתן ב ביד זלו שלמרן אביהם ציוה להם שלור חייב על רמשכין אתר ג יתן ב ביד זלו שליש עד שיבדלו וישבעו משכון ביד אתר ורחזיק במשכון יוחור לבעליו בין שמת פקע שיעבוריה וכן הדין בקרקע זלי אין להחזיק בו אחר וההד זמ משכון שופל מיד עכום ומצא ישראל זמ משכון גר ביד שראל וההד זמ משכון גר ביד שראל וההד זמ מערון גר בוא מעות למוצאו סעים לח שם משכון גר ביד ישראל משתמרת אה קונה כנגד מעותיו והלה קונד ז מינה במדי מעותיו והלה הונד ווחות במקום שאינד

הלא ודיקל כשהמליה טוען ברי נפער בשביעה משחב כשעיען שמח: קלב דהל מחיב שבועה ואילמ יעיין בשע דירן סעיף ל מבוחר באר היעב: קלג אשה שלותה עב משבנות בלי ידיעת בעלם נתבלה ביית ח ם פח: חים שהשבין בודי אשתו סי עב ים באהע סי צ סיר יססי עג: קלד יבכ השע דירן לבסיף אפי היה בני האדול: קלה בשע מסיק בעעמה שהממשכן או המשרים חפך לחברי נכיך צהחזירי לידו זו קלו ושענה זו לה שענה יירהית היתה י ינצ התפ דהת יכלו בלל היי טיענין יידאי דיביה דציה שהיה ממישכן בר הי יבילין לטעין מספר בכלל בריל בקין בהמעה הפי המיחזק טיען שמא לש עכשיו שטיענין יידאי עי בשך סי קמון שליהף שבועה כנלו ברור ולא כמו שהבין הסמע ומש בשע דירן ושיענין הית מים רל היתומים וגם ההפעריפום בכח היתימים בא לכך נקע פתם היתומים ובזה מסולק גם הוכחה שנייה דקאמר דבנים קענים לאו בני עייחה ננהו (בתי אבר משערים) ומוח בתב על הגי על רברי חבר משערים וזל ילא הביניתי אם טיענין ברי למה נשבעים להוי האפטרופס בעד וישבע עיין בשע דידן סי קח סו עק למה אם אין המשכון שיה ניתן למיו ונועל המשכין ועל השאר ישבע היסת ובפעיף ל אמרי להדין עם המחזיק יעוד קשה איך שייך לשבע שלא פקונו אבל יהם עצמם אימרים שפקד עבל (מות): קלץ כשע יהיא שהמשבין שיה ל יאיני מרברי העשיין להשמיל ילהקביר עם: קלח כל גר שמין לי בנים שהירתן ולירתן בקרישה מרב ואם אין לי דין יורש יכקען שנילך דמי ימה נכסיו הם הפקר שע מי עה: רלט הממושבן ביר אר בן מ יראיבן חייב לאיירעיל באית פ ס נא) בממרני ונפל ממנו ומצאו שמעין פטור כאיבן ומחייב שמעון להחזיר הממרן בחנם דמיק שנפל מן העבום פקע שיעבודיה אראיה מדין זה אם בנב השעה מן העבום אל להחזירי בחלם ייבל ליתן לו דבר מה לפי רחות הבד דכל חדם העישה עיבה עם הבירו לח היינו כשהיה המשבין שיה ייתר מחיבו אבל ייחלט המשבין ביר עבום כדין שעקיה עליו היבית יותר משיוויי הרי הוא של המוצא "דיקא בשהמישבין ביר העכום אבר שם מוא ביך ישראל אפי על הקרן והריבית יייור על שיין לא הוחלט המשכין וחייב לתחירו יום אם מתחייב להחזירו לבעלים: קמב עיל באות בברין שליחות ם רעו קמן שהלות ישרחל לבוי ימצאם ישראל: קמד וכם רמא: קמה והה במשפון של עכום נמי

משכון של עלום ביד ראובן ואותן עלום מיל לישרא ביל לישרא יכול לפריתו ויתן לו קרן וריבית אם אין לציי לשלם יבי ביל ראובן היה לו משכון ביד עי בריבית ושמעון בילש מראובן של ללות ממגן על אותו משכון ואוכ נשרף המשכון ביד עלום די פטור זע לשלם לראובן דמי המשכון

קסה ואעג שבבר בא לפף תו העיביב הי מוצד המליה מכן אין עליו קין שם ביו קבת היה לי בי שים הנאה בי שח היא: קסן ידיקה כשכבר קיבל מעיתיו יבלה מפסיד למי הצו חתי: קסץ משים דהמשכין משיעבר לי מדר נין: קב ודיקא שלין לים שינוע לראבן הילה מום: רפע ההא בלה נמי היה בבית עבום יעוד רלא עשה שמעין שים מעשה בדף המשכון שהיא עימר ברשיתו עי להתחייב עליוו דרע יאין ראיבן יכול לענין לשמעין הא רף משתרשתישעעית מחיבך עי משכיני זרף בי כי למה יתן ל זה אם כשנשרף המשכין פרע ליה שיעבידיה דגיישקיניהן מאי היברד ליה ראובן בשמעון משמיא היא דרחימי עכליה דשמעין כ מהדם פ ישיאל): קעש אם המשכין ש ה כדי חובי אי ייתר מחיבי יריצה הליה שיהח מהמשכין כדי חיבי ייחזיף לי האתר אי שמרו לין בדבריי כלום ישע טי ער פהן כלי צריך לבלם לי מעית יקר המושכיי לעפ שהליה לי בלא שער של במ בק יע) קעב יעי רסי עג יפעיף י יב דין משכין חשיה כדי חיבי הימת יבל לכפתי לפדות י קען כשעםי עו פיד וחד עבר זמן הלנואה יהליה איני ריצה לפר ת המשכד יוכל למכיר המשכין לא ומכרום אלא בש מת ג הדיונית בל תה שומא שיתני ל רשות למכיר, ניתנין לי עצה למפרו יי בערים יאם מכרן שלא בשימא מכרי בעל ואעם שעבק זמי הלוואה מתרהבי שיפרה ימחיב ימתיך לו שלשים יום (מלבד יום התלביעה (בית יעקב סי מה) יימכרנן: דיקם לענין שייכל המליה למיכרי לנבות מעיתי אבל אם שיה ייתר היא לבעלים ובזה פין לע לרין ברינא דמלכיתא מהררא של ם בתשיבה כתי אבל בבן פ אילהי נשך כתב דהרעת נושה דאף אם המשבין שיה ייתריממה שהבייאה עליו מצי המליה לעכבי בירו לינה דמלכותה יבנ מדברי המרקבי זל). והיינו דיקה בשים הלוה בעיר יוכל למברו לחר שלשים יום אבל בשאינו בעיר צריך להמתין שנה מרינא ישלבותא (כהד) שיין בשע דירן שם רמא והשך חולק על רמא יעין בשי שמע מחי הטוען לחבירן משכנתי אצלך שני כלים והלה אומר לא השבנתי אצלך אלא א הוי היכד ופעור משבועת התוחה (בי סי עב בשם תשובת רשבא סי אלף ועין: אינש דער שמא שמשבן דבר שאינו שלן שהוא ממושכן נועיל באות א פי פח דין אופן שהשבין ובוני וגרולה מואת אמרו בראובן שמשבן ספר של הקדש ביד שמעון בשביל למול בנו "שהקהל יעשו דין עם ראובן ושמעון יעבב הספר על שכירתו בינבן פי לצי לי יעב הספר על שכירתו בינבן פי לצי לי יעב השר השל אל בינבן פי ללירה לעצמי משים חשד הם מכר על ביד מי מיתים בינור הומון רשאי לליקחו לעצמי קבמימחין מקרי יש המיכרים לי (כינש יהם בהגיע הומן) עיה הלליה למיכיר המשכין יהלך מכרו המכרי קיים ילא יכל הלוה לטעין שלא כיין אלא בדחיתו יכל זמן שביא מכני יביל לחזיר בי דמתחבה בטען שכח אלא שבלית למברי ירם יביל לבטכל שליחית השליח יאם אמר המלור ואין ניפני במשכין אלא ד יעיה ל הליה לבניי בכך ינודמי לי דיך מכרי שם יו בויתר ומיירי שמכי בי כר שם בפי שכיל רושי יותה יציר מכיים כן משפה בסי קפר עון המיתר לליה (ספי ברבה שיש ב קצבה בי ד זהי בין ביין בה

וקיבית ביד מי קשט מעים רן: משכון עכות שהשכין ייצובן אבר יסא עמיד שמעון לראובן שיפדה המשכון יס אין ראובן אבר יסא עמיד שמעון אצל גוי מי יסט סעים רן בידי שמעון אצל גוי מי יסט סעים רן בידי אשכונו ומלוה דחה אותו בלר ישוב יסי יבא למחר האשכון אם רודם זמן שצוה לבא נגנב יסי חייב מלור לאחר זמן ואם יש לו עדים שבא בזמנו היב ואם לאו ישבע מיור יסה אחר זמן בא למד שרוא שש ילמד שריא שח אינן חייב אלא

ביר שמעון מל ייכום ביד נהיבן יהפריר יאובן ביר שמעון מת הניי יש להסתפק זכה שמעין במה שהמשבין יתר על החיב עבל: העיל בחית ה סכח ו זיל כיין זמכח שלובן תיפס אתו לא הנהו ולך למשל (ס קמע) בשחזר דהיבן משבן משביני של עבום יבו דרניה השני ומחזיה בכל המשכין דשם מסתלק ממני ראובן (סמע יהשך כתב שלא ידע מה ספק יש כאן יעי בשע דירן סלט כש הכא שמתהכשה תוא אצל שמע ירשל בפ הפרה סי ך פסק דוכה שמען יכן עיקר עכל כפ השך בתשובת מהרם אלשיך סי א ראובן שלוה מעות מגוי ומצאו שמעון ואל תנם בנ ואני אעלה לגוי הריבית כדרך שאתה מעלה לן וכן עשה ונתן לגוי רי ווח תמיד במושבו הנוי שהוא שליח ראובן ומת הנוי כיון ללענין ריבית אסור בהן וכמש ביל ריש פי קסט להל כלוק מישראל אב זבה ראיבן במעות וצריך שמעון להחזיר לו הקרן דלד למשכנו של עכום זכל היבם לאיתה ברשותה למרה איתה משאב מעות ללהוצחה נתנו ולא יצאו מרשות ראובן רק ששמעון מנכה מהדמים סך הריבית שתן לני למשום דהוי ריבית קנוצה וכל מה שנתן בנוי מפקינן מישראל בחשון ווענין ביל דם קטע שך ואעפ ששורת הנין כך ראוי לתת הלק לשמעין מהמעור ב בין שנקצאו צידו עכל : דונה צריך הלוה ליתן הריבית (פמע) וכף השע ביד שר ופב רשל: ודוקה בשמיםר המלוה המשכין לבוי אבל בבא משכון פשיטא דאסור (ססי על) יבשך ביד מיקי לה שהמשבין חוא עוב שהצוי סומך על המשבין או שאומה לאי אנו משתעבר לך כלל אלא יהא אחריותך על המשבין לבר הא באה לא עדיף מאלו נתן משכון להשכינו אצל הנוי בריבית דאפור (יאותן בשמשבנו תייב לשלם הריבית) ובהבי מיירי הכלבו עבל): דנט ואם טוצן בשאמרת לי לך ומשכנו הבנתי שכוונתיך להשכין בריבית וכן עשיתי אב הלוה במרוש אוא ביבו לבי הלוה בייור במונתים בריבית וכן עשיתי אב הלוה בייור לפרוע אלא הקרן (שע פי עד) ועים באות זה מסעים דן ואיפר הרבה דיני ואמר לדוי להפוות של באות זה מסעים דן ואיפר הרבה דיני ואמר לדוי להפוות בו בפחות ואל שמנות לדוי על המשכטות ובא שמעין דהוי דרמא בנזקין מיהו ישע מקרי (שע פי פו) (עים באות זה מס רעו) יעין בשע דידן פי קנו פה ופי דפי מי ששלח שלוחו למשכן לו משכן ומשכם ואיני יידע אצל מי הוי פשינה וחייב בשלה לו ואם אם בשל ומשכם ואיני יידע אצל מי הוי פשיעה יחייב לשלם לו ואם אמר אצל פלוני והיא כופר חייב לשלם יאש המשלח צוה למשבצו אצל פלוני והוא ביפר פטור שע סי קרא סיא וסי קפה שניי בסמע שם סקר: קט דכל פהג באיבן נעשה של חושל שמעין להיליך המעות לני ולהליותם לו בריבית ואין עליו הכרה לפדית המשבנית לפי לפןיכרת לתשבת רשבה ועיין ביד מי קסט סין קסא יבשע דידן בתב אבל יאובן חייב להעמיל לשמעין יבי: קסב אם משכן לו מעל עלין ורוצה לפקות החציה להניח יחצי השיה לפי ערך שומעין לו יכיחין עכבין מורת. סרים: יום בשע מיןי לה שכבר פרעו יעי בסמיוך יוסו הם עריין לא פרעו" י מה דיני: קפד יחם צה ק דם מיתן להחיים המשכין בחנם ונמבר החב פעורי היתומי

קפן ועיל באית זה רים דין מעמד שלשתן אם יכולין למזור כל זמן שעסיקין בלותו ענין אם לאו עם וכן בדין זה עיל באות כ בחקי משפע ועיל ס קפת: כשע סי רכו אם קינה דבר צ' ובא תבירו ויובל לקנותו בזול שאינו מיציא לקניתי כך במקים אחר היי כמן מציאה ויכול לקניתה כל זמן שלא זכה בה הקונה וברמא אם מחוסר עניין הפסוקה שהמוכר ריצה בכך והקונה ריצה יותר בזול מיתר לחתר לקנותו בין חם המיכר עבום או ישראל עש : קפץ עיין סי קצה נריבן היה לו בחמות לשחוט ומכר העוחת לואם חזביר בפי השתיעה כדין שמימר לו עירות בהמית אלי אני מוכר לך שמתן אותןי ילך, לאחר השחיטה נוקא שחיטות מכר נאין עיר שבי מתה הוי כשל שחועה (מכ) יהעוצ רום בזה ההפסד עבי הליקח יראי מסי קצע בלוקח) בשר לשמען בקנין חליפין יבעיר שחיליכה לשחיעה ברחייתבהמות יעבעו בנהר ופסק הרחם לתפסד חעורות על שמעון נמאחר שלקחן בקנין נקנו העירית לו בכל מקים שהוא יכן קנין בליקח בשר לשע סי קצע סף עיל בחות ח ס פר ו הפת כשע סיקפע יצאת שעומר המקח כל א כפי ענינו אין שום א מהן ייכל לחזור בי אפי לא היו עדים בדבר יאפי מחלו זה לאה אחב הקנין לח מהני לענין שנתבעל הקנין אלא נריבין לחקנת וה לוה נעין בשע דירן ס סי סיף יעיין ריש ס שטו ועל ס קפו י בפע עיל פר אימת מעית קינה וכיצל קונין קרקע או מטלטלין מניי אי ניי מישראכם עים בחות ה סבט: קע אלא בהגבהה לי במסיבה ושעי קצין לפיכך העמים חבמים ברשית מיבר ברי שישתרל ויציל ושע יאף אם אינו יביל להשתדל הב לכיך להחזיר לליקח מעותיו אף אם לי חזר בי המובר (רמבם וער ועוובשע דירן סי רב סב וליה אם היי המעלעלין במן ע דכיבו למיחש לכליהה יבן אם התנו בהקים להמעות יקני נקני במעית בין שהתנה הלירה יבין שהתנה יהמיכר ישתק חליקח בתחלת חמרת יעיי רס מן: דעב כרי שידי מרין לבור: קער יצכיך שימשיך החפץ מלה הירכה של יתי לבי מקנה: העה פי כשה דפטור מאנבה ואבלה: 'קצו פי אירין איתי בבר ואומרים פי מי שפיע מאנשי דורי פמבול ומחנשי דור הפלנה ימלנא טדים יעמורה משנרים שטבען ביבוד מוא יפרע ממי שאינו עימד ברבורוי.

ישובים (שך) ומש הבח במיירי ניקא ברבר שלינו קציב ניקאי בינוים ה יועשת נמיחו אם במרי סוה יותר הכל לבעמו אבל יבר קביב בנין זקין בטמ שיצובין יינ אפיביי ומור בל תנהן במוש ביוקר ביותר מקצבתו הידוע חולהין המיריבה שמוצאה עם חלית אבל אנ ליתן לי שבי ענחי יאם עוען המלוה. אם לי עים ברובין בלום יבחיב ביי לעעיו מחלה לי עים עים המלות זה מיים לי עים בייל לעעיו מחלה לי עים שביל יחה בסבועה עיל ריש אית ש' כעיו במעות של פקנין שביל ושבעל חוה שייך לשין מחילה יצא בהסמע עפל ותבעל חנה שבעון שול משו י עיד כשע ואם טען חמלוה נתן לי המשכין במתנה נאמן ענו קחל שלקחו משכון ליחיד יבשבים מיפו ונגנב המשכון אם פבר התרו בף לפרותו ולא פלאן צריך לשלם דמי מסו לסמע סי עב סקרה ראובן שאל משמעין סייף שהיה לי במשבון ביציי ואברו ושיאל ממנו שמעין ממשן הרבה כמו ששואל | ממנו העבום אל ראובן לשלם לשמעין רק במי סייף דעלמא ועב סה ס שעה לקמן באיתם יעיין לקמן באית נ" בבין נוקין: (הגה מיירי שהםייף באמת הוא חשוב ויקר ומשה אלו הזיקו בירים חייב לשלם כל למי שוידן עיו) וכב חשך אבל יאם הכותי העליל עליו ולוקח ממנו יותר ממה שהיה שה פשיטא לפטור וכב רשבו ואפי בהיזק בילים פטוב מעלילה (שלי) אם הודיעו שהסייף היה יקר הערך חריב לשלם כפי מה שהודיעוהו של על הנהה)

חמ אות מ

המלוה על המשכון והוא בעין קעל ואיגו שוה כפי מעותיו יעב כופד דיעה) מסי יפח עד פיעב: זער עיד דיני קעד משכון בסי צון (ובידה דעה) מסי יפח עד קעא: מלור מודה בישטר שהוא מזיים קעה אינו נאמן דחיישיני לקנוניא סי פג: מגבין למלוה מקרקע קעו בינונים ושם תמצא סי קא קב: מבקש זמן לפרוע חובן נותנים לן יען שלשים יום ואם קעח נראה לדיין שצריך זמן יותר נותנים לו עור ל יום אצ ל יום פוחתין לו יעט סי קי: ואם אינו משלם לאמן היינים כותבין לו יף אדרכתא יפל שם מכך שטח וחזר ומחלו מחול יפי היורש מוחל יפג סי סו סעיף דו אע סי קה: מוציאין מזה ונותנים לזה יפי מדרנתן סי פו:

לבור עיל יים אות נ סיא ובאות ח פעיף ל: קעה אבל שטר קשר היהלי ורבד בבור הלוה היסת ונפטר (שע קעו עיב דים אות ב: קעין ואם ניאה לדיין שים לחום שמא יברח או ישמע מחייבין הלוה להביא ערב עד שיתן שע יאפי במלוה בשער ויש לו קרקעות ידוע אפה נותנין לי זמן ליום ומל את אנו יבול להשתדל מעית לא יבה קרקע עד שיבריז תחלה בדין עיל בחית א מ" מב בשעוה: קעט כשיב ואם אומר התובע שנחוץ לדרכן ולא לו להמתן על הזמן יעמיד א במקומן שימתון עד הזמן: קפ באררכן מחסת מלוה בשער נאמן לומר פרעתי: קפש אם להדרכת הבאר בשני ואם אומר החובע שניין ואם באררכת הבשר נאמן לומר פרעתי: קפש קפב אף בשלא הדע עדיין און פרעון ואף בשמעב בו בפוסל כל ערים שיעירו על המחילה ממ יוכל למחול שין באות ש בדון שערות

מפר לחבירו עי משום אן בשרון וין ושעים חידי בי מים שמעא ייב מים אף אחר פנור שים חידי בי מיר בשירע במומו פי רלב: דין מערופים עפות פי פי ייטו ומי שפרע שמקבל החוזר ועל איזה מקח פי רדי

יאיבן שנת פו מקום בבחם נחלת אבותיו ורוצה לישב בו כאכם המחזיק בסביל יפוי אללו פוער ער. שלא ישב באותו מקום מפני שתוא זקן נותר ממנו ואין יאוליפב אוא משנו אין ברברי לני המערער כלים לבמקום סים חסרון כים אין חיוב בכביד ויפר במושן ויחזיק במקים נחפת אבותיו ניקיים על עצמו חחת אבותיך יחיו בנו (מחרי בי רב בתשובה כתו פי פה): גברי בהב שריצין לחדש דבר מה שלא היה בה שקישין להרחיק המערה מבותל מזרח ולהופיף מקום בלותו ריווח מי סתיה מקומו חדם: המטורה יכול למחות שמקומו היח נחקון לצק חרון חקודם ועתה יחית שני ויהיה א" מפסיק ביניהן בראי בשע דירן סי קעא בהנה נל (כתי אבר משערים)[עי במב ס-הגבאים שבינו פתח של בהב מכותל זרום לברתל צפין ואיישבים בבותל עפון עיענים שנים בחים לפעמים לבהל יעימדים בחיתו עד שהפתח שם ודיחפין חיתן וחת ילקיחן יחוצום לשנות מקימם ללוח קרום יהיושבים בדרום ישבו בצפון נל דחדין עמהם כנל לפום ריחטא אבל כד מעינין שפיר ניאה דיכולין בני זרום לימר עוב לטו שבת בדרום להסב פנינו אל הקיר כי לדרועה שיחבים ידרים וצריך שלא יהא קבר חיצק ואב לא נגיע בחינו לשנות מקומנו ואי משום דריע בחכם תבעו הרבאים ואי משום שהושבחו מקומנו ניתן השבת אבל לא יכולין לומר, גם השבת לא ניתן בי כלי ביקש טובה זו כרחי סם רפל ובסי רסל בחנה ופי קנת סו וכן נל חם שנו חפתוד מצפין לדרום יכולין בני צפין לומר טיב לשבת בצפון שכשמוביתין סת מביאין אותם לרך צפין וגם לפולב נחנו ראשינים (שם) דח ובשע לירן פסף שיוכם לעשות מחיצה: רט כשע היושבים על ספסל א" בבהב וחיושב ברחש רוצה להופיף עיד מקים א" אצל מקומו והיושב אצלו רוצה למחות באומרו שעכשיו הוא שני אצל חימש יחם יוסיף יהיה השלים חדין עמו ויובל למחות עיין בשע קידן פי קסב: סו יעים סי רו משם: די בחיבן שעשה מוחעם שמעון שיעמיר לו תר עירת שמים יהיו משקלם בל א יל איקיות ושלים טו אוקיות ובלים עין איקיות וסך בל זין עורה ב מחויב הליקח ליתן בעלם א אריות ואחב שלח לו המובר תל עורות הנל והיה משו על אוקיות וחלוקה ביוח שלה קים לי שמעון התנחי הנל דשמעון המוכר משיב הלה השבחתי את מקחך הדין עם הפיקח דיובל לימר שהם אינם ראון לו למלחבה ואחר יף שהם בברים: (שער אפרים פי קרא): ריאן פי המקח קיים יהאונאה שהעעוד בי חיורת ומשלים לו המנין או המלה אי המשקל וחיור אפי לומן מרובה והעיר בתב בשם הראבר פעמים שהמקח חוזר יבקרקע שאם אבי שהיא אריבה ב אפות וחשי חצי אמה ואין פנ בהסבים מקרקע שבברה המקח בעם פרמרי במש בשע דירן סי חיה פאו דיב (ועיל בחות א הים ם נה מושם ובחן מופיף והמ בשפירם לן ממן שמבר לו ולמ בב מינים מיחלפים לעילם חיור אלא אפי היח הכל מין א באום שמה שמבר לו אינו שוה השלים מחערך שמבר לו אב מסתמא בי קנה ממנו ישוד קנה שהדמים מודיעים והרי הוא באלו הזביר לי בפירום יפה ינמצא בחוע שלם באנ חוזה לעולם אפי בדליכה אונאה בדמים אך אם מוכך זה שמכר זהת הפחורה היה שפסר שקונה כדי למכור ואינו משהה המקח אצלו לבר אה במחלוק כבר שניה ולפיז אם תפם הליקח או לא פרע עליין למי המקח יאמר ק"ל ובנ ולא עוד לפח אפו לא היה הלוקה מיחוק לם הסחורה עדיין בעינה חייב הספסר ועוד אחרת ים דאם המכר נעשה על דעת לשפותי חפחורה למדה אב לאי ימי עבית כלוקת לבדקה פה אם בבהג אפי מאן נסבר דישבע הפפפר ויפטות בזה מוכח לחיב הספבר ומיהו את נשתמש הפוקה מהפחורה אחר שיכע והפים

אמבור בלאבת מקנה מידן ואחב מכרן לאחר מכרן לאחר מכרן לאחר מכרן לאחר היום אם אמבור בלאבת של מכור לו קנה חשני סי רון בכמה של מכור לו קנה חשני סי רון בכמה של אה באלו מעות ולקח מוכר בי חפץ זה באלו מעות ולקח מוכר בי חפץ זה באלו מעות ולקח מוכר בי המובן מכור לי חפץ באלו המעות שיש ליבידן ואמר שמעוז בכל מקום שהוא פי קצט פעיף בן יש מעות רונה האמן בער הקונה מטבח בד פרקים בעיט אחרון של חג בעריט יאשו פסרו ערב עצרת וערב רה שם פעית גן מטלטלין שמכרו יתומים אפוטרפים הלוקח משך ולא נתן מעור ב ונתייקרו ברשות יתומים נתייקו מלינה מוכר בגון הוסים ולא משל הקדש וצדקה מס קצט: מקרו מקומת בהכלא יעשה מחיצה אף שיכנים בשלו רט פי קעא:

קשל נשע במעבשיו במחה ובי (והשמיעו הצחון בכיוון עיין בסמע) קצח לבל בסמע דיכן פסק לאחרון קנה א'ל שמכר לאחר גב במאה זון סאו קנה הראשין בשע אבל אמר לא תמבור אלא לי או שהתנה בפירום שאף אם יתנו לו יותר ממהשקוב לו ימכור לו תנאי קיים: קצט יאו לא פמכה דעת המובר שמא לא יתצה הלוקה לקנית אלא בפחורם מבדי שוין ובן להיפך ידעת הליקח ו ד'עיל שי קפט: דיג חש ומבירה וקנין כזן במעות שלא נודע מנינם אינו שביח יבדבר שאינו שביח לא וזרן לומר נשרפן החעין בעבלייה (משרי) י כב והם חנותן מעות עביין קדום בערם .: (שנו) דר כנין תורה שלין משיכה קינה אלא מעות: (שצ) רד כשע וממ הליקח חיי בשם עבל המקח פי לחייב בדעבה ואבלה בהנאה כתיה ברשותן להליקח לאכלן ולעשות בהן כל מה שירצה קידם שחזרו בהן היתומי"ו לה פי שיצא השער בדין מכה חעים בסלע והיא נותן בעדה ה" לנרים בשביל שימתין לו המעות והוף אנר נטר אלא יש אבק ריבית כ יוהמיכך רו לבין מקומת בהב עים באית ב בחית ב מס ין יבאית מ ממו ובאית מ מ פל יבשע דירן סי קסב פ׳ז ים קעא פא יסעיף יד ים רב פין ים קמע פח ים קמ פח ום קעה): בי שקונה מקום בבהב מחבירו וישב עליו הוי חוקה כיון דכל תשמים המקום היא בכך לכע לא מצי לחזור בו נשו בשם מב סי קצב סון: קהל שהעמידו מנורה אצל ארין הקורש מצר צפון ייחיד מיחה ולומר לו כיצר בו המקום כי ירושה לו מאבין ברוחב אין הדין עמו (מב פי כ) א ישב על מקומן של חמין וותר משני חזקה ועונגן שנתנה לו במתנה עלתה לו חזקת הישיבה אפילן בלא מציינות יאין הדין עמו כי אין החתן מחזיר בנכםי יימיו (שם סי לא): בה ב שנשרף וגו והוברתו להשתרל ברוב הוצאות מהשלוה שיתן ישית לבנות הגג ובני הקק עועני שיגבו לפי הממין והעשירים עוענים שביוב צריך כל ל בשיה יכת שלישית עוענת שיתנו מי שים לו מקימות בבהב במקיב שקינים חמקימית ברמים כייבים ליתן עיקר היצלית מי שים לו מקימת בבהב: (שער אפרים סי קמי) עיי ברקי חיים ביית ב קמא מסרב בתבתי לבנין בהב נובין ממון אבל לשבירות בהב ניבין לפי נפשות ותשיבת מות פאריוע סי מב) ראיבן שחיה לו שני מקומות בבהב ונתן הא" לחתנו וכתב לו בות הכלשון נתן לו שני מקומ ת בבהב שיהיו לו לחבשוטין עובלמית הא" בבהב של אנשים ובפרט המקם ושל הצל ישיבתו ומוקים אחר תו בבהם של נשים וכו ולא חושיב בחובן לחתנו עבי חמקים שהיה ממש מקומן אלא מצל מקומן ישם מישיב גב בנו שכוא ברת כי לא היו שם מעיבים רק שני מקי מות והיא חלק אותו לד וחתנו עוען שיפיר את בנו ממקום הזה ויתן פו שיעור לשבת שם יעוד עוען שאצמ יקיבתו הבתוב בשערו פירוםו אבל מקום מיוחר שהיה בבהם מיום בנין בחצב והמקום שמצלו הוא סלו הבין עם חתנו נתשובת רשל פי עיב):

מכר דבר שא'נן של מקנה דב מקנה דב לאה אני מוכר לן שם שאינו ידע חבים בנו מוכר לן שם שאינו ידע חבים בנו מוכר לו כל מה שבביתו או בשקו אפי משק אם לא הוריעו כמה בן יש וכן שנים שאשו חליפים מקנה דבר שלא בא לעולם '(או דבר שאי ב ופש בנון זירת ניתי ולא הקנה לו גוף ובית לדירה וכדומה ייש חנט האלן הוי דבר שבעולם (פי רש) ואם אביו נוטה למות האמר לחב מה שאירש מאבא מכור לך פי ריא:

רבה עין בטז מה שהקשה עז: רכו כשע ינוהגין לכתוב בשטרות לבעל כל דנפיק מגוי מורען על עילם רוקח בהחי לשנא צריך לפתוב מיהו מהנד כשבת בשני הקנין שפיסל כל העלים שיעילי שמסר לפניהם מילעה ניעיין בחע ביי קלר עיין ביר סי רלב סיח היבא לקמן בחקי משפט באית פ סיבן כ בחי נשמע מזה שניועים מסיית מ נעי אף של השביעה יחרם יכל בתשיברב ימיהים ליבלום יה קמעיל מסירות מודעי פף בתב עם . רכז וחוא שטרח הלאוכר וונה חובר שמוכר עיל באות פ דין פיפק על שענדי שבשין: רכת נעיין בשע דירן סי רמא סל יסים סב וסי רפב סק וסם יעים רים אית א ברברינו משם סעיף גן רבט בשע יש לחן אינאח כפי שער שבשוק נוהשמיעו הראין אפשר צובדר אולי מהע קבם, רךה סיע כשע ענין דימה לאה וזל והה הלוקת ברי פירות אכסרה בסלע או בשתים שקנה ימחזיר אנאה ווא בספיקון היי ואין מיציאין, ממין מיד המאנה צבן מבריע הגאין באן סיף הלצו מבל דעת הסמע אינו באן ישב דים להן אונאה עם סי כדז בסמעסקלד ודיקו דל שסרי אינו יידע -מה שים בי (שע) רלא עלין כל אשר להם (שע) ואם נעשי בתב בפה יבקנם לצנקה צריכים לקיים חל שמחליו תה) אבל כשמיכר לי כל מורן שבביתו וכי מורים ללא מהני ביה פקניך ועיי ספי רגו דלב אבל ייכל לחייב נפשי בקבר שלא בא לעילה זעיין סי ס סו ועיל באות זה ס מעי: מעשון בא שמכר פתצירו שני מקומת צצה"כ צאיזה סך ינתביר מחכ ללת היה לי אלא מקים א" ופהטן דבל המכירה בעלה עיין סי קפבסת וסי"ל ישי סה:) לוקח שבילה בנעתו בשעת גמר המקח שקונה החפץ בשבי אל ולא התנה בפירום שאם לא ירצה ליקח האים האחר שיחזור לו החפך ועליין לא נחן לו הלוקח מעות ואחב לא רצה האחר ליקח החפץ באומרון דים בו מסרנן קצת אף שלינו משב לכלים דהמקח חוזר וצריך המוכר בקבלו אם לא נתן הציקת עדיין, המעית (שער אפרים סי קמ) ועיכל בחות נ בחקי משפט ם סל משם: דלג דין זה יוין בשע דירן פי ייב עם : רלד הע קפירות החנועין הוי בעין: רלה אבל בשע קארו בתב אפי צא אמר בשיולה וכון דלן הל אפי מובה לבן בנו בהדיא לא קנה משום לאין דעתו קיובה כב אצל בן בנו: דלץ רבשכמ גב תקנו דרבריו בכתובין וכמסורין זמי: רלח מעמר שלשתן איתא בגמרא דהוא הילבתא בלא עעם רק שחול עשו קנין זה שחין לו שום עעם משים תקנת השוק למי שקונה פחורדה וחין בידו מעות מעמידו חצל בעח וחצילהמתי עד שיקנה לו בקנין (עור בשם תו) שותפיןשחייב לחם ראובן מנה כדי שיזכה הא בחלק חבירו עריך מעמל ו (רשלם פים) כי חיבי למעמד ד מחני לובי לוח הנ מהני לובי שליח לוה אם היה לן מעור ללוה ביר שמעון בשליחותו (מותלה מי פעון)

מו מיבא בליסתם לם למרינן ידעם מחיל או לא רמנם נשתמש ממסק פל היבא דליבה כאש בדורה שנפתים מי בה ו ריג כול עבר ה הרקע אי בהמה הי שהר מעלעליי הל בליהה (שען ריד אבל מם נשתמש בו אחר שנאה המום הרי זה שינו יפול לחזיר (שע) בהמק יפה לם היה דבר שהכורח וכל להבחינו שיבל לנסות בלעעמי (עיל באות יים מו) נאבטיעי הל רחי שטעמיניהו ערבתיהו המ כר כופר ישבע ינפער (שע סס דל , ול יייפיר יהמ בר מבר לוסתם שיני חור: רעו יבזמנים דפלן לי מצינ בינו זרל כיני לה דר מערים בים בים ביו סי בין ירבכה שמשה כיתן שכי הלאויה, שכבר החתיל העבום עם הראשו שהיה רגיבי עמו שולי עכימו מידה שרני לין מערפיי ימשין מן השני ימב סי נון עכיום שעשה מרח עם ישרים ליקח ממני שחודה פלינית ינגמר המקח בדיך התניום וגוי חלך מעצמו אל ישראל אחר וריצה לעשות עמו גב מקח שמם יוובל לו ישיחל וחשני הסחורה שיבואמן חשני יישראל הראשון הרצים ברבר ושלח אל ישראבי זה וביקם ממנולימבור לו הסחורה החוא בי כבר עסה, א עם העבום מהן יכח השנים שריים השני על זה יעשה מרח עם העבום ש בשנים של בשל ביו שו שו ביו ליו קנה העבים מ הרחם פלום חם יין ער מות ברבר לפי רחית תג עם ש שרחל השני פעיר מחור יין בלית ה סרט משם ובתם בת נם כי סה חוליך יחבים קנט יבל תגסים עים קנר שכל יריני המלך בממן על פיהם דנין ואל הם קנה ישראל מדי סחירה יותן קצת ביני תעל המקח מחחר שמנהג הסוחרים ביתנים וישרחלים שקינין במשי ימתן זה עם זה עי קצת מעות ודאי לנין עם זה ואב ישראל השני שקנאי מן חכית חייב להחזירו מדיני דורמי ואם שען ישראל השני שלא ידע שהיישון נתן מעות על המקח ושבעעל כך ינפטר אב להחזיר עכל ביעבפ היכיו דליני מנהג הסיחרים הנל וא בעל התשיבה זי מספים להורת במשלב ת ה סדט יעיל בחרי לעת סף חיתו מששו ותי כל דייכל ישרים השני המחזיך לימר קים לי באתן לעת שבתבת לינים ביי תה הנל בהנכן ניטן עיל בינתוח מקציי

חמ מ

ייז מוכר באונס ייי ונתן מעות בעדים קנה ואם זה מסר מודעין היזר יכן כיתבים רעדים אני ידעי באנינסו אפי רחזיה בו כמה שנים לא צריך לידע באונסו יכל ופשרה במכה במתנה או במחלה אבל פתנר באחריות כמכר יעדים צריכים לדעת אינטו סי רצה;

מסר מ דעי מתחלה יבעיר כתב אפן לא מנה המעות אלא לקחש והשליבים בלפי דולי דעתה דבעם קבלם אפה היי זביניה זביני ריח ללפי הי אפי לא מנה המעות אלא לקחש והשליבים עותן ל שטח על יש בי פל ותח לפברת הריש ינה כל שלא קיבל המע ת מומני אל מנים א לא מנים א לא נמים להרעת ל יש חולקין: ריע אבל הידאת לחיד לא מוני חי על המבירה מסתמה ירנטיה ום על החידיה לא מני בין לער שמ דיע לעדים הענין איר היה וימ לשן ישירים הוא לשין הידאת ב לא מני בין הילשי פי שבי על ב ביונם למיכרו ביו ושיים א לשל ב מירים הוא לשין הידאת המבירה מכר המיכרו ביו שייבל המע ב ומרים להוצר בשעת המבירה: מינלה עי ביונם למיכרו ביו ושייבל המע ב ומרים ומקני משחב שתנה מכר להר במנה ל בדבר שייני חייבבי לפני עד שי סמע מכר המיכר הל בדבר שייני חייבבי לפני עד שי סמע מכר המרך במירה הרך עיי שי קניה סך רפרמב;

p pk דמחיובשע מחק שהיו הקטין פקדון ושנים בספים יהוב לם היו החטים הביומה לצבו אף שמל תן המשים זהובים בשני כשע רייב ליתן לו לזמן שהיא חייב לממחה יהנאון פיסק כיא בשל המליה מיד שניתרצה להפרע מראובן נפטרתי ממר: רנא יכב כפרי לשין שע כל זמן שלא פטר פי את ראיבן המליה ובפירים ליהשמיטרהואון ל ים יול משום דלעיל באות ח 36ל ינוני שום הבעה הקדים מעית ונתן לב ליתן לפיעלים יהן נתרצי במעמד ב לא חילק השע שם במי שחילק באן אב הפיעלים לבעה בפירום לכן גם כרן סתם הגלין ועין בסמע שמיישב זה עיין פקרף ופף שפטרו בפירום מוזר על המלוה הם הטעוהו במם בסמו חנג כ שעויהם נתרשל המקבל ילא תבע המעות עד שהעני הנפקד לכע אין לסזור על המלוה אם היה עני בשעת ההמחחה אעם שלא חבעי והארים לו זמן לא נפטר הממחה ערשר סי ז' מהרחם סי קד): כתב מהרי באבון ورعادم د، وم درو دا د مول دارم طوراد ودام محط وم درات לממחה לשלם: הפרולא פטרו בפירום אם כבר קיבל המעות נפטר הממחה ואם חזר המקבל ונתן המעות לנותן אינו חוזר על הממחה (מחר יאליבי סי נ'): אבל ראובן שבא לסמעון ואמר שחוב,שיש לו על לוי יתנהן לו 'והיא יפרע לי הפי הנך יבוותא יודו לסמעון נסתלה מעל לוי אפי לי פערו בפירים נרשך בתמובה סיםי) מחרר דחיבה פלינתא דרבוותה יכול המיחזן לומר קים לי (שם) יבשע מכריע רמה יבל להורות בסברה ים הננה עיצ סי רנאן יחין הנו צריבים לחלוקים שבשע סעיף היא כי מם וליבא דסברא הנייתר עי בסמעי אם נסתפק לנו אם היה עני בשעת הממחאה בי העני ולחב לי נפטר הממחה אפר נעל קנין נישר סי ני יען הממחה לנמחה את ידעת שהיה עני יסבית יקבילת אם בין לועביב יוניף עמו אפי במלוה עפ וודת דף קוד ים היה עני בחיתה שעה אפני לקינת הריף דעפטר בפתם יפילי בפיים ילנו מידן מחילה בטעית היוחואר על הממיה 'מהר ששון מי קד יים נפקל ימר שנתן ללוי הם נפטר המלוה.

ाणा टायाय व

יאם לא דעלני שהלוה עני דוי טעות והואר יש ואם טען לוי יש שהיה יוני יראובן אומר יש שהיה עשיר יש ללוי יש שטח על ואובן אזי באובן מביא ראיה יאם אין לו ראיה וום אין נאמנות בשטרינו ישבע לוי ואחר חוזר על ראובן ולמלוה עפ יש ישבע ראובן ואם אמר ראיבן עיינתי בחשבוני ומעיות שאין אני חייב לשמעון כלום ויש לו עדים שאין חייב לו פטור םי קרו בעיף יג:

 יבן במשחר דמי ייא (פי דין: ילח מעמד שלשתן כגון פקדון ילח מעמד שלשתן כגון פקדון ילח מעמד שלשתן כגון פקדון

ולא למחול ימב נפקד למפקיך ואם אומו ענין לא יכולין
ולא למחול ימב נפקד למפקיך ואם אומר ימי לשמעון
בלוח לו ויתן ללוי ימי והוא יפרענה, ימה יכולין לחזור אמר סתם ללוי ולא פירש אם יש לו חוב אצלו או ילוה לו ושמעון מודד שיש בידו מנה בחוב ימו יא ימי דלא קנה סעיף ג סי קרו: ואם אומר תן לו חמשים זהובי ימי מהחטים שבידר לא עשה כלים:
אמר לו תן מנה שבידר יאומר לוה כשארצה אתן לך ימי יא דלא היב ליתן אם היבל עליו במעמד ג ליתן שוב אין ללוי ייעל המלודה כלום ימי ויא דיש לו עליו ייג וק שיתבע לוי ללוה תחלה רנן

רלש וכה רמוא סיג ועיל סי רסא דאלב יוכל לומר טעיתי אפי נתן לו כתי נאמן לימר עעיתי במגן לפרעתי ובתשיבת בן לב פסק דאכתי אינו נאמן לימן שעית ובסי פט כ׳ חסמע כמה כעות נחיבה לקמן באותם ס 'צון דאינו נאמן לישר פרעתי אבתי ועיין בשע סי פא, סרו : רמן בקנין סוכר שאין הקנין נעשה בגוף הרבר יבולין לחזור בו כז שעסיקים בחות ענין לבל לא בשחר קניני הה נמי מעמר ג עיין סי קצה סוז ועיב באות ר משם בחקי משפע: רמא ובאיתי מעמד יצא שעביר גיפי לרחיבן מיר שמעון הבעל לבר ונשתעבל לליו מה חין לשמעון הבעל לבנ עול זכות בן למחיל לראיבן: דמב הו מפקיד לופקל ועין בסי שלפני זה וכב בשע דידן בהדיא אין העותן יכיל למחול לימי שה אבידוי דמר ילין היליק בזה בין סליוני יחנוני לסאר ובני אדם (בי): דמר ופי המימר כן ישילים לי חיא רוצה לפריען: דמה יהא כיכול לחזיר בוכשלא תיה מנה ביני ליקה בפתם אבל אם חמומותה אימר בפירים פטור איתו אתרייב שני פד מתחייב 'מכין ערב קבלן (בה) יחה כסמקבל פטרי לנותן בפירים י דהל פערב בשעת מיקן מעית ל רכול בשם מרקבי פ ייזהו נשך לבכ ביון: אבל הסמע מפרם להאורמרדכי בספטרי בקנין עם: ואם אמל לראיבן בשיניע זמן פרעון חובי תנם לפי לא קנה לו דאין דין מעמד ב אכוון שיב לילחתפרע ברתה שעה לא לאחר ז'מן (רשרם מי שנע) בל מקברי תרשבי בישיבה נריה בריר כמפי לא הגיע אכינו מהני ביה אפי לכעת הרית ננפטר הליה מיתמליה היינו דיקא בנידין דידיה שהעמיר הליה למלידה אצל בח יבל ים היו מתקיטטי הליה המליה על דבר החיב וענה שמעין בח שם מוליה לא תתקיטשי אני יקבם מוביה שלך בעד חיבי מך בך אם מוכיות המלום לשנינו היי מליה בשנה לי נפער אנוליה ממלים שאיב לשמעיי ייביל שמער ללו שיליי נישן מי צען ביובן שומה לשמעיין הי לי טוירון יו יהעמירי יצל ליו בח והמחיהן יצב לבע אין ממעיל יכים ליוויר ילתביע ישראיבן נמי הסשרה שיילנות לי ילמבו לל נתלצית ביוקבל מלח לי הייתן שיייב לך לבשל פחג פי יובן פי לרעת וורנבן בצשתנולות שי כשל על המנילחה ימרי לי שהיה ילשור ינמני שהיה עני בהיתה שעה הזר עבי המניחה נמריין ששין פ יקר ואם המליה לא היציא שעורו מתיית יקי היוד עבל המינה יחשם אפי בתב המומחה על גגי השטה בל דל לכתב פשים בפייוים עג המטל חיזר על הממחה סב ו למן למסתמין על מנה שים ל למר וקנה: דמז ביין דמערור ד הלבתא בל עעמין ים בני אלא ניו שתקנו מנה לי בילך תנים לפלוני ונוחנית שלא מוכיר המנה לי מחזיי לי אלל בערב ית שלא בשעת מתן מעית עני בדין ערבות

אבר אלם אי שול חיבש היות בל רגב ביות בל היות בל לעולם שיתן שי בשי בל המקבל לעולם שיתן שי בשי בל המקבל לעולם שיתן שי בשי מויבה באו מיון שי בשי מיובה באו ביות עיל ס יסו; רסט יוכין לארם של בביים מיום לחזיר בו:

ף מות מ

יכול שמעין לרוציא משלוחו ואם אומר רעב הולך מנה א לפלוני לא
שם המנה יכול לחזור יעג מי רמג: אמר כתבו שטר מתנה עד פיני
בגט לא ממסרי מילי לשלית (פי ימי ידיני מתנה עד פיני
מתנת שביב מרע האימר תשול אשתי באחד הבנים פרשתי באציי
מתנת של יעי אצ יש שום הקנאה דהיל דברי שכם יעה כילובי למסורין דמי ואיז. חילוק אם ציוה ליתן מיד לאחר מותו אן
ציוה כיירשיו ליתן לאחר זמן מדי רק במתנת שכמ צר
לישייר לעעמו קעת מונכסיו אפילן מעם יאם לא שייר יי אפי
קנה מידו ועמד מחליו ונתרפא יפי מתנה בטילה אפי רובנד
של א לחזור אבל התנה ייני וקנו מידו נתקיים ואם לא נתר
לגמרי אלא ניתק מחולי לחולי אעפי שדלך בדיתו יפי ולא
בשור על משענתו יפי מתנתו היימת נים עמד ימין על מולי

יעא אבל בשע זילן כתב יחיבן שנדר מתנה לשליחו של שמעין יכול שמעון . להוציאה מראיבן דשליחו במיתו וביאר הסמע שנתן המתנה לשמעין עי שב פלא בפני שמעון קאמר ניוכל שמעון להיציא מראיבן דשליחו של אדם בי ולני ישר זכה לפליני : רעג כשע יאם המקבל עני היח חינו יכול לחזור; והניתי מתנה לעני היי בנקר ואין חיליק בין מתנה מרובה למועט והא דבעני נעשה ונירוב) עי בשע דידן סי ייב סן ימש אם המקבל עני שאין יב ב לחזיר כב בשע דידן פי הדה סה ביד סי דרח מיב ובאע סס נא בחניה: דעל עין באעם קר יבם קמא: ו רעי דדיקא אותנת ברי ב קטן במשול רים דן פיתנה אבל במתנת שבמ אצ אם אירע דעשה ש קנן במתנת מגרינ ורע לא תתקיים מתנתו עם סיז: רעז יריקא בשכב שחולק כל נכסיו אי כשהיא מינית מוחמת מיתה בפירים עין בשע בן פי אם קדיןעות הוא היי היא כאלו כתב לי בכתב שרי נתונה לך ימסי בי השטר יאם מטלטלין זן דאינן נקנין בשטר הרי הן במסורין ליד המקבל מ רעט י מינע יביל לייקנית נמי שעח לחקרים: רפ ביין שחבק ינתן בש לבסיי פנן סהרי דב ניו היה בקניני דיקא לבשימות הא בשיעמידי בים לה אם לא חיה מיתנת בבל נכם : רפוא יהה אם היה אל מים ב ומחל לי חיבו בכלל ציחתו ומתנתו בכולה אם עמר חיזר: רפב בי הל בכל מתנת בריה דעלמה: רפן על משענתו שע) רפדכב של האפטרופם בשליח שם סעים ך:

מזר מה שעשה עשוי יסד סס קרן: מחאה מבשל
האת שהוא במדינה אחרת ושיירות מצוין שם מט חבריא
אית ליה סי ימו מתנת בריא צריך קנין או משיכה הכל
ביהם יסי ובמתנה מיעטת בדבור גם מהני ואם חזר בו הוי מחוםר
ביהם יסי ובמתנה מיעטת בדבור גם מהני ואם חזר בו הוי מחוםר
ביה ענין מתנה ומחילה ומתנה עם להחזיר או נתן דבר שאינו
מתנה מועטת צריך להיים סי רמן: מזכה עי אחר הנותן דהי
מתנה מועטת צריך להיים סי רמן: מזכה עי אחר הנותן דהי
מתנה מועטת צריך להיים סי רמן: מזכה עי אחר הנותן דהי
מתנה מועטת צריך להיים סי רמן: מזכה עי אחר הנותן דהי
מתנה מועטת צריך להיים מי רמן: מזכה עי אחר הנותן דהי
מתנה מועטת צריר להיים מי רמן: מזכה עי אחר הנותן דהי
מתנה מועטת צריר להיים מי רמן: מזכה עי אחר הנותן דהי
מתנה מועטת צריר להיים מי רמן: מזכה עי אחר הנותן דהי
מי ולא יכול לחזור בו נדר ראובן לשלוח מתנה לשמעין

פם חם הידה בבר לבע לי מצי למימר טעיתי ומהדיק שירש סהן יבתב מרשהם ובש כשנשבע ויימה דהה כשקיבל חרם להגיד האמתני בחיבן ששלח בתב לשמעין שקיבל סך מעות ואחב אומר חשבתי לקבלם ולכן כתבתי מה שבתבתל והאמרד שלא קבלתים אינו נאמן ומהרי דרבים ריקן: אפי לבעל התרומית שנאמן לימר טעיתי נכתבו עעניתיהם בבד יאומר בא לייתי ישיב אמר שעיתי שלייתי יפרעתי איני נאמן (יב של כהן): במקיבד שאינו נאמן לימר עעיתי אפי סכנודי אינו טוען ברי אלא שאומר שכחתי איפן המשבון ואונו וידע האיר היא ישבע שאינו יש לצל כלים ויפטר נמהרי אדיבי סי אא): ירפון דחמרי דעתן לי כדי לקיים נברין בוען לאגם לו והסתא קוא להדר ביה שלא ליתן לו המיתר ועוד כדי להוציא מירו איני נחמן פימר דעעה אלא אמריצן דרך יפה קודם שיורה ומיתי דהירה לי תרלה שלא בפנ עדים יאפיה איני נייני לומר טעית כדי להציא מה שנתן לי צבר נאי בפני עדים לא היה נאמן לומר אפיל על המותר עעיתי דאכם מדרנין אורם שמן רה בפני עכים: נועיל באיתיה סי כלען: רסב דמעמה ב תלכתא בלא טעמא יהבי דלה להיסיף עליה ומהט ביתיה נמי מפי חכתב בשע סרא אפי פרע מקנת החיב לא קנה השמר (מקרסך סי דא): רסג ישראכש מומר שחרי נות שאן מחזירין לי הברינו ישנים ל להליתו בריבית חיי בניי לבין זה נישר פי קנה שרם סי שנט אפי שכעה ישהאל המלה הליה יהמיבכש אם הניהבל ה א שלית עבים ליי נוקני מעמר ב ניםרם שם : אם המנה בין מפינו ש שכק שנת נישוב שני יקיק קטונל בי בין מם פתר בפינים בין נם בא פערי בפירום הכל לפי המנהג (מתרשח פי קא) מנין זה ים ללמיר בראיבן שהקנה לשמעין סך מעות שחייב ל לי במעמק ב אם החיב שהיה חייב ל לוי היה חיב במור אלא שהיה פח יה ביד שימכרנה ונשימברנה שיפיע לי שחין ובי מעמק ב כיין שאפשה שחשלים חסח של העלה לסכום חיב באיבן (כשרם סילני): נהחם ב היקחפי רב בקטר נקנה במעמד ג יחד פח בתיבה לא מסי היל פני לך פיהי יכל שיעביריה כיון יסר עם בשצ יד מוה : כשע סין נחובן ספר מפירות מוקבל ונינייב בים חיות סך מהחבירות לשלם לזמן פליני הקהל היו חייבים לשמעין ניזהי ואמרו הקהם ,לרמיבן במעמד גשית לשמעין מאיתן חכירית ניזהיבים מחר ביטקים ממיבן והחכירית מגעתי ממ חיב רחיבן ליתן לסמעין: סמנם אם ראובן

שמ שצומר ביי שיים שיים שחייב ייח אמר מנה לפלים בייח או מוש שי תנוחו אין נופנין מט יל שיא ארששע בניונשבה על (פייח) כל נכסיו אינו נאמן של אחב לומר חוב לפלוני בפי מתנת בר שנתן במתנת (שכים שיע) אינה מתקיימת סי רבו סי רעו) מציאה פירשתי באות א מי רנט עד רסע: המוגדים מציאה לחבירו אעפי שלא אל כלום זכה בה ואם שרשנים מציאה של זכו בה שנים (הה היה המגביה חרש שוטה וקטן וקש וחשוף) מידו לא קנה פקחן היה המגביה שנים וא מהן פקח וחשם חשו ובא ל וחשפו מידם זכה בו שה השלישי א רוכב ואמר לן יכה לי במציאה זו שי כיון שהגביהן לו קנה הרוכב אעג שלא הגיע ליד הרוכב ואינו ניאמן לומר של לערכי הגבהתי אער בדבר כנלן אפי עוד רמציאה בידן יאם אמר הרוכב שם תנה בידו יאם אמר הרוכב ונטלה המגביה זכה כיעצמן שי ואם נתן ליד הרוכב זכה בו הרוכב (סִי רפע): מציאת חשו או בנו ועבדו ובתו ושפחתו או פועלו (פני רע) מציאת בעל חי וראו שנים והנהינוהו סי רעא: מסירת ההיל של מהגי שי מה: מציל מן ארי או לוזוטו של ים אפילו הבעל עום וצווח הרי אלו שיר של מעיל של בונין פיל טוב וישר להחזירו ולא עם הדין יאם גורת המלך או בד חייב לרחוירו מי רגט סעיף דן המעוקה את של חבירו ורניח 'את שלו לאיבוד אעם שאל להעיל אין לו

עליו אלא שכרו שיו סי רסד שעיף ו : משרת או משרת שחוזרין לקיים התנאי שיי פרשתי אות פ' מי שלב: שליב יויב לן הלא הנכסים שלי הן וחישית בילי לתנם למי שירצה וכן הם הולה בבתי שכל נכסין ים של פל ני חיי עירלי ולח קבלי בכי החי זרם עשוי שלח לחשביע בנין יחה שלח לחשבי ית עצמי נמי לא אמריען בכהן עין סי פי סיר יעיל ב יות זה פיף דין מסעה : שיא פיף מציאה כדי לבור: שב פי ראיבן שלמר בשנה שמוביה המביחה מען הקרקע הייני מוביי משיאה זי בדי לוכות בו לשמעון קנאה סמעון ואין ראיבן יכול לחזור בו : שב פיי מן שהרביח כא: הן שבי הראשין תמפה והרביה רחש הח וחתב בי השני והרביה רחש השני שי ושד דמסתמה ניחא ליחו לחיות כל א שליחו של חבירו בדי לוכות כל א׳ בחמל ה: שה דין זה היא ברם ע עם: שה כשע ומיהו מה שביר פל ח קנה: שו פי שהגביהו סתם ובמוביהו מעצמי על אני מוביה ליוברי כין אינו יכיל לחזור בון שי פי זהו הייליק בין של לחבירי להנביה ל בין המוביה מעצמי לצירך חבירו יאשו בה מעצמי לצייף חבירי פתם ואתי שהוציהו אמר לצורף ייביים הוביוני נחמן אחב לימר משעה חייתי בך או שלו להשביע אמר בן: עודן פי כיפב ימישלמי קובהתי יקל: עוט יין בל ביקם לוניין בו קודם שבי לידו ביון שלח יפיר זבח לי לכן המנגביה יבל לחזיר בו עד שיגיע ליד חבירו: שוי הרי בילרד דעתי שנתנה ל במתנה נמורה: שיא יחה ליה המחיב עצמו בכתי אי בממר ב שרפי ובי פבם טום במסירת הקיפים אי שבתיב בי פבה בוני קיותים מניהין. שיב פיםי מקים שחילך חים ליוחינו: שיג יפילו ב ליכ חשבל חמצילי אוני בים ו עויי בים המציל עני יבעל אברה היא עמיר אצ לעקית לפנים משהד ששני בן בדינבת אף באחקר אום בשיניי רם ת ניתדין מנריני למלבותה להחזיר ליבר שנייה בסי שני לעיף ל ינים באות לים על י עוניו תשמום בין יין יניב מרין זוו:

לשמעון בידי אנין אה לשוץ מתנה של שים כיון שלות שהוא לשמעון אפי אם יעמוד יאור לחזנה לואם חודיש נכטיו ולא שייל לעעמו ועמדי תפשו ישו (גובר) מוציאין מהן שכמ שמכר יפי מהצת מפל לים מכל כל נכסיו ועמד יפח אם המעות שקיבל קיימי פלל זה נקוט בידך מתנה יפע במקצת בפירוש ושייר מקצת ומת אים בלא קנין ואם עמד בטלה ובסתם וקנין אעפ שעמד יתקיים בא אדם פסח חושש בראשו בעיניו בידיו יי כל אלו כבריאים ל דבר נשתתק ורמז ליתן מתנה בודקים אותו אם משיב יצי עכי לאו ועל הז הן מתנתו קיימת ילב צויאת שכמ שלא כתב בשער והיה מיושב בדעתו לית לץ בה יצי נוסס יבל מתנתו מתנה דמפרש או בשיידה או הכביד עליו חליו והיוצא בקולר כל אלו דין ששמ טי רן: מתנת שכמ או ברי וכתב בה בחיים ובמות או שלא בתבבו מתוך חולי זה שעוה בו מת דינו סי רגא: מתנת שכמן איני קונה אלא לאחר מיתה זמועיאין ממנו למאון אשה ורבגות יפלח נסי רנב; שביב מרעשבקש לעשות קנין בשבת אעם שאינו יצריך קגין וכיון שביקש יצ קונין בשבת סי רבד :

דפה פי אם אימר אתם עלי או שאמר תנו לליכי למימר שלא להשביע את בניין או את עצמו אמר כן יאף שידוע לנו ניעיל ביית זה סעיף שן שלא היה של זה שפידה לו מעילם ממ אמרינן שמה היציא למתנתו צלשין הידאה בדי שלא יהי ייבל לחזיר בו (תוספות): רפו בדל בשע דידו באב תפסי ענים בפו פי בשמבר לי בי מדרכי אדקניה: רפח דאו ינן סהדי זמה החוץ קמי המבירה עצמן ביד למם יעמיד יחור בו מעיתיו לפט עיי בשע פעיף ז בפרשי מחמת מיתה אי שנראה מידבריו שנתן מחמת מיתה יברין שמתחינן על מיתתי, ישייר מוקצת יכי: רצ שלא נתפשט חילשתו בכבל גיפי ערין בבייאים ובי ובזה לא ממרן דרבריו בבתיבין יכמסירין כלי קרצא ישי לין יותו על פירות קין אם רוצה שיתן בחירם יכן יפכא וצייך ו לפנין דפ הן: ראיבן חיה ביתי מפרים של שמעין ישמעץ נהן במתנרב שבמן כל אשר לי לבתו ירחיבן אמר שניוהו לוקרים הספרים פפרן שבתו זכתה בספרים והראש ולין יעקב שנתן קרונ לבנו הייבן יבשעות ומצווים ניים לשמעין בני עין בסי רן: רעב ומה שניהגין לכותבי אינו יולה משם שפלה ישערי שע על בין זה כפול לקמן ביוצר רצד עין בחקיידעת סים אית ן מסה י העוד בשע שירי במינועד י הסשוני ערקסים ברובית של ברול מנו של על של ברוב לוב ברובים מורכם. יים והן אקני סיו ל שעבירן עבי הנכסיי נייד בשעה שהיי ישון בלה יני לשביין לקיים צי ייתי בנכטי נומן ליבית בתיבתה תיביה שיב תשבש מש יי נכם יייבש דען יינבריג יוכי בדי פפים לעשו דען ייי בשע חן ושפותם משמע שלעת כלעיב מרימה לסל קלין ביועבי לאב מציה ליתן אית המנה לאחרים : רצט כאו ביבא למיחם לכני שלא יראה בני עשירים אמי בן: ע כשע לפיכך אבד פי רפה אפי בלי אמייות את עקי בשלימי כן בפני המקבל ניתנים לו אעפ של אמר תני דיף אמל

יש דין השנת גבול בגול פור לפור של של אין לים חש או אבן או פשר אמות ושי אייה או אייר סי שפר שבה מפשר מבירן מבירון לביישו לפיכך הקיבל על חבירו שמסרו או שובנו יוכל לברר פטור כיון שלו דלא לביישו מתכרין נום דבי ולא יצא מעולם קול כיה עליו צריך לשבע אם כלא כיון מתבוח לבייש קטן ומבייש איל פי תרא שלע ממיין שמין עד שמפייסו כראוי כפי כבודו ססי,א: מגלה ראש חבירוב בכל מקום גותן לו דמי בשתו והכל לפי המבייש והמתבייש אים מתבייש' מקטן כמו מן הגדול ומכובד, שמם המבייש לקל בושה יכן המכייש לכהן בושתו יותר גדיל המבייש לערום או במה פטור נשבה בו הרוח והגביה בגדיו ובא אחר והוסית להגב ביישי לישן או למת אין ניבין דמי בשתו ואם תפם יורשיו הבי שמה ליא פטור מבייש לתח שמו בדברים מגדין אותן (כיכים) מתיריץ אותו עד שירצה לחכם ליתן לו לטרא דדהבא ממ ב הזה שמח אין הונסיץ לטרא דדהבא ליה לפי הנראה בעיניהם בל שלא התחיל החבם לבזותו תחלה אבל חכם (העיר או דיין) אותו כפי הענין והוא דחצים בנגדו לביישו הדין עם החכם (ילםי מבזה לחבירו לאומר לו אתה מכזב כמו ממזר עד שיברר לי הדבר היה ציון דרבר לו בתנאי אינו כלום אומר לו הרי שנאם איני ממזר הוי באלו אמר בפירוש אתה שנא ממזר

אנם שאין בנו זוכה לתלמוך ילמיך לי הלבות הגבולות ומרכשי יקריאה (סח פי שת) אם נאדם עושר להשביר אחרים ישביר מלמדים לבניו ואל ינמיר בעצמי עם בניו ברן של ימעיע בלמיר שלו שם סי תתקמב) יעייו בשע דידן סי שיב ספטו יפי רז סם יו׳ב מלמדן והתנה שילך לנסית ואחב למק בלי נסיון עד א מעיד שלא ירע ללמיד נשבע להבחים העד ונונים שברו סי שלה סח: שלא דהל פחב למחות: עולב ודוקף לם התנה עם אחר בפני אבי הבן היא לפעור השובר הא לאה חייב זה השובר לשלם ב ואינו יכיל לימר משטה חייתי בך נסמע סם שלה): שלג נשע מפין אל שיאמר ה אין רצוני לעכב המלמך שלי: שלי וינא בין שעלה עיי סמע טי דט פיג וכ ניל סי רצח פע): אם חירף רבירו עונשין איתו בפי צירך שעה אפולי מחל המתחים עינשין איני שבבר חעל ינתרייב שע ספי דון יבכחן מתמיה על השע יעין בכ יות בענין השע הכל ביל ביל בל ת זה בדברינו ל יב במה תקנות בענין הקנם והנחה ינת המביים עם : שלו ילפיגן מוהחזיק במבוסיו לבעינן שיביים בכיינה : שלים ילא לובית ממנו הזיקו שלע פים ביםת במזקית חרב יאין ביםת ודילה ישני מהיצאת שם רע יכבה ואשרי) עיין פני משה מי מי); שמן זי מפקנה הנאונים לבל מריכא פעיר בבוקת לברים כמשר זל בפ החיבל דף צאן שמב בישת אכם ביעני פריבה משל אדם נכבד ומוילול רשי מהרן שמה יעיל שני לפסק בביים למת דעונתי ממון: שמן אפיםלי בפניי שוב יונים בא ת זה ס מד רו מימול בדי שמת יבינשיבת הי ערחני יורבשים ססי מון חילה עון ייחה בשתי ירים יפל שים לו דיי תח לעניי לעח לעריי לעח א ינים ער שם בעל בלית כ ממן: שמע על בלית מקו: שנ ניבל בשע מיקו שני בעה בינפ שלה למר במיך חיי כהלי אמר כמיך שנא עיין בשנ קיפן ביחם זרי פב מומיה ירוך בניף חבירועיל פיף אותה

ופשע וונעות ראלמד אפילי שיי יום א בלא דתראה "כישו שו את מלא התראה "כי שי שו של שרו אל בעה חכוה לגוי על משפון והלך בינות מנות של אעלובעל הבית) שבב לא ילול בעד יונת פעיף ב" מלמד שחלה רבלמידו בחולה שבו שלבר בן לעולם אפי שכד מת משלם לו שכרו משל בינות לו ללמוד מלילך בטל והוא שכה הידוע לבד םי שלך שברו. אצ לחזוך ומלמד ישכים ללמוד בדיין שבה פועב של מלמד גב פועל לא ילמוד עמהם ויעשה מלאכתו שלו סעיף ה" ואם מת תלמידן יכול בעה שני ליודני אר אחר חרים תחתיו ולא קשה מז הראשוז י המבמדי בן חבירו שלא מדעת אביו חייצ אביו לשלם כן אמר למלמך למוד עם בנו שלה נותן לו נשאר תלמידים סי שלה וביד (הרבה דיני מלמדים) סי רמה: שלב אשה שכרה מלמד לבנה פרשתי כיד (סיף אותא") מי שהתנה עם מלמד ללמוד עם בן חבירו בפני אבי הילד הלא וישותה הוי הודיאה שלב וישלם לו, מי פא סעיף ז (נסי שלי סעף א):

שיח יבעינן שיבעלי איתן מעלע י מלמד שראיבן שכר לבני ולבן חבירן ונתרצה חבירו לתר חלקו ואחב בחצי הזמן הם חבירו ישכר לחתר חייב לשלם לראשין יאם מידה מקצת חייב לשבע של (חשיבת הישבא) חיבא בשע סי שלו: שיט שהוא במיתרה יעימר ער שישתרל במלאכתי (שע): שך כשע ויא דעד שיהא מיחזקין אי שיחרו בהן לא מפלקינן (יהגאין השמיטו מכריע להירות בסברת רחשינה): שבא חול בעל הבית נר ולת נרם שצל עבים: שמב יהטופ דיביל לתפים כל שים עלין קוב בבירור עי פשרה שעשה: שוכנ בשע מיקי לה שהחלמיד רגיל בחולי אין המלמיד מכיר בו כגין שאינו פון העיר שיו פסירא זבעה לאפוקי אם המלמק מהעיר ומכיר בו שאו פסירא דמכמד יאת חיור ימקבלו אחר שהבריא ניעיל סי שרו) שתם ילא אל לנכות בשכרו צריך ליתן לי שכירתו משלם! שבד ועיל סשקט): שבה פי לנית לי ללמור יותר מבטילו: שכו יאם בעה חור קשל סתם ולא אמר לנכית לי צריך לשלם לי כל שכרו ; שכן ואל יעמיק אדם עמי פי יבטלם בדבריו (פח סי קדר שכון בפליותא זמלמה אי דמי לפועל שחוזר בחבי יום או לקבר החבד לא שייך לומר קיים לי ניב של בהן ביר סינ): שבט וכפ רמה והם שברוהו מתרלה שתם ללמור עם ה ו נערים לכע יוכל ליתן לו אחר אפילו בלא אונם בעה השופר מלמד ומצא אחב כווב מזה אי לאור תוך שנה ובעה החוזר צריך לשלם משלם מש אי לא עבדי חלשי (היבא סי שלן): שר יבשעל וים חולקין נמכריע האחן להורות בסברא הראשונה ונל מטעם דקיל מי שעישה פעולה עם חבירו צריך בשלם לו שברן ולא יוכל לומר בו בחנם עשית עמרי בי פא צויתיך ועיל באות א'ם קו: שוליא ולא קצב, בן שבירות: שולב שכל מלמד שקבלו הקהל נובה לפי הממון נשע שי קסף ססף יעיל הים חית זה בדין ימשעה עיד מדין מלמד יעיל בשע בירן סם שלף היבר לקמן סיף מיתש בחקי משפט אם אומר לי הבב פלן ממני אם יובל בב לעבבו: בן עו לומרא ומנמ אלא ביין שרואה

בול אמר לו מחת למות במות לא עשה כלות מריך להבל ומעודה ועונש ממה שני כפי ראות הדיין שני סי מראה דינר לחנוני ש הוא בקי ונמצא שטעה ונתן מראה דינר לחנוני ש הוא בקי ונמצא שטעה ונתן מים לשלם שנח יאינו בקי ובחנם חייב גם צשסומה עלין שי בין ומעביר נכסיו מבניו ואמר זה בכורי ולא יהחפי או פשוט זה לא ירש עם אחיו שם לא אנור כלום סופא:

של וים חולקים וסל דהל כאלו קראו ממור: שנג אם קראו מביים נשים למתר דמביים בדברים יכן אם קראו בן הזונה יוכל ל מר בן פונדך (מהריי) ונל דאם קראו כיפר יל שמכפרים ברעיינית ישראל פדאי במדרם אשבה אשכול הכופר): שנד הגליו מכזיע כסברא א דיכול לתרץ דבייה אידן ואם קבורים בסמוך לי ילך על קבריחם ולבןש מהם מחילה ולמחת רחורי שלח שם שלוחי ושלוחי יקח משם שנת ילך על קברי ייבןש ממני מחלה ייבש המחרם: נישל פוף אית ל דיו המקלל למת פעיר אבל אפור שנו שנו את הלת אותרי את הלת אותרי את הלת אותרי את הלת אותרי את היציח היציח מוכר שנו כל דשיור פי פו מכה) יישל באית היים מזה יישל בחבירי שנו מולר בחבירי שנו היבר שניה פי פו מכה) יישל באית היים מזה ישני ובר שניה מי פו מכה) יישל באית היים מזה ישני ובר שניה מי פו מכה) יישל באית היים מזה ישני ובר מניה בל בלשי יום לבל בלשי מתנה בגיי שאמר בל אמר לי א חלה ממני ימה לפלוני במרים שים לבנים דבריי חיימים לועים מעיף לועיל באותוה משמ משם ועם מעיף ל

דין מצרנות

המובר קרקע אפי עי בד או עי שליח מערי יכול לסלקו לליהח אפיכן
חליקח תח או קרוב ושכן (במקם אתר ולא צריך מערי לני אחר
דק עדי קנין כליקח כותבין שטר להמערין שסא ולא יכול מוכר
לחזור ולומר איני אמכור קרקע מכר בר זיז ישיוד ש אם
הייג נותנים כן לכל אדם שסב מערן יתן לו גב ר יאם מכרד
אחבר או קירבר מכרו בר יתן מערן יתן לו גב ר יאם מכרד
לאחר היה נותן בר שסג על המערן להביא יאיה שסי קנה בר ואינו
שוה אלא ק יתן מערן ר יאם חיישיב לקנוניא שבעליקח נוקח
שסח היו ד מערנים יד כולן שוה סי רווד סעים יאן מכר לן שסי
בהמתנה אין כאן רין בר מצרא ואם מערן רוצה לתן מיד שסי

שם ל משמע בתשיבת מיימין האם תלה הקנין צכך תחלה ואתב בא המצרן לפלק שם דהל המובר מיום ביות שם ביות של במיכה מיחמת היות שני ונועל ביות ביות שם דיל בניבה מיחמת היות שני ונועל ביות ביות שם דיל מוח לי וצויריי יפרע לי לומן: שמן א אם המובר רוצי להמתון להמצרן ווות לי וצויריי יפרע לי לומן: שמן בתר עעני עיל ם שם :

ב אמר לו במן (הלוקה) קרקע שלו במשב להי יותר יבער מעריך לקבל בר של שעין בער של היותר יבער בער של היותר יבער בער של היותר יבער לקבל לו דין מערין בער של מובר של היקע מן המערין יהארי עד וגתן היא היאופן יכול לפלק פי קעה פ דב: מערין וליקח בע ובא ההיא אופן יכול לפלק פי קעה פ דב: מערין וליקח בע יותר חריפים להוצאה הריץ עמן שעי וכל היבא דאיבא פפי יותר חריפים להוצאה הריץ עמן שעי וכל היבא דאיבא פפי יותר חריפים להוצאה הריץ עמן שער וכל היבא דאיבא פפי אבל בהמה או מטלפין שע שהחליף שמין איתו ובו דין מספקו יאם אמר מערין של שהחליף שמין איתו ובו דין מספקו יאם אמר מערין של עריד להנות אם שני לא קי במער האורים של דין היא דאמרינן שעריך קנין בשמחל לו דיקא קודם שיול המת מובי לאחר שקנה ופיעו מערין לליקח או ראה שבינה בה מחלה רע כדי לקנות עוב שבי זכה בו לוקח את ישרין בלוקח או ראה שבינה בה מחלה רע כדי לקנות טוב שפי זכה בו לוקח והדין מערין נכ בצב)

ייימיי לפ ימין: שסט לדרך העולם לקבל בחב הרקע יוינר התיון שעע במים בריבם כרב נישי מיוב במי שהיה שוה יעונמן דאין בבעח הפסר בי ליניאב כאן רישומי הכרקיצ יהיה לבת הפסר ימיישב קושית הסמע יעשן שיע ילם במהומי לשלה ולה ולה הרשה שיעמיר במהומי לפהר הלן ישה להמצרו חיני יכול להעליה אל שיקנה לי חלק ביותי סקה שבי המצרן מבחה ומסיק בשע חבל למיהיי בקיבתיה פי 'ם המצרן היא ערוך איני פניי להשתדל מעית אי לילך מיך לפלק הליהח וירא לנפיןי פן יאבף ובית בעיברן הזמן שנתנו לי חלל לפלק בו הליקת במש בשע פקר ימעני יה במקומי שלא יאביך זכיתו וינית מעיתי להלוקת בבד ואחב יבא בעצמו בב בכהן לפי פא הקנה לי שים קיהין אלא עשאי שליח שעהים פני להי בהכי לעכן שניים ל ע בשני ידן רם ביים : שענ ישייני לימר ימיבר שלכן ניתן לי צבי ים של ביין ביי השית לשיתה וכיין האין המיבר רשיי לפ תחן היה צרים לניע העין יש לו ססירא להמן כר מה נסתלה בזה זכית מינרן עירן: שו יבל שני בינן יבת ים רבת תליתי פריי איי הפצירייכל בסבקו ללם בכעין שין בפמע פקלח: שעוד וכפ ימא יהע דבריקע דוך עילם לדקדה מיכה בהמה ימעלעבין -ביני לעיתו בשוק יאן הפידא בהן מה הכין עם הליחו משרב בשנהן בעד הקרקע של ימער ולח היי בקנין וברים והרליף בקרקע: שעו ולח היי בקנין וברים והקנין חלעכר זכות שיש לפמצרן בספיכות השדה לשדיהו ואיתי זבית מספק בקנין (אשרי) שעוד ריצ לכן צייתי לקנותו בכין שימבור לי ברני שייה לאפוקי לי היה מינלה יולי ברמים: שינט כשע יאם אמר הליקה להמצרן אני אקנהו ואתן יה מוצרן הם בו אל בעינה ליה קנהי לעצמון זכה בו הליון מיך ואינו נעם שלייו בעל פיקיו עופ ימנט אם פיחל לו בפירים: שפא בל דעיבר לבכר שמים בינל העישים לוה ייפה לוה זי אפכא לא נבינל העישיר) עופב רשבל מלי עריך פעית במתייות שהית להיקיע להמצרן :

ביוות בסקום המצרן מי קעה סעית לד:

המקימות שבבהב גרםי יבב בשע קידן בהקיח ו אבל מדברי הנחין המחצר בפשק שים דין מניין בביתרים כנמת עצנון לבל בתעיבת בני יחרן יול רטיבן בזבר קקא קנה בת משמעין לצורך בית יכנסת בט בני החצר של שמעיו יהח בני קר אחר הסמוך לנו אימרים בוברשת ירוצים לקנית יפסה רובה יאיבן הגובר וובי בני הבנסת בקחם עכל י כתב הסמע הערבקתני לים ית נפל זכית בבינים ילשין הראבד דבל דלית במקומית בית הכשת דינא דבמן ניבנ מסתימת ו המחבר שע זה שהשמים תיבה במקימות שבבהכ כדי ללמוד ממנו קום אחר שחם ען הריין חיאה שיש עד עוב וישר שלא לפלק הליקח שייכל שבבתי לאם אינם סמיבים ממם אלא ים קצת דרך היליך בני ארב ביניתם חין כאן דן מזרנית עבל ינוכן) אם היה ביתל מפטיק בין ב המקומית יאל לחבר המקימית יחד אין בהם משים דינא לבמן שאין ישיבתי שיה רק א למעלה מידייו (ניבם וישפק בהן דייקא יש בפן רוצה לשכיר הל ני היאחר אין ציל זה השיתם עני לפלק היחר ממן אם בעתוה נוחה עם הל רח כיםי היות הבד, מוני מספר ליהושעםי ני שופה לכן נקרא משכניה להיא שיבן בכילה יעדיף ממצין ללין שני שנים בייום בייו בייום עהיי שביבר יכיליו מנר בי לענין לשבור בית שמצל שדיון יכל לענין יקטין אן ל אבית רשם בל לפלה ולותן המצין לבל לא יפלק היא לת הל קח ה לה נמעל שע לעני שביות הות הבית עצמי ים או משים לבלה לה שם בים שים לביר מים בים לבלי תבים לבלי ת ענים לכלה אָכון השבירים היאם שבנה מויה בב הימנם נוינן של בא ת ש סמוני: מי שעמר בית הים בשביות בח בעל בה ת ימבנה להפונהן יהם בי ריצו ה 6 פלורנים בי עם הל ביי יפי ליי no than of maps of the maps of the state of المارين المراجع المراج The second of the property of the second second المرابع والمراجع والم , you a term of a test and the groups of a test and some in the contract of 1500000 70 6 35 605 20

משכיר בית לאמן קעיב בית שעיב: בעל רבית אומר בנר שני בר זותה אומריג מסור אעם שחייב מיתד אין מאבדין מעותין שלח לפ-ב ואם יש איט עדים לנמסר שמסר כיו נמון ישבע נפור נותן לו סי שפח: תבעו לדין ואמר לו שמסרו אפי אין פטור מקנם בלבד שלא ביין כלביישו יאם אומר שכיונוניים ישבע שלא ביון סי תרא: מרשה לילד הי מותר לחתוך היל ברודף סי תרה ! מזיה חבירו שלא בכונה פירשתי אותי בינקה ודוא שבית לב ראוי לדייה אבל אוצרות חן וב לא או בית שאין בו מד ד טלד פטור ביוז מי שותפין חש היתה רה גבוה מגן כי פטור גבוה מעקה זין עשרדה ילא פחות לאו דוקא מעקה, הה כל מכשול שיש בו פכן חייב יח לתקן סי תקז על בין מניול כים של רכים גשע הירן פים סון ממע סי ספי סיין ו

שע ואם אין המצרן בעיר אצ לשהות עד שיש בתי אליי יידיעיהי שבח שבאם אין יכיבי ואיהביו שבעיר יפשבה כ צים לקניתו לבעל המצר יבר המצני וביתי יבנ מרביי הגיין מצוה! יכר בנית ויצין אל יר יוד ל פנים: עייניא על שבר בית מיתר במשבני עיי באות ב פיאו עד שבירית אינה משתצמת ער לבסוף בשער נתביין על דברי ומא צם שיו מסב עם: שצה ועיל רים אית ע עיד מדין סבירית יתסלים דין זה ב פרסת באות ש מסן: שעו עין בחרי משפט ריש איתעיעיל פיף איתא" ין עבו עדים עים סיון יום עון ישבע ב קיפה שלה לפני (כל ה משני שתיניה שמים ששלם מה בפידה יחינו משלם השחר שלפילי ייי ב יינוני ל בי ילבי כן מיני ען מחור חולים ני לחים בלי הל לידעב July and brook years for the first south of the first שיבים ביוסביכי ביים בל ביים ביום על בין ביו לבייניים להניים להניים ביים שיביש יים בי בינים מימים (פס): כן ים יועלכה בינים מחתת יוום בם כל किता वर्ष तहता, भारत है वर्ष वर्षा वर्षा के वर्ष कर प्रदेश वर्ष वर्षा कर वर्षा कर वर्षा कर वर्षा कर वर्षा कर व בת ישנע פון יף תוק ווימון בשות בפל ענין למוער לחבר יות Zas Alas Paramente de la como especia de la compansión de משפיל ביי יבס ע פות ביי בני שנפסל בייליך עימבן לפטיק על באות ה Some of the second seco לופעיי ככב יבו לים בי ב פסף בי פים מים חומים ביו מים שלים ביו מים ביו מים ביו מים ביו מים ביו מים ביו מים ביו

יאם עדים האו שה זה לב באה יבע ומשבע ומשל בין מעוק כלא נכנותני אלם באה יבע ומשבע ומשל בין הדבית לשבע כמה לקח שם: נהב נשבע ומשל בין הקד הבית לשבע כמה לקח שם: נהב נשלא היה הנחבל יכול ליגט שב בלא שבועה ובלה שאפשר לחביל בעעמו נשבע נחבל ונוטל בלא שבועה ובלה שאפשר לחביל בעעמו נשבע נחבל ונוטל סי צו נתפס ל6 בשביל הבירן כבון דאובן חייב לבון יהגוי תפס וניטל ממונו לנ יאובן פטיר ל4 מאלו גרם ואם נתפס בשביל ביולקח ממונו לנ יאובן פטיר ל4 מאלו גרם ואם נתפס בשביל ביולקח ממונו ועדים מעידים שבשביל מס חבירן ללחו או בשבי שחייבי כל א לשר או לחייליתיו בזה חייב להחזירן ודוקא קון שנתפים השר ולא אחב ואם נתפס בשביל מס הקהל ליי חייבין לשלם ל סי קח קיו לי אין נפרטי לי מנכסי ירשין כשאינם בני ירשים השנה ביי לעולה בין לי אין נפרטי לי מנכסי ירשין כשאינם בני ירשים השנה ביי לעור בחלץ השטר מקיים אלא בשלשה דרכים א כשלווה מידה מל יצור בחלץ שני מנ שהוא בתרך הזמן ג שנירון ומת בנידון ושם איזה שבועה מורישי

בא דביין שהיא יודע האמת שלא נעל משל בעה הכלים טוען ואומר לא נבנפתה נישלתי כלום רנשבע היסת ונפער יהגאין מבריע ביא שהבעה נשבע: בג יעיב באות חם לו עוד מדינים אלו: כד כשע אפי אשתו של שימר והה לאשתו יבנו צעה : כה א שחבל בחבירו ולא היו עדים, ברבר רק שה יה מעצמן יאומר שיים עמי הניבל ופסק לפטיר להפה שאפר הוא הפה שחתים ונאמן ינייי ליניל ביית ח מה שייה בם: בן לשע דיר בנכנס יחצ יד הבירו סלם יני בס שלפניבה : כז היינן ברבלה דנשיבות השנים: בח כשע ילא מיה אחר ונמחת בשל וכיי ל לשין העוף יומ פונין נאנציקן אבל אי לל מנצי אקדרי לא משינבע שקיליאלא אי ברירא מילתר ניעל בלא שביעהן כאן כשע סי רסר שנים שנתפסו יהוציא א חיצאות אם לאיצא דין עי השיבלות הא צינר דום השני ידו תרופה ממן חייב ליתן לו בפי מה שנהנה אפי לי התנה עמ לפי ראות יעיני הדיני יאם נראה לכל שאפי כשביל עצמרלכדו היה צייר לכל ה עאות אלי אצ ליתו לי בלים דוה נהנה וזה לא חסר יכן הדין בהצי ספ ומפירו נל בא לפ ס סיי,ף מכמשם יר כא שיהר לבתחלה להציפין של אלה בקנים יוב של יבירו עניי אכל ירק עד שניהן השני חייב ליתו לי מה שנהנה עכל י ראוב היה חייב לביי סך מה נפור הני ירא בי זו עשה החבילרים ישלי דף מפנקם העבום מקדת ישר ביצועי בעובים יבייף איתו הדף נפצאו חובות ישני יהיים ינכי לו פי בבנונת בחבן ביב שיל שיפיעו לו בחהם חלקם לפין שנעל דו ניניאים פסק חשבת בני אהרן סי יי רהירי לו פעירים מלשמת אפי שבר שרחו : לב ורא ל יינם ניפס יל יבירו שיינו שאין תקנה בעיי יכל מם זי שיינה בעם לכי ים המתר שען: לך מל כיית דסם מעון לד, מסי שיים ר יבסים שלמסים קציבים קרי ארעני יני לני בת בתו רמו סי קלו יבת); לון בי כילש איים יו בלין זה בשביל זהן פכן יע לובית מכם א מפקון לון בב בשל דרן זמע פעיף בי שפי ס ז יפי שפת ס יני ביית ש מיף ניני שערות ספי שבייט לי בל שם טי מעות בשער אפי ישר גינה בלא שביינה (כים פי פי יירני פי ר): כלח ע בשע ס סט שה בשן: כש כשע אפי היה ב נאמנואפ בינים שבינים שמי ביום בח בי שם ברים בי שני בים בי שנים בו בעוב בעוב בעובים השים בן שים בנום אי יחים יים יים יים יים יים להן אפטריפים יאף שמצה ביבן כיל פלין לייך מיתרי יין מעלעלין שניון לליים ממן לינע מובה בלא שבילה נפיב ולה מבל ירול בי היים סיין מי דינו יו היי לכי ל הלכה למזה מסינינת מהריבו שי נולן שיפי דבבהן אין אימרים שלא להשביין אפור בן: מב ייפרים יליון אים פורען במשך זמנו ינשרע אפי במפיה עם בפי פיית מים קשנים עיים עיי ה בא צעילבים אות עלה

יותבע תחליך ינתבט לא יעשה כירשר בינתבט לא יעשה כירשר היבע מחיים יבינל היה זכה בהן בלא מגו אפי לא תנס בינל לתפוס משל מזיה זכה בהן בלא מגו אפי לא תנס בינל לתפוס משל מזיק באית (ד ס') א שמין בער היוקר ונוטל סי תרן יחייב על חמשה בייף גי גיזר בעבע כמה היוקר ונוטל יהה נגזל בגון שנע ישלא ברשות בד "וכשיצא במה "שתפס נאמן ניזר או בשבוער (בנוף) ונוטל והיא דשעין במידי האמיד בהן שי ודבר

באות א סעיף ני ואית ע סעיף דוו ב עיל רים אית ל סס א משם: אם בתבע לתיבע שיטעין כל תביעותיו ואמר תלה שלין לן עליו כי הם תביעה שור הוא משחר תכיעות של פ שבועת הערות : ג עש בשע יפתם הגחון הש במש חסמע שחפיסקים בותבים על במה פירושים ובולם למת לרינה מה בתם שאי הנחין המחבר ללכורנו שבכל ענין האמר: ד פרשתי בחות ה פוף בין הרשחה מל זתיקין רבען שאובין ממטציולין היתמי: ז וחפילו רם הוא אום חשוב שיימיען מולו כינכר ואשר נוע בכבור אשיבתו הוא נכלל בישת שמשלם לו לפי הצושת בצ לענין נוק הבלשוין: ז דישיש המויק לחבירו יעם שועתו לשלם לו ההיזק ועועץ ברי שלא הזיק לו סך כך יכך אין מוסרין לו שביעה אלא דינו כדין חשיר על השטעה: בה למיר בהן ובדמטיק (שע): יואם מת הנולן לא קנטו בנו אחריו (שדן): יא פי לאפורי הבשוהו בעה שילך לביתו יעיל כלים למשכין בעד חובו עין סי צו סיד ובן מישם שני שבר אצל חבירו בין שבר ביפו צין שבר בהמתו בין שבר כליו או שבר ביתו מותבר במשבנו אפי בעל ברחו של בעל הבית שלא עפי בד ילכנום לביתן למשכנין יב נרכח ביים מייב לי זה שנבנם נוליו למשבני שלא ברשית נק בשבנורי נשבע היוטעל בלי מרי שנעל מידי כך יכך: יג עיל ריש דין אילה וסיף דין מילה מש עיל בייות יאם לו : ידיפי כשיצא זה הנבנם עם הכלים שתפם) כוי שהוא הנים למסיר שניהן ביד צוה נאמן לימר בשב עה שסך זה היה שערו וכש ים תופס בידו נשדם סי נגן מי שאומר לחבירי קח מפתח החנות יושל תפתחנה אלא עם פליני יהלך יפתחה לבקו בעל החנית טיען שחסר לי בנה משי אם טענתי ברי נשבע פיתי החנות היסת ינפערי ואם טיננת שמה היא מחרימין סתם תרם ורשום סי שסח) וועיל סיף אותר במשם ערן בשביעה יהע זשיען הנכנס שלי חם קהיא נויד החזקה בחזקה היא בל מזיין שיש פאלקם בבית היא שבי לכך האמינו לבה בבל ענין יעם סקלה וניסיצמת הגאון יניאה זפבל ענין בעה נאמן בשביעה: עי בשע בתב עד שני בשנים אמרין יפיד בשמפקידים יצל איתן. לברים שהיא טיען נפי שהיא בחוקת שראו להאמיני מלהפייר ציין כפים כחלי בים עיען בעה שהבפים חיים של עצמו לא חיה נאמן אעם שיש לי שינו ליחמר בפקדון היו בילי לול מדו להיציא עיין סי פב סיב בבתב דים הולקין באמרי מן להיציא עיל באית פסרן ישל סיף אית מ יעיל בחיתם מנו: ניהיה אתן דניים שעען דנרים שלפשר שינטל יתחיל הבנפים ראלב לא היה נשבע . בעה אלא מיירומין סתם מישבופר ממין חבירי ואינו משלם ליין יא אם ה מולשבת ייני שדיך בתת ארנון בשקי יניען שבשק ייה אלנון נאמן פרקב משם כאבים יח דורים ינם כל עניך ובמית בעב כי בשם כיקח יארן צב לציקה מי שה חזק נבך : יני בלים וני הספע ילא ראו בלים:

סר דחל דקעתו חים שיקרענו וישל מנו מז נש שני ויחייב בבישל בחות ה בריני חופל דהיב בל קשול דבקע דממונו: ראובן היה פו עור של שועם בל שמעין ולפור בפנה חבו ביקם ממני לקנות 62 בכך וכך לקמו שמעיל להיליכו לחים כובע לפרין וראובן הלך עמי אמר שמעון לראובן אניחנו כאן ענה כאובן הנח והניחו שם שמינון והמומן לקחו וחחב קלקל העוד בו הפרין והחזירו (ניעיל בחות מ סס רלב) הקלקל על שמעון וישבם שקצב עמן אעפ שאל ראובן הנח באותו לבור לא נפטר אלב אמר בן סשר והפטר בדתבן קרע בסותי ובו בסי זה (חשובת מהרק סי תרצב) וכל אם פקלו שמעון אבל אם ראובן עד מו הוליכו אל החומן אער דשמעון יוד הנח פטור שמעלן דערין לח קנה איתי שמעין כיין דער לון לא בא לי נל חם אל הנה ואפרענו כך חייב לשלם מלין שליחות עיין נשע דידן ין בנ נבתי הנאון אבר משערים): סח כשע אפי לא ידברו לו בפינה מלם דברו לו בלם | שמשמעותו לפטור הריזה פטור ועב והוא שיהיו הב מופרך או מוסאל בידי לאלצ אף שלא ליל עמ לפווור אפיה פעור: סלו פירשתי לעיל רים אית ר: עפי לעם שהזיק והרג ראובן בירו לבהמר שמעון או שיבר בלין לא אמרינן נראונן יקח לעצמו הנבלה או שברי הבלי וישלם לשמעון בהמה או בלי חדש קמל: עד עיל באות הם חמ אות ס

טענת סטראי אות ש סינת נוסי פג) סולם שקבעו במסמר בארץ הוי חנה סי קנג סעים יד: סרסור דינו בשליח רק שנוטל שבר לפיכר אם שיה דעת בעלים משלם מה שהפסיד בגון שיגל שלא ימכר דופין זה גפי בפר מהיש אכר ביותר הכל לכעלים נין חפן לסרסור למיכרו בר) וגתן סרסור כפר מהיש אל "ונתפיים המוכר לא יוכל לחיור אמר לסרסור מה שתמכור ביותר הרי היא שלך "אפילו שתק הסרסור יכה במורגן אמר מוכר, יבכר קצתי לך וסרסור אומר כל אלא בכר ישבע לרסור בנקח "ואם כבר נתן ג או אמר הילך נשבע היסר

א ים בא הסרסר לפריע הכסף נמשקל הכסף שאדד וראובן טוען שעתה אין השוען כנר פרעתיך הה דירין ויש עד מעיד בדבריו פוטרו לראוכן משביע המנם את המעיד לואע נדבר באין ששמעון תיבע ממנו ה דירין בשביע מעיד בדבריו פוטרו לראוכן משביע חשות את המניד לואע נדבר באין ששמעון תיבע ממנו ה דירין בשביל בשל שפרע לשמעון יש באן נדיעות עדות מאותו שקנה והכלי ודירין הפרסור ביש היש לי מוש וודיר הפרסור ביש היש לי המנין שחייב לו ראובן אין לראובן תכיעה על הפרסור ולא הפרסור על ביש לי קרא) פרסיר שיינן כך קצית יבעה כופר ישבע היסת (מייבל פצי ביום בשע דירן בחדראין ביאר דיר משל ליתן במאה לא אמרינן דהמותרי ביום בשע דירן בהדראין ביאר דיר משל ליתן במאה לא אמרינן דהמותרי מיים שמייל ביאר אלה דיר משל ליתן במאה לא אמרינן דהמותרי מיים שמייל ביאר אלה דיר משל ליתן במאה לא אמרינן במאר ליתנו במאה לא אמרינן במאה לא אמרינן במאר אלי המותר לפרסור אלה למרינן שמני מיים ומקר מפעלים דר לולי ביאר תפיים המיבר להקנות ללבלרי עדיין לא יצי מישית המותר פכלים דר דללי לא משל ליתנו במלה לא המירות לפניתו בדליח ברליח בבליח ברלית למברי ביל דול הבלרות למברי ביארנו ואדעתא דהבי להחת למברי ביארנו המרצה ברירון ואדעתא דהבי להחת למניה בלאות מים ניי

המני של המלישות אבין מהיורשין אבל לא בהו לא מחיפני שרייהם במשתה (איבבל מקום) לא בו וש הדי מבובקת בודה ני שנתחלפו ואם נתחלת בבית ביהם בעון האומן עצמו נתנו לו פי קלא נוקי ייז ומרוב וסולם והורת פרשתי הצת באות ום בנגן בזקאן של בית ועלייה עי תנור וכל רבר וגדגוד בותל סי קנון שן פרשתי באות ש: בכלל הנזקין מי שיורד לאומנורים בל לא רוכלין המחזירין בעיירות יי עם תמריקי הנשים ביקנו: נוקי, ראל באות יו ניזין וגל באות רושנוק מקבל ומי שיניזקו אפי היזקן שלא בכוונה בנון שנפל מן הגג יוןשבר מבירו או נתקל ברה והיוה הבירו משלם נוקו משלם דדה יורוכב, שראל לנפחת הסום עי מכה חייב נע הלה לשלם בכל הפחת היה א רץ וא מהלך והיזה רץ למהלך בחול חייב שא ובעשר שיין לכבוד שבחד פטור בחורי שרבבן בנוד החתן פו והייקו (בלא כוונה ואיבה) פטורי לפי ראות הבויסם שעוד ! זה בא אחביות וזה בא בקורה יהיה הבעל קורה ראשון ונשבר החביות פה פטור ההזה בא בגר וזה בא בפשתן לא שביח סי שעני: אמר ניאק למזיק מבדרע בסותי חייב קרע והפער סי פטור סר עלי תייני שיפ: ביאקי שור לשור חבירו ברשות ניזק או אדם היזק בה את חבירו או שרף שטרות של חבירו או דחפו כשים סי שפג: וושפה) ניאק שמין לבאופן זה אם שיבתיבלים שמין רשברים לניזק נמד שנפחת הכלי משלם לו וסי שפזותו) ער ניזק נפרע מעידיות סי תיש: ניזק שורי בשן שו ברגל מו בגופו הה כלבו או תרגנולת סי שפש : "נוגף אשה הרה ויצאו ילדיה סי תרג: גבסי גר ודינרסי רעג:

מד ממוז בבר(שע) מה פי שמסר ממוז בירי אנם עיין בשע דירן סי שפח סב: מו עיל סעיף ה: מחן ואם יבא בעליו יכו אפי מבר את של חבירו נפי ראיבן לקח בורי שמעין ושמעין לקח בוני כמיבן ושמעין אבד את בוני כחיבן תיבע שמעון את ראובן שיחזיר לו את שלו יוכן לו היה שלו לבול לפרש דברי שע זה ופשע ליקן כתב יבשיבא בעל החפך צריך ליתן החפך לבעליו אעם ששלד נחבר יכבה דחם שלו נחבד הו נגנב לידה לינו יכוב להחזיק בחילופו אבל בנורע רשלי אינו נחבק אלא מים אבל חבירו מחזיק בחיבופו עד. שירויר לו את שליו מע עיין פדין משכין סי צח: ג עיין סי מח: גא שהביאה אל מה שאינו שלי ולא ישתמש בי וצריך להחזיר כלי זה לבעלין העם ששלי נאבד יתה): גב אבל אם נתנה לי הבינפת פקין יו תחת שלו ואינו יודעשל מי היא יושיו מונף ימים רבים אצלי ער זמן שמה לבני אדם שבא יחקיר אחר שלי ניקאי מתניאם ממנו והכובסת סלקה היה החרים שוו יהתה בא מיירי אלה בשנים באים לפנינו ושיעני בענו שיחויר לון: עבר כשע דוקא שאל הילך העלית אבל מם אל היפך שליתך לא עיין בסמע סקב שבתב במה חילוקי דיונים: על כים אות מודים או ובאות ס ס יעי בח והגיי מעלים עלין ועיל באות מ סיף דין משכון בחקי משפט יעיל בחות ם סט: עני פי הניזק חייב לשלם: ם ואין המזיק חייב לשלם יותר ממה שישומו הבל: סאן פי ובעש בין השמשות (שע) סב הינו שרץ בעסקי צרבי שבת: סן והיזיקו ממין חבירו:סה לבל אבד עמד בעל החבית ובעל הקורה בם בקורתו ונשביה חייב (לשון העור)

סוחר הה פל אדם השומר לחבירו לך והנה בלנית) והלך שמעון וקנאה בישני הדי הדי הלות לקנות לקנות לקנות מלנית והלך שמעון וקנאה בישני הדי האות לא ואם כט נתלצו לקנות יחד זכן שניהם באל הלפני עדים שקינה לעיצמן שם יסט : וסופר שקלקל בעל הספר לשכור לתקנו אם הוא טעות שדרך הסופר הסופר הסופר חייב בלום ובלה חייב מק אזלינן בתר המנהף אם המחויב להגיה לב סם שו : סרבן מה דינו לדס' (לד) נ שבר סום על לילך למקים נחון ובאשר הלך נ מים נמלך וחזר למקומן יכול לעסות ימים עם מה שור למלום והול לעסות לסום באותו עיר אעפ שו המלחהה בנידה מן הראשונה קניחא ליה שתהם לנירו ועישה מלחבה בכידה ממה שתלך למקום רחון כי שלה סמח:

בא וכיים השיק אפילו לבני עיר מותר למכור בשיק יבלכד שלא יהדרו על פתח ביתו כב וממ ייבל צטעון ולימר חרעתי תוך הזמן במלוה עם יכמים בשע בידן סם בג פי ולא ממרינן כיון דערה לבתוב שפר דעתו איותר מל"יום י הרובע : לחבירו בפירעו בזמנים מחדלפים חינו יבול לימר בסוף הומנים תפרע לי הכל ואם הזמנים ולח'תבע ממלוה הלוואתו אי לבוף ללוה לשלם שבת א"אלא לימנים מחוב שיראה בעיני הבד: נהרש יונה סי לה): בדי מכוצד יום התביעה (בית יעקב סי ב והפי במלוה עם נותנין זמן: כה עיל ריש מות ג'י חילוקים שבין חרם לחביר וגניח המעות ביד בד ונחנטו מיד בר בח נפטר הלוה חחב הביאם למלוה תחבות וה ולח רצה לקבלם ואחב העחם ביד בר שחר שיעבור קרקעות מהני אם הניתם ביד בד יכשהניח חובו ביד שלשה דיינים לדה ופער מחיבו לביתיעקב סי בע) בו הגהבילה שמחקנין בני העיר על הדירחין המיחרים נעיין חקי דעת פוף אות תוון עיין נאות מ ם קנד ום רלב: דין אם הביא פחורה לחצירו של שמעין יאמר שינה לי חצרי וחחב בח . החובן וקנאה ושע פי רפח פן וני בן יתבאר באקי מספט ו אות פ ובשע לירן סי רצב סעיף י באיבן היה לו הישפיזא בבית שמעון והסחר לא מבר בתוך היריד הנית אותו בניתו למשמרת עד היריל החחר והלך לביתו ירם נאתו שמעים מעין שליי רצה ליתן בעל הפחידת מחה זהופים ורחוב ביקם: לה זהובים והלך רחובן לדרבו וחחר נסיעתו נתן לוי לשמעון קה זהובים ונתן ובסחונה דחב כח יחובן ימיחה המקח בעל ירו לח מיחה הלה סתק והחב עווק במקח קיים פיין דבא פייתה פיר שמא ניחת פיה עיי בחה פי פו פיא ועיין פי קעו בי שני לבח טו וחם חח לבחזיר המקח שהכך למקרה והפחורה שוק עבשיו מחתים ון שמעין צריך ליתן רפת קה זהובים רביין שמפר שלא מרעתו הל שלן יפפר או לואלפים משל מין בשעת הריולה לפת הו משנים עיל באות מים קפו בחקו בים בחותם ס רטו עים ברות ה פרו עים בחותם פרמר: עים בחית ב ס רעונים בח להל נה נהנה וזה כא חסר : בט וכפ הנין למהני נתיבו: ל עיל באות שם הלב בא ציל נאית ש כדין שיתפת צממון ם ירו: לב כשע ובסתם מקומות שאין על מופר להגיה אם עמר והגיה מעלמו לייבים הבעלים למלק שו נועול רום ויתני עוד מדין פופר שבתב ספרים לעבין שבירות ויצין בסע קידן סים בה פחנהה:) לג הציל פפריי וספרי חבירו עיל בחקי משפעו, באות ב בדין שתפם הפינה ספרים של חבירו מן השר יניל באית פססמבי לד ים אות ה יוצל באות ש פוף דין שערות בחקי משפט:

אבר אשופנות מיד או לאחר זמן ינעו הליכתו "חייב לשלמו רק ישיבע שלא הידן השוק וגיום השור כי קפה שלמו רק ישיבע שלא הידן השוק וגיום השור כי לא יחזור על הפתחים כא יביאו פחורן השלא מפורש בשטר כי שלשים כי על הפתחים סקגן סעי זי במשכון שם סדר בער מביא בעל חוב אפי מחט כה פירשרצי פעי:

בית למכור לו וחחב מכרו לליי עי אחר חייב ניתן לשמעון סרסרותו: יא בשע דירן סם רצל : יב מצאתי בתוב בשם פנקם ארצות להמתחיל והגומר ו ביניתם בשוה נהמתחיל לא נקרא רק שאומר במה אתב נותן וכו ובאמצעי לא בלום וקבעלים אל לבלית להם שהם אמרעי והבעלים יניחי חשרכנות כבר יחחם בחשנים הם צומר מי המתחיל ומי הרומר ומי האמצעי ויצירו בחרם ואם א' מופן קרוב ולן פפול יניך פר השני וחש שני העדרים הם פסולים להעיך חין נסמנים בח בשבועה ואם שין רוצים לשבע ישלמן לרחוק ואף שנתן תב ליתן יותר פעיר בדין" ולעיל סיף אות א מוביר וביני זה ומה שלתן נתן ולא ביחזר לו בקין ועם) אם המתחילין הם רחיקים יבשעת הנמר לקחו הקרובים לנשר שירוך אין להקרונים בלים נסדב בות! ובעבין סילוק אם ניתנין ביי חתושני הבקים קוא מסופק עבצ נינין עור מרין שרכנות בסית א בנין אבינה ובשע דירן ססיי ובאהעם בינ" יך דבר זה תלוי נמנה נשען: יד רשל ב ונל דנבל שדבנות סתמא באלו מתנה על שיתקיים הקנין שעושין לקנם ואיושא מילתין עובא ובחלו נמר שעולתו וממ אם עבר א הקנם והוא חלם שאין שבנגדו יבול להוציא ממנו בא קנסוהו לזה עב"ל ונרחה פסוט דחף אם עתרעו שניהם בחזרות השידוך חחר בתיבת התנהים בא הפפיר זה השרבנות במקום דוובין השרבנות אחר בתי בת התנאי נעון יצדו הלבוש מתמיה הלא גועיל השדבן שצר המקיים נועל קנם מדד העיבר ולמה פא יתן פו שבר שרכנות והפמע רוחה קבריו קמושב חיה בעיניהם שבא היה נעשה הפידוך מעולם מרוב ניסת שיש לתק עיו (הנהה) ו ומינד אכש היה פרסוק במקח ובשל המקח וצר העובר נותן קנם לצב תמקיים בפי שטר קישור שבירם ולה אנר תפרסור שברו וקל ואף שמילו המקח זה לוה מחויבים ליתן הפרסרות להסרטור ותוובת שער חסרים סי רון: עו ישנשי שויה וצא יותר, אפי היה המשבין של הציי והציי שמוהו ביותר ועיל בחות את מות נפע ניכן נודם שאיט פרסיתו וויחל נפין ובוק: יע ו יעיל בחות ים נלן ו מי שעשה מקח עם חבירו שיעמיד לו סחורה פלונות ליריל סליני פתי זמן מפירתה וצא בתר חבי ומירעי אונם צהמקכל שלא ייבל להעמירה משא צאחר אמן פשיעא , רפעור אחב פקבלה עיו ביל בי רפו סקיג) (ובתשובם יעק כ סי קיא פקפק על): אמר ראונן לשמעון שאם ימכור השפר מותר ל זהיכים המותר יהיה שלו ושמעון שתה ומחוך אותן הדברים נשא הספר עמו למוכרו ונלקח הספר בעלילות המכם ועוען ראובן ששמעין היה שומר שבר שתרי אל שמיתר מלד זהוני יהיה שלו שחת שתיקה בהירח למיא הדין נמהיה שילו נמהיה שילו ניין באות ש סבט יבסיף אות ש: ראיבן נתן לשמעון ההיא ליהיה בלירשת לוי ועתה טוען לוי כי בין נתן ל ישות למכירים מחורת שלח מדעתו הדין עם לוין עם לוין עה לון : ך בחב דיום השוק מקרי

אלם ועדים מפחידים היש הזכחה עצמו יביא העדים מעידים זה שלא בפני אן ישה ישה ישה שלא בפני אן ישה יש לחוש לשקר כל אין שומין עדית על כתב דכו יש לחוש לשקר לא שין שומין עדית על פתב דכו ילא עי כתב (ואם נתאל מו עתה כיתבין עדות לשלא בפני בעל דין ואם קבלו יא דעבר עדית לכן מנהג לקבל עדית שלא בפני איש "אלם ובעל דיב ובדיני קטטות ומריבות לפי הי מעיף טו

יח פי שולחין שם אליו ב אנשים יהוי כד יבד מומר לכד ניני מש נסמוך) וחבר ב אכשים על)! יע הפי כב ואפי המלך (פהד תים): ב וכלה מי שים לו האיה שעפל בהן להכיאן לבל : כא לעשה לכהיר תורה עדיף : כב אם כא לפנימו בר שבתבון בו וחשני העיד במוהו כשר דחמריטן זה כישון כב שרנו פקצר (שי מלוחו בב מיבה פסקו ברת דבל שזובר העדות ואיני אלם ייבל ל אלותו בכתב יגם רשל בתשי לג ב ינוגו בכת וכדיני ממונות יבהג ומשפני תרון הע שלא יהא צריך ליקח בכל פעם עלים עמן אף בריני קנסות וערות השה כתכו והבח דבתח פרי שלא יתבעל מלמודו מיולין לשליח עקיתו בכתב לבד (כהני ואם התח רוצה למחול על כבודו ולילך ורדנו חי קיט ובהן : כד עין נסמע בבעם בל זמן שוובר האדם יכול להעיד לעולם אפי לא נעשה על ברבר ממן ב בשעתה (עיל ס ל) רמיה אנפשיה לזיברה מעיד לי ילהטיר, אף אם שני העדים שבחו הדבר ואחר מזכירם שפיר דמי ואם הער תח אף הם הבער בעצמו מזבירו שר הרמנם כתב אם הבעל תח יכול להן בירו והשוריםל ברמצם חי ברעת שניהם ופפ בסמע וכת רמא סי של וכזמן הזה כיכא תח ובהג חילק בתב לבלברים באל ים חילות וצא עודנו בינה לבה ועיין סי קי לבלבר בריר מקבלין של" בפניו ועסי קמ סי וכן חם וצא עדיו בעיר אחרת ואין שהות לשלוח אחריו ביהה לעדים שוה במקום רחיק וזה למקים רחיק וכריך לצרף עדיתן ובב העיעור ו שלא ימצא הערות אחב אי המביא פרים לפטול את עצמו בובין לפלי בד שלא בפניו וכן נוהגין (שע) ועיל סי ל": כו ציין עור סי קו סט בשם ר יינה): מי שנמחק שטח שמעמיד עליו עדים וכא לבל ועוב לו קיום אצ להעיד נפני בעם דין וכן מי שאבד שטר מקחו בחורבן העיר ועדי למקח קיימים מקבלין עדותן שלא נפני בעל דין נבי סי מא ברשבא סי אלף דא: כן בי כל כמוניה ידבעל דין לומר לתנירו גברא אלמא הוא אלא דיקא כשיש קצת רגב בדני (תשיבת רשל ם לד) היניו בו בר שינה העדות בפני האבים כי הם אינו ארבא. ב לאפיה קנלם שלא כפניו לא מהני רמח סיייב מי שהוא בהסתר פנים מהנה בולים עדות שלא בפניו רשקם פי יחן: וניאה שאם אפשר לשביר לקרנא לוולבי ולחין (כהר) עדית שנתקבל שלא בפני בעדיה שיבול לחזור ולהעד בפני בעל ו יקר נתרם אלשקר פיני יפיסקים גרולים"): אבל תשובת רשל פי יא כתב נפני ביותו בבן חוקרין ומעידין בפניו ולמד לחוזרין ומעידין הול אפי לא כיונן בקותן אלא שחזרו בהן ממה שהעידו תחלה בני שמוחל וכב רמא בשע בפירוש) בח עיל באות זה ס'מב: כל כשע וגם מי הן העדים: כיא עיל סי במונה ובינה אופנים שמקבלין עלות שלא בפניו: לב ועד א בשער יובל יחור (שעססי פון) בלב יביל בר יבילין לחזור וכן הררשון ייבל לחזור תוף בל של עלות השני לחד עלית הוא ירן ויף הפסקיהו בעל יחור ואמר. שרולם בהשלים אלא שתפסקוהו יביל להשלים ברייונאמן יבלבק שלא יסתר ערותו לנהה

שיינות להבירו לתבפו לבד שיבואן לאין לאין לשפירו למדיני אין עד שי ואין לאין לאידין שיכול לומר אמת העיד משמתין כין ואין חיו בין שיכול לומר אמת העדתי (ואם) ידע להיות לו לעד אינו חיו משמתא ואם יחדן עבום עו לבתהלה להיות לו לעד אינו בין משמתא ואם יחדן עבום עו לבתהלה להיות לו לעד אינו שמת לא יעיד וב עדים עו מותרים להעיד לגוי שאת בהינו של שנים ואם ישרץ תובע לגוי וגוי בופר בו ויש עד א שראל בדעיר לו אם תובעו להעיד מיליו מונית של להעיד בדיני ממונית בד דבציר מיניה אלא יו בד שולחין שם אבל יע באיסור

ליפיקי קרוב אי פסול : ב כתב מהריו יחם הינד יאמר שחין רשחי להעיד מחמת בקינל עליו כסוד שלא לגלות חדבר חז בעד שיל בטיד שלח לגלות הוא בעצמו יתור כין ות הלפר בשו תנוה תיא להא התרה אל פמש רמי ציל טי דרף מלבי עיל בחתי משפט באות א ריש דין אבדת: ב לאפורי לאיי במש בסמוף: ד רבתיב אם כא ישיר ונשא עונו ודרשינן ביין שהניק שתיני יודע פו ערות שום אינו חוזר ומניק וחיינו ל קח בבל ואבל בשחומר חחלה איש זוכר עתה -ו והטין חולק חף בשחימר יובר עתה לאינו חוזר ומגידן יובל לחזיר ולומר צתתו אל לבילו ברתו ישלה באות זה ס דד משאב כשאומר תחפיה סתם איני זובר דטינו חוקר ומניר) וציתם בת חראם סמע הביאו מי דע סקרן: ד יאפי הנים שבכשו פעורים בדיני אדם: אם היה העד המקום אחר אם הינו שילח עליתו בבתב ידו עיבר באם לא יגיק צראנח פי לג) המינע לעדים להעיד אין שים חייב עליו ואפילו נדיינת רשבח תזקעו א פי לם מחה שבנשו עריתן וזה בבר פרע בגין שתבעו התובע נשטר והן ידעו שהוא פרוע וכש אם יורעין ערות שחייב הנתבע ובבשו עלותן מתחבה וחוזרי ומורים שירעו לועדות שאינו חייב לו ושיב אינם נאמנים לכיון שהניך שוב אינו חוזר ומניד והא שיהא נאמנים לחייב עצמן יפרמן הייון לחבררו עי םי דע ובפסי מו קמל נכחן דאינת חייבים: פתם לנדים פיהם אפיה פעור מדיע אדם (הרת יונה : ח כתב מוהרם מינד סי ק מי שחייב בכיני שמים ולא פרע מותר לקריתו רפע: רו בשע ועד א לא יעיד אלא בובר ממון אבל לא ברבר איפור אחר שענשה האיסיר . ראז הוי במוציה שר : ועל כל איסורי שבתורה עד א אינו נאמן בהכחשה עיין באהע ריש אות יוך סק משש: נ פי להשביען בבר בפני עצמן שיאמרו הרי אנו מקבלין עלינו בחלה ובשבועה שחין אני יילעין לי עלות או יאמרו אמן על השבועה ישמשים עליהן יעל דהה חרם בכהג אע לקבל עליהם בענין זה יבבהב ייכל להטיל חרם חולשפועה על הבלל בל מי ומכם שיורע חי על היחירי בפרט יעיל מים אית כל מדין אה: יא אבל לשין שע זה שבתב שהעידו משמע לאחר הגדה מין משביען אם אמת העידן יעין גם שלפני אה;יב ובשיבוחו להעיד על עבירה דים לחום שמיראתו לא יגירו יכול להשביען (ריבש) וכן נשרואין שהעם מקילין בעבות שקר וחין מקילין בשביעת שקר: ל הכלל בארי דפל היבא שאינו בורם בעדותן שיתחייב הישראל בדין ערום ויפי מחלי היוד שבייהי זה אסור: יד עי ביד בשע דירן סי שלד : טו אבל מלא לולות לני היבן נחבא כח ליכא חילול השם (מהורחלב תשובה בים קמן) שין ועי בעו הח דשני עדים יכולין להעיר דווקה בעדות ממין אבל בעדות מסור שמפרו לנוים שהכהן והיה יכול לכפור ובשביב העיות חייב אף חרי נמי לאיעירון נישא סי פות) יין דהדי בם בישראל עד המסייע פוער משבועת היסת עים אית זה

יערות עו פי דח סעים עוד מלוח מיינים קשים באר בדי דבור אינם יכולין לחזור עדים על עצמון לד לשלם נולא לבטל עדות שילם עריך דרישה נחקיכה וצדיך להיות עדילרצ במודה בערים ויצחב אומר לן משטה לו יעידן כהוויתן תם שהודה סי לב: פסילי עדות מחמת קורבה (ויא שלישי שול מובעל באשתו או קרוב ונתרחק כשר אב אשה מגי פסול קחובים לדיינים או קרובים זה לזה פטולים להעיד ב שחם שני בשני מר (וכן אם הם יאשון בשני) בעליהם מעידין לה וזו דאמרינן תרי בעל כאשתו בשרמימיהו מה לכתחלה לא בשטר א'סי לג: כשר לא יעיד עם רשע אפי עבר רקעבירה ב עליה אי מלקות אפי בסול מדרבגן עובר על חרם 'מעשכד הל פסול לעדות מכש שפסול לשבועה מי שבאן עדים שעבר שבועתו ' אינו נאמן לומך שונף הייתי והוא פשול גוב או או גולן יל או עבו שיצא טריפה קתחת ידו כל אלו פסוליץ

והנתבע צריך לשלם להתובע והנתבע חואר על העדים ו לדן ובכלל זה הות ירושת ומתנות וכל הני דרנים אותן הדיינים בזמן הזה וכמש בשע דירן סי ט" לבן לין מששה מבואר באות מ"י לא להיינו איך שאשר לפניהם שחל מנה ובל בל לין מששה מכוחר בחות מ"י כי להיינו חין שישה בבנים בתיף בו בשל בחרובים לפי לקרובים ביין שקבלום עליה ם: סב כשע מיהו אם רוצה להעיף במחו הדברים: לחות כל המו לב בחות בל בחות בל במוח במחור המבר בנוש בבבר בבו בבבר בבבר בבו בבבר בבו בבבר בבבר בבבר בבו בבבר בבבר בבבר בבו בבבר בבבר בבבר בבו בבבר בבר בבבר בב בשרים בין משרתי הבית בשרים בהעיר (רדבן סיצו פליטת בי ים ענין מותר להעיר) : בד בשרתי בברי חוחון המחבר נוסה זבי בל חרקבו בעצמו פי דו בתב דנוועים בעדות הם: ועיל פאות ל ם לע: סף בעל במשתו ברששון בג": לע ובפרמה : מ נועין סט לח משם ופעיף מה) בשעי וממ הרי חתה מעיד לבנו שיש לו מחשה חחרת או לחחיו והא בחשת קרוביך הרי חתה מעיד לשחר קרובוהן מא נפי הח דחמרינן חד בעל כחשתן וחין חתה מעיד בו מפני שהוא בעל קרובותיך אם עתחק דהיינו שמתה אשתו אף שהניחה בו בנים חני זה בשר בחעיד) עיין בשוע דידן סיף בפ זצ דף דה בעו שיניה מהו שיעיד אדם באסת חורצו פירשי וכן עם מזדן מוכח דאם מתה אסת חתנה ופניחה בנים נהבנים פסופין פו והוא פסול פהן חמיו אף לחתנו אעם שמתה בתו בפי פהבנים כחוין פירם מביהן (בתי חואון מחררי אבל מסערים לובתב מוא עכד ויש ולי ושה ממש המרדבי רפסול לאשת אתי חמיו נמה שקנה אשה קנה שלה וכשר צבעל אחות חמין נשה שקנה הבעל לא קנתה אשתו עם ולא פסבינן ששעם רפסול לכן אחות חמין להןי שני בשני וא' בעל וחוא ראוי פירש בעב שמות חמיו ועש במרדבי עב"ל מוחן : מב דבתיב חשים (ועיין בשע ססי לה) ובסרה להעיר עשות הופה או עם האלמוה לדנות בתובתה שבנים אכון יםת הם של חול נתח סי שנג ירבי סי קעין) ו מג עיין בשע פי לד סים: ולפ רמאו מה נחה הטעם משום לחיישינן לכל עועין פי ויבואו לפסול השטר שנם: מן דנתיב אל תשת ידן וגו למיות עד: מו דבתיב הבות רשע ובמלקות בתיב אשר הוא רשע למות: מח ועיל במין חובל : מנו נת מל סי בא דעפשיו אינו שפול נ לא'ן לך חשור אפי נשבועתערות דבולם יטענו שבחתי :(נשנא) שינים שוענין על חפץ מגורר ואומר הריין לאי צא תן לו והלך זה ואנדן בילים משוב זאלן לש פין רמציעא): גג מיירי בעבא ששחע באמות עצמן ועמצאת עביפה ורוצה למוכרה לאחרים אבל אם שחע וניק בהמות דאחרים ותפניף את העריפה אינו נפכל לערות: (כ"ב הב"ש):

The state of the s A Lin minin בעת פנפתו ציים אין של שיות שחעי לי או פפול פי לון על שיום או הנשח ברבר נואת בעדות סי מן: ארום לא יעיד לארופתו אם (כמן תנאי שיאנו ביתבי ואינו מארם) מותר לייצן סעיף ש: יש אוהב ושוניא מעידין בייז פע ופי ביי

נד דין זה דענח מיירי בשלבל מן הנרילה (מק נשם הרושף) המיאנטים שלם רולם לאוֹ אפסיר עליך מַקחך אַער רוּזל נְמוֹר הוֹא אוֹן 'פסולין לערות נלים ות מות בתוב בם של בו וחמנת דחין פופלין חלח לפוני פן מנמנות מפח הוא: גו ער שיהא בוויג שנים שלימות נועיל באות ב נו דבתיב או ראה וחל בומא בב עינון: נח עבום איש נאמן לכב ערות בב כין להקל נין להחפרר (תפופת או :) ור שנתנייר פסול עד שיעשה תמופה (ביין יעקב פין ב) נט לעיל בחקן משפע רים אות נ) ס אבל יבול לחפתבק בענין שו ימיה לו חנאח" בקבר ויעיד (שע סי לו סטו) ועלות בקבר שב בנות מוצה ביצר נוהצין נתבחר רים חות ם עם ברין פרפור : "פיאן טבח האעיר עם שבח שמוציא טריפה מתחת ידו נוגע בערות הוי (מהריבל תזונה כת") כשע עבים תהנו פוקבל ערים מהקהם על תקעתם והסכמתם ועל הקרפות ועל כל ענינים מברים לדון ופסולים להעיד קרוב שקבליהו לדון פסול לדעיד ואפי באותנו, שבתיבה בממון אפשר דנונע ברבר נומסתימת לברי חואון המתבר נומה בהעידי פא משם :) חוץ מחותב ושונא שבשרים לחעיר נוכן אכי חחדן ואכי הבפה נפין שבל חרובין בעצמו פי דו בתב דנורעים בעדות הם: ועים שיותר להעיל ליבשתן לחרי מגשואין שלהם רשי פ"זב מעירין זה לזה) אעם הפסולין לרון נועים כאריות מבו למבו בשר בשר בי פ"זב מעירין זה לזה) אעם הפסולין לרון נועים כאריות מבו משר בשר בעירין זה לזה) אעם הפסולין לרון נועים כאריות הלא למריות מבו בשר בעירו במירין זה לזה) אעם הפסולין לרון נועים כאריות מי לבעדות המעשה באסר היה לפניו הוא מעיך מסאב פדין שועלה בסברת ומשחשבה נשתנה מחמת אהבתו ופנאתו וכו כשע פי ללי שעיף מי בל מני שמועל שבר להעיר ערותו בעלה נוב בם בית יעקב פי קרחץ דוקא נועצ ולא אם יהבעיח ואף אם נותן אחב וכל זה בסבבר באה השום שאחויב לחעיר אבל שי שאינו מחיב לחעיר ונועל שבר לילך ולראות חשנין ביהיה עד מותר : [ברבם בחי רשמע חרב הנותן קבלה לפוחע לושל מבר קבם מידה שישחוע לפטנ וחתרנעולים וודתי תפורים בחרב באשר שחבתחר הפום ב כשי משמע אם פבר ראה אין לישול שבר על החליבה לחניד הערות וללי החינו שאין לו שרחא אכל במקים שלן לו שרחא יכול לישול שבר על המליבה לו אם אמר אין לי באיה ופשראה שיצא חייב אמר קרבו ערי עיל באות בה שעיין בפע כירן פי על פין בהנה ויכול להעבים לבר הצחול נשר לבי פוד השקנל): דומנהב הפשוע היום בכל חמקומות שראינו ושמענו בחשה בעבב הן מלוה חן פקדון הן שה שבירו הן מה שביך אחרים: ובש מש שי דנ נחני לעבד לפין לפה אמתבא ופנ שונרי מהרשך פי, קענו י חמעבוני נפסי אובן ביד שמעון כשביל חוב שחייב לן ושפרו באות אייםם ש" אם עקלו בל ממונן שביק שמשון ועבר שמעון על מצותן וחחזירו למפרב תמצא לקמו פות ש פי מל הנח לו עתה ואם צא יון דך היא לאחר זמן אני אתנעו לך אבל מה פטרו עלפין לומרי יתבאר נסמוף שערב נשעת מתן מעות: מה לכל לם קנו מירו שהוא ערב ממון אה נשחשתה ושתם המחבר ולא בתבו בפירום משום רנפמר מכלל ובהף תמצא ששה בעמים בחפור שע זה:) יסו בשע ופרע למלוה כשיווי הפוה והשמיעו האון בידן שמשע מה כחקו לוה:

הערבו נה עם יות מינות בעיר אותה לו הואר בעיר אותה לו הואר אחר אותה שנה בעיר אותה לו בל׳ יום שיפת לשלם לשלוח ולא בא לכאון איי פין התנה שלוה עם הערב ממי שארצה אפרע שי נוש תחלה אבל ערבי קבלן (שאמר לו אני אערבנו ומידי ה בובה אף ממש תחלה אם ירצה פח סי קרע פעיף טו:

ערפות דקחל הדו פמן ערבות לבל ולא בעי קנין (מומרם שקשין): אפי שי שפובר בעי קנין שטר שבתוב קבלנו עלינו בתוקף בל שטרי שיעבוד וקבלנות העשוים ב ינתרחול ושטר לשועת יפוי בח אל בעי קנין נת מורם מינץ סי לון י מנ בין הוקם פתם ערב מבל ערד קבלן אינו נפטר ועי כשע כירן פטר עי שפח: עד בשע מי ששאל חפץ מהבירו ושל אם בל חחיינט לך ליומן פלוני אוכן לך רמים פר ופן וחעמיר לו שרב פעד הרמים אעם שלובי חשואל הוי אבמבת ופשור הערב 'חייב לשלם: עני רל שלם מכר ג'ב קרקעות לחחרים שיובל לערוף מלקוחורם קירם שיתכעי מהערבו (שור) ב ובשלות עם שמיך לכלול הלוה בשבוצה זו שפריין מייב לו ואלב עשר הערב ובמלוה בשרך בפנט ממלום לגם מהערב המלוה ש נשבע שעדיין חויב לו ביין נשע דירן סי קיר : פאן כחם בני אמרו כמם מאונו ישלין נפרע מן הערב אלא בשבועה שבים נפרע מהלוה בדין הכא לפרע מן ק וכן הדין בקבצן עלב אלא דאית לפוסקים השבירו זה (בהג): היה הלוה מצוי ש בשת פרפון וחניתו בלבה חיך לעיל סינו תובע את הערב (מהרמש פיבד) וניתנים לו ימן בצ ל' יום מייום שנתחייב הערב אל שבתוב במער שום מייה נעי בשע שידן שי "ל ססב וסי ק בפמצ פקה: פג וכבד מורים אותו והמלוה נותן שבר השל ימות וחוזר ווונה השבירות מו בוה שו שערם והקיף אה נחלק לד חלקים והוא דפין מודיעין בשיעור ל"יום אאל הערב מבקש מהבל שהן ישלחו להפוה וניוריעו טולני יפרעי בערמן אכל הבל מערמן אין שולחין אשב יובכש חשלים לחזור ולכם תוך ל יום והיינו דווקם בסידוע היבן הום ויבול השליח להוריע תוך ל"יום אבל אם אינו יבול או שאין ידוע חיבן הוא אני און עם הבב משות בלם אמן ניתעה בערב לטרוח ולפקשו ומכון ביתעה לו בפי צרבו פדי כשע אם הפוה דשר אבת אזי בוכה מן הערב אאין המפוב צריך בעפל עם הפום וב במאו לבינו ירוחם חיפק כחם היה אפם קורם שהפוהו למריבן לרעת להפי הלוהן והרסבא בתב ראין הלוק והסמע מבריע בדברי ריון: פשע והא דגונה בלי שירועי ללוח אם הוא בעיר אחרת לוקם בשמלוה הוא בשער ובשחוא בעם אינו נפרע מומערב 66 ירוע לבד שלוה לא פרע עדיין על שיתבסר נפמוך לאן שעם לערביישמא פרע חלוה ופעור אפי משבועה אבן יתפן ליתן חרם סתב אם שום חדם מדע אם פרען אל טען הלוה שנתן דמי פרעון לער ל ליתנם למלוה שבו היסת ועפר במיגן עם: הלכום חולק על דין זה ונחלק עלין הפמע והעיר בה לבוש שחולה ל פה ולים חולקין עריך לומר ממי שארשה אפרע תחלה שבו בתב בהי ולענין הלבה הרשלם שי של בתוב שראו לבון בהראבר ראפי הגר ממי שפרעה אפרע תחלה אם יש נכטים ללוה לם יתבע לערב תחלה אשבינר מון החנאים אפי יש נכסים ללוה אני אובה מן הערב תחלה בייתי כן פיובה לערב (בהי) אם הלוה שוען פרעת משתבע הלוה ונפער הקבלן יובן אם מת שמלום עוענים ליתומי רילמא לכיחן פרע ומפטר הקכלן לבעהת שער לה הא

אכור כן מפטים אלין כוח מירו כיא שלו שיאין לו דין ערם ושיע לפלוה הייבבי באון אלו דפרים הנל) אפר ער ג אני לו "פער

א פלום ערב בשעת מתן מעות אצוהנין עופן אם שליו ערב אמר זה למלות, עיש זה' בטוח חוזב הלוהן ונמצא ינו בסוח על הוי ערב הה אם על פין החזיר לו שער או משכון בים נוכן אם פטר המלוה ללוה על פין על הוי בערב בסעת מתן מעות בה פי

שלא ביאר צו על מה ערב לו אם שילך הלוה כשליחותו יום א או שלא יצק יום ל" לפיפך לף שקנו מידו על פך אינו כלום: מה ומן שאפר לחבירו יאט ערב עם יום א" אדאי נעשה ערב ומור עו די"ל פיום א",לחור שני ופל שלא תתבענו באותן יום אני איני ערב (מין) אפל הבחב רכשנעם רד בשנת מתן מעות בער יום א או שלא נשעת מתן מעות בקנין או בפני ים פו דין ערב: פט ראובן שמבר משכום לשמעון על תנאי שיצמיך לו ארב ושכן לפטעון הלכום ובלביבוהו ולאחר ששן העמיל לו ערב מקרי ערב אנת מתן משת פי וים לו רפות לישלה מחלוקת (תשיבת חוה תעופה) והנותן (פישרית לפנחצית שבר ומעמיר לו ערב בער חשבח משתעבר בלחיף (פישרים) ב פיל אף שחוא שלא צשעת מתן מעות ובלא קנין ששים להישנוהו חלד ושך ונתקלקל סטור לאין זה לפון ערבות (פפוע) אם פא פיח באות פעה ואמר בו שקר חייב שרינא דררמי ורוקה אובות לות שפאך עליו ושחבירו יורע שהוא פופוך עליו ובפום בשע כילן פי של (של) אם פוא בקי בו בדין אחיו ושותף היודע בעפקיו וקין שלו ויודע חיים לאחרים אפי אל חזי רעלך וכו פעור (לש) אם סעים לא פיה יובע שלא חיה צעות באותה שעה נראה מרברי מהריון דפטור עיי בעור פי׳ קלן פיוניים: עם פי בשנה שאל שהוא בעות לכל אם היה בעות ונתקלקל אחצ פטור דאין אה לשון ערטתו עב דלא הל לייעדו על בפה שאין ארם יפום פינע מה שים בחבירו אפי מכם לנבי בנו או להיפך אפי כאה אעלו זה (בשבע הרבה לילמה אינו פלו או חייב עליה ב לנצים ב מאיזל עדים (בים ב מאיזל עדים בים) שבר פי שפטר, המלוה ללוה מיר עם עררופן לנטרי שאל מעתה לא יהא לי עם הערכ ומה נשתעפר הערכ אפי הוא לאחר מתן מעות: שוה בשל ויא דמם מין לערב מעות של לוה בילו (עיל באות פ ס' נב) בשנה שערב נשתענד בפל ענין אפי לאפר מתן מעות ואף שלא פער בלוה לבשרי אואין השמיט ליא הללו עיין שר סרן ייר נמוקי ליא הללו לווא) שבום שבים בותו בנילו חייב אל לה לא ופן עיקר(פד שלאוכן שמשל לשפועון תן מעות לפוי ומני פורע נשתעבד מדין ערב ומני קנין נערב בשעת בותן מעות הוא (רדבין סי מא) יאיבו שני ערב וחד חולער כביתן יען כי היה לו משל הנער תחת ידן ולא היה קנין נדבר וכאחים בעצ ת' סי קפב לשמעון מתורת ערב וחוי בערב בפעת מתן מעות פיון שמול פתחלת השעשת: אם נהנו והפוחרים להתחייב כלא קנין לפי שלא!

קאל זחם הרשוהן חפי לח נעשה ערב בפל הרי זה במשלם חובן בציוםן דמחויב לשלם לבען לב בנון שמירה בו קורם שמה אדשניותן ומת בנדוי או שמוא בתוך הזמון ועי לעיבין אותנ פ מא: דןג ודעת חטור ובמה גרולים אפי פרע בקענותן ולא אודעינמו פוצר על היורשי לחר שינילו ונפרע מהן: קד ורשע דיון כתב ביה אמלום נוין בה עים באות זה פי קיב: קן היופא בשנבנם עבב לבוי אינו חייב לפרוע אלא מה שיתמיין בו מן חדין (פימד'ב שי ים): ובוקה מה שמוצרך לחוציה על זה נוד הנוי חיים שבל מה שניוק הערב בקופו בפיבת תפיפתו ושבתו ודערו פשיעה רחינו חייב פישפתו מיחו תפיפה הצפה פו שחמת בערבות שבוא רכך לפוף הערב לפרוע הן כתפיפרים מלח לחם בפינת חייב לפלפ (ימוֹ פּי מוֹן) וְ מְשׁר היה רוֹצה לפרען והערפי שלח חשק המלוח שיבח לקבלה חו בשלוח לו השעה ולה רצה והחב פעור הערב נמחריו שי בי ועי בספוע שבתב חוא גם שחבם שודים כחה (פחו) אם אשר הערב ומלוחתן לי משעם לתבוע חחוב וקמלום לה עשה בן הערב פעור (שחרון פש) וחביהן ביר מלום באם אם של חלים וויל איל פאם הערב רוצה לעיכוח לחושים המעות ויך חלום דאן אם לא פלח לו הפעה פעור הערב אפי להחולקים על פרמובן מו שו מוש בער בות פסום בא במושתה לא קניא בי אם מעעם לאוב רחימום ו נתן עו מעות למר ושיענד נפשיח וחרי זה חוזר בן ואינו מכקה הימנותיה מהאם ערם ולאחר שובן מעות דבעי קנין מיף פקנה מידן נומר חענין ומה מחני בירד שנירבישור בי לב בל בעירום חי שנותנה שקבלו לערב נואין יופל לחזור בו) ואם וערב און בח חלפות יופל לחזור בו מקוב דחדעת דחפי לא אקנה יחלוו אמו פי אם בערב אצשע זיין דים וליתן ועי בסמע: קט עיין תפובת פני משת אמו בני אפי פחם חמולות לערב התחובלתי אם טוען הלוה לערב פרעתי לך בישור און החראדב בחשובה בי בי בי בי בי בי וחפמע ב דאינו נאמן ובל ברוך מדברי גדת ישאיי וותבי מסתשר ל פי (באן) לא בעינן שיבתוב המלוה לערב התקבלתי פלא ישור ופני אמלים מפרע למלות (פמע) פו המנהן שתחלה פורעים וחחב לוהפנם שים ופרע למלוה ואחם לא נתן לו השער לא הוי פוסע נמם סי ך ומהרתם שי דמים עי׳ בסמען ואפי בלא מנהן אם מיה ערב לבוי אין פשיעה במה שלא בקת את השנדי ברינם אינו נפער אם לא הביא ערים שפרע מש סבן ומהרם יונה בפי פתב לו לחוציא ממון מיר הלוה אאל הרסוהן הלוה לפרוע ראל ערבוני ושלם אבל בבן אפי לא הרפוחן לפלם ישלם (ועיין כפשע ובבח) מאחר לים פיר הערב למחות במלוה שלא לונועל אמונתו אם טוען הערכ לפעור את עצמן מן

ומנות אל לשלם למקבלן דנאמן לומר נגדן שפרעו ועי בשע דון סי קל בשל לשלם למקבלן דנאמן לומר נגדן שפרעו ועי בשע דידן סי קל בשע זה שי ח פהנה: ושי עו וששע ש דב ולפיק אין ספק דשל שהנך רבוות של השל אל מה אין באר און מבן דבו להער רבוות אין באר און באר או שהת דאין הערב יבול לעעון שמא פרעד גלות שפטור באל יהם אלל שהלות באן וטוען שפרען דאיגו נאמן לפשיר את הלוה ואין ספק שהמור את הלוה ואין ספק וובל לומר קים לי ברמא ותלבום והספיע (בהב):

חבן ע ינ קודם שנודע להן שלרע לוג למלוה יו וטוען לוה ילשפרע בבריך יה אינו חים לוהשערב כלום ישם פרע אחר יו שהביא מלוה ראיך יח שלא פרעלו זע חים ד לוה ליתן במת דברים אמורים כשאומר הלוה של שנעשה לו ערב ערבוני ושלם אבל עמר מעצמו (נעשה ערב הו קבלן זו ולא חרשוהו לוה שישלם ופרע ערב לוה פטור פיקל:

פשערב ללות ולאב נשוא בחשות מיח פשור מאותו חתום בש הערב פשור נרשך פי קיא ומניהיט פי קפשו אשרי חמולות צערב זתה תפרע פי פעור חלום חייב לפרע לנישר, שי לין) מפר חלות מודעי ובשביל חמודעי נפשר הלות גם חערב פטור נשם של כפנה פו כיום ולפין אם הערב נונע שמלוח מפר פוורעי ואפים נפנם חערב חייב ובנ לש יונה 'פפי (פהד) או שער שפר למנירושיער ב פעדו בייך קנין ובלא קנין של ליותן לו : עום (ייפר הדעון המתכר נפני עלים יום הפפוע עלים לאו לוקא) שב בו התקבלתי או אם שורה לו הלוח שביע פולם בשע דירן לף ו עב פשלות עם איירי לאלו חים פער פיד המלוח מחשב פנורע שלם פרעו: עו פי אפי פו אין הפוח מביא ראית שפרעו אלא סעוען כן י עד חיינו בעם אבל בשר בא פסום חסמע סקם ואפי ים ניר חלות שובר מא עפר הערב היחחייב כין שהיה שמשר ביל חמלות ולא חים יפול לרחותו שמוא יש שובר ואל וראי חייב חלות לפלם לערם בזה (עון) אדן מעור מפיק בשעמה שלא חדשוהו לפרוע אלא בסאינו פרוע שניין ולא בשחוא פרוע: עד 'אעו יחקנבן היה מוברח לשלם למלות אפילו פשאומר הלוה פרעתיך דאינו נאמן כמש ימא סי קדע סטו מא אומר הלוה אתם ערם שתיה לך להתנות עם המלוה שלא תצטרך לשלם בשאומר אני פרעתנ יציו פי שהבים שער שנפתב על ההלוחה 'וחין לחום שמום נתן שובר ללות שבתב כי פי קדש פיצ דחשם דתוקה חים (שה) ביצח ונתחייב בכין בעת: עש פי מפי לפעען הלוה שפרע למלוה אחב (רשבה): כן אין הלוה חייב לפרוע בשרב אלא מה שפרע בשבילו לא מה שהפסיד בשכילו אם מבר שוה מאתים פמנה ופרע מנה אין הפוה חייב לפרוע אלא מנה וכן הדין בפני ערכים ופרע א פל

ייני שערה בי מצות שונים דיני שערה ב מצות שופוש מיין מיין נוטה לכל יש לפון ו ממן אם ביים חור יול פני פשלה י דיינים חיינים פעשות פשרה לע יותר כמו ברין 'פשרה 'צריכה " קפן נא הפשרנים נאינו בלים אמל אמל אמרו דלא כאמלפ הא

בהחברט של בכל מינן אכל היבא ואפי בשבועה לל הין משם א זיינים שעושין פשרה מותרים ליטול אנר פשרה ומק דריך ליטול בי וים נפני וה (בה) .ב, לפיק עריך הדיין להפביר לבעבלי דינים שבים בה בשבתיבת יד התובע מפייע לנתפע פוטר מספועה וחה בעבע שיוות מנים נסב מהרל מפראף ראין לרדוף בל אחר הפסרה עם: ג ואין ספיים משנה מטעה לחבירו בי נוח בות לחבירו בקי שיתווך השלום ביניהם! נאות ל פוף דין ניינים בחבתי, שים בח בידי והדיין לעשות דין בעין בשקום שאין יכולן להתכרר ברחיות וכו עם: ז הע שרוצים שיוותר עמו במושים לפנים משורת הדיןן אפי ככר אל תקיינים ענין חפשרה שהנתבע יתן לי כך וכך והתובע ימחל המותר אפיה צריך קנין וצרמ ב ואם אמר אחר הפסרה כפי' אני מוחבל בך בב של למומני והפיפו כח יימיג המכוה והערב במקוש ח ושרי ולה למיות ערב וידעים בין מתם שבון מעם שבון מעם שבון מומן מומן לפיך שליני רוצה למיות ערב וידעים ביות הפוחרים שתהיה הפשרה היימת דלה קנין מנהגם מומה ניסף בי ח) פשרה אצ קנין: דו פשרה שנעשית בפני טובי העיר אינה צריבה הנין (בח); אב בלריים נהן מה שנור הפשרן אעם שלא נעל קנין אינו יכול לתמור בו נרשדם פי ינ ופפ שנעשית מנצין טוב של חמליה 'סלח עי' תביעה ועענה מחילה מקרי ואינה צריבה קנין למורם לובלין סי מין) נועיל פי ח) שנים נחמנים לימר נעלו קנין ובש ג נשמריבה סי קיע ופיפקים גרולים) עיל באותני"ם ח") אם נעלו קנין ושבועה לעמור על פסי היחיל שוב אילן יבולין פחזור בהם נהרש הבירי פי צון והבתו בתב לפי דער מהריבל יסייעתן במחייב עצמו ברבר שאינו קנוב ונשבע שיכול לומר קנין שי באן שבועה אין באן־הֶל מבא : אפי בשני פשרנים עריך שיפפימן לדעת א" ולא ליקח מפריע (מפרין פי "א) (הרכא שפין פי לא): אם קבלו שני פשרנים והפשרנים לא הישו לעתם ולקחו מבריע ואין הבעל מחויבי לעמוד נפשרתו של המכריע (לה ששון שם) אפי פירשו נשער הקומפרפים כל מה סיטמר המפריצ והחיבל עליהם אם המר המכריע יתר עבי שניהם לאו כל כמירה נמחוו נמחתבת שב"ב לחוף הו של השע פין אעם שנועשו הכעד בפשרה בבלר ל משמע אף שקבלו עפיהם מתחלה לבד לדון (סמע) אף לאחר שהגירו הפשרה אם אין קטן יבולין לאזור נ ואפילו התופע לנותר עם הנתבע ולמחול לו מקצת התפעות ומחילה אצ הנין שאני מחילה דעלמה דמעצמו ומרצונו מחל לו משאב מחילה נפשרה בעם הדיינוי מוחל לו וכדי שלא יעעון אחב הדיינים בעעו אותי בדבריםן מה בעי קנין (פתע) לשון ממרקבי השעם דרומה למחילה בשעות לפי שמיחל עם עצתם של דיינים שהישי אומו למחול לפיבך צריך קנין וברשל בת ס ד ואף שמרמבם בתב ואבן אעפ שנתרצו בעל בפשרה בבד יכולין לחזור ולתבוע הדין עד שיקנו מידם נל לוקא שנטו מתחלה לכין תורה אלט שהכיינים פיתו בפשרה ואמרו כין תורה כאל עם הנותן (עוֹ פוֹךְ לחֹן בחות פ פח דבפעמש עו נובה בכלה כל העד ופוטרו לפשר דוקל לם בלחת עיניהם בפי כלות עיניהם בל בעי קצין עכל נוכתב מול ביו ביי לף בבל מדו ולח"ב רצו בחני בשני זלין להאמינו החזרת תעעום אז למרינו בייו בחר ושתון ולח"ב רצו לחזיר באומרם שהדיינים ידענו ופיתן אותן בפשרה בהן בעי קנין אבל אם באו לכל לרון אותם ונתרנו של במנו דנטנסו וכי היכי דאי אמר נאנפו היה צריך שבועה הנ עבשין עם שבונו יבוכ בחזור שיבול לומר אלו ית עתי שחששו ב"ב הרבה לא הייתי מקבל של היאו המשיע ונפער ששבועה ואחב בא עד א"והבחשועלי ועי במול לומר אלו ית עתי שחששו ב"ב הרבה לא הייתי מקבל של הייתי מקבל ביאו המשיע פפק המין שאין ופי בל לכעל פעור הראשון (ובן בבין לופי מים ועי פי דב עב"ל מוא וב הנאין משערים מדב רשל ופיתו אותן משוע בל ועיין בפע דירן בבי מו פצל ופיתו אותן משוע בייד ביו היפיר שבועה בחמן ולכן באות לפי די ביר ביר ביר ביר לא היין יו בשרה וואוים בחומים הביר ביר ביר ביר ביר לי אות במות או בשרה וואוים

יון ביל פי הצון: יאין לער חמפייע פושר מן הפניעה בפטוע יוש בידי במות שהית שותן שענה אחרת שהיה נאמן באותה שענה

ובן בשבתיבת יל התובע מפייע לנתבע פוטר משפועה והה בעבע משייען בועל בבל שבועה ומי שנתחיים שבועה והפכה על שבעום עים שהפשה עלין נודע לו שים לו על המסייע פושלו מן הזבועה נשל שם ה" ופל עה פל אם

משרבות היה עצנה נספן במדן כחי בעי חמר מחיתי בך קודם שתתן המעות שלה תפוום בפשון הקודה אני מתנה בך שפא הקבפיני ערב ואומר בשני האוי אני ערב שלח שחינה בן אינו בלום וחלי חוא עריב ככשעת מתוך מעות נעיבי) שקיבבו חפירות שאוי ונעשו ערבזה פוה וחאי מצא א" שהן וובה ממנו חבירו לפרוע חלקן מבל הפסר שבם לו מאותו הנו יות הום היה מאומן לפרוע ומתפסד בא לן מבח חבינו שלא פרע חייב חבית לפניוע לו כל ההמשק. קינו עיין ברן טעל קיב עיין בשע דירן סם קדח יפי קעו פיב יסם קפו ועיבי בשות ל בחקי משפש פיף דין ענה תשובת רשל: לעי תשובת מירם לובלין פי׳ ק ועיל כאות של רצו רצו יליו בשע דירן בתב ובדי לתבריח ועיין בסמעי קוד בשע דירן מפיק דהמקח בעל ואף שעתיצו אחב במקח צריך קנין או שער אחרו קטר מי שעק עיפקם לחבירו 'והתנה עמו בינו לכינו בל מה שלח יברר קהפסד בעלים ישלם מכיםן ועבשין טוען לוה שהיה לו הפסד ורוצה שיאמינו בון מפח מאו דלהדם ומלוה אומר שלא היה הפסד מהני המגון לפטיר מן התנטי ואצ לכרר בעדים שהיה לו הפסד רק ישבע על זה (טו פי פע): קטץ שכל עסקא פלא עלות ופלצא. פקדון ונמצא שעורת בחלק הפקדון נשנים המלוה (שע) קין שפיסין עמו מתחלת העסק אפי פרועה (שע פג) ואם היה פיה אמן ולאחר זמן פרעון טוען המקכל שמכאן ושילך אין לותיתר על הרווחים בדין עם פנותן וחים ביתן לו כווחים שבחן וסילך ואם נכתב רווחים מחה זהובים ברח ניםן וחמ'ב המשיך זמן הפרעון ושוען יהנותן שיתן לו רווחים מן הרווחים משמע יהדין עם הנותן (עו פה לם) יקיז עין נאות ם סא דבפעמים עד המסייע אינו פוער

מלוח מודיקי שבישה עבר מוד יהן של היה היה מלוה ביצי מלוה יה מולוה יה מולו שערו ופוחת של די ביצי

יון ל שפר בחלק ימשתו בכבר מועע כי למרו לו שלל ביו נבש ממפים ו בניםים שרוכים ושמה מוריע על חלקו במעש פפלים מוי פשרה בשעות (שו סי שפום נאפי בתב ששר מחילת מוזר ואפי בקנין חוזר : אבל מננסה בס" שבושיי מחמת שער סצי זכר שחים לו קורם שנורע לכמה יעלה הסך עזבון חביתם ושפים שעלה על פך עדום ושוען שהיה פשרה בעעות ופסק מאחר ששניהם לא ידעו בוה יהיה פעוטן לב או מעש פא הוי פשרה בשעות ולא דמי לתשובת מבושי מכוש העעו אותו ואמרו שלם פיה נפע מרובים ותם ירעו שתובפי מרובים משהם ימון לא ידעו מה יחית בעובון רב או מעש ודמי במשחק בקוביא יסי כי דמלו היה מועם בים מכונים לשכי הואים ירצה לקנות מקנה (כתי הן מששים): וכבי א" שתים לו דיף או שמשון ולוי ומפשרו עם א" מהן ומת השני ראל ליתן לביורשי להשני כלום וכתב רמם במשובה פי על א הית לו עם חבירו הרצה שבסובר ונתפשר עמו בקנין עכד ואחצים שן ש"שא" מהני שענות שעען חבירו עבייו היה בעעות ואלו ידע זאת לב היה נתפשל עמו ועם רוצה לבעל הפשכה חין בדבריו בלום למי יוכל בעמוד עם דעמו, שלא נתפשר בלא זה הלא היה כלא זה הרכה שענות בינימם אפשר שכשביל נתפשר עמן: יעי בל רפשיה בעיעות חוזרת דוקא למה שעצו לבל למה שלא שען ביין שחייכותו בסך כך בחשבם שמיחיכום ביונת בך וחחב נמצא שלם חית יפום בינות-ו הפשכח קיי מת פסך שיבול לצכות ובשלה לסך שלינו יפול לנכות למברמע פי קום לועיי כם כחן וכאות מ פעי יוד): ך כשע יכן כל ביוצא נזה ודוקם שני לה דעתו שעשה הפשרה משוב ביד שלים שי עשה לו פשרה על זמן פלוני ועבר סזמן וצא עשה יחזיר לישערן עילי באות ש סו בית כני ואם פנמו בנו לא ישבע חוא אפי שבועה דלט פקדנו אבא נשחרא שבון פי פב אם הבן הוכרח לפוציא פנקם אבין ועל ידי זה פום חשטר פומו אביו מקרי (שם): דין פונג שערו מוח בין בתחית הפנימה על פין כין שתחיה עם עדים מו בתוב הפרעון עב לבו (מחרמע פי קשש) שכל הנחב נפי פיד דלמיהנינו שכותנין הפרעון שחורי חשמר נוב הכפב בל חשיב פון ש שערו : כב במשרני אפי לא נבתב (נאשנות) כפירום אין שייך 'פונם שערא וחייב לשלם לו ואחב יתבעתביעות בעם וישבע המולוה היסת וש منط ومدواه عمرا دا بمماد دم مع دورد دور مع الدور عدة عددرا والله عدد و مدا וכן בכל כתי בלא נאמנות נמקים שאין יכים לעעון ליבר פרעתי שפסק רמא פי פשי דמני לפי כחות חדיין אם פורם המלוה הכתי נשבע ונוטל המותר (שא) בר ב הפוגם שערן שלומד המלוה בפרען הראשון ושני אני זובר וחשאר איני יורע חלוה פעודי בדין משבין סי קרה : בד בשע אפי היה עדים בשעה שנפרע המלום, או שניץ מ שוכר על סך שנפרע אפי דקלק ממלוה לגרף את. משבונו מה שקיבל אפי פחות מפפי ואם יש בו באמנות עעל בצא שבועה וכן אם נבתב בו הפרעון ביני שישי לא ישבע ער שלוה שוען לו שמעה עבל: בה לועיל באות ש בדין שענות שעראנ ד ביבי כלוכי רונים ל בשים ל הנפרע אין רףים לרקקק מה רמו רצגן שבועה שביים שי ביבי כלובי לועיל באות ש ריש דין שערות: ברפינו החי דסבירא ליה דעריך לשבע: בו עם דועת הסמוע לפסוב

ה כשיזדמן אין בישריו בלום ויעשו ופשריו בלום ויעשו ופיעל מודרת לפש והפחידו לעשות לו רעד ויוברת לפש ופיעל מודען יבול לחזור ג" שעשו פשרה בקרת בל א זבה בחלקו בדבר הפשרגים י הכופר בפקדון המחב מצא עדים "יבול לחזור סי (יכ): פשרה בטעו שענה מי וחייב שבועה לא במקום שיאינו חייב ועשו שלא ישבע זאחר גודעלו "שאינו" חייב שבוער

שע וצריך למקנות לו החפד שלא יחא קכין רברים עבל פי הקפך שטוענין ביניך הנתבע להקנות לו'עי קם כפי השיעור אשר ימצאו ביניהם בפשרנים שנענין על המעות דאינו נקנה בחליפין יקם צריך לשעבר גפשו להתחיים כו שבי לשכי ימצאו הפשרנים שלא יהא קנין דברים זה שייך בנתבע שמקנה לו ליתן אבל במוצע סגי שיקנה מיכו לוותר ולמחול לנתרע מה שבירן ואו תריעתו מו ששר שבירו מקנה לו בקנין שיחזיר לחבירו השער בפי אשר ימצאו הפשרנים" אנו מקנה לו בקנין שיינישה לו שער מחילה כפי דבריהן הל קנין דברי ובב מות שמו בי ליף פט (יסמוע) עי בעין מש על רמין: ע ולשון השער הריני חייב שלך על פך כך וכך כפי אשר ימצאו הפשרנים בינינון י (פי שהתחייב את ישמו בקני לקיים הפשר אעפי וכו"): יא לפיז בשירוכי הצד העובר נפטר בנתינת חקנם ויצ דעיקר הקנין הוא על נתינת הקנם לחור (שין) יב השבועה אם השבועה הוא בענין שיבול לבעלו בלבו ושלא יהא מה שמוצים נפין בהקים נגד מה שבלבו עיין ביל סי רלב נועיל בחות מס"רןן ובנבח בשנורע אחב שנם הביטול מורעי היתה מחמת אונם: בד'מ מי שמובני מחלה ובירר בורר ובא לפניהם בחרר ואחר שטענו רוצה לחזור ואמר בי טונם חיה כדי שלא יכפור לו הכל במה שהודה לפני הכוררים אין יכול לחזור הע דלא מקרי אונם ב"ב שלא היו מבריחים אותו לקבל דינם וום קיבל עליו בחרם סתם (ביד מי רלצ): יג ובנה זה קצת ובנה זה קלת בדברי בפשרנים בל א' ובו (ש"ש): יד והה שנתפשר עי שלא היה לו באיה או שער ואחב מצא יבול לחזור: ען נואת והא קילן כיובל חניין להשנים אף במקום שאינו חייב שבועה כמשל בקין דיינים ס עד ויל התם מיירי ברין מרומה צועים ס'ין מש בשם כהן : טין ומהע ראוכן היה לו פסל עם שמעון שישכע אויה של בעד בשבועה ושמעון לא רצה לשבע והתפשר עצמן ליתן לראובן איזה סך בעל הפסד הנל ונתן משבין ציד השליש על הפשר הגל וקרם הפסד וקרע זמן על הפשר ובעניר הזמן נתן קשלים המשבון ליד ראובן ואחבן הביא שמעון עלות שבלבריו כן הוא שהוא פעור מהשבועה ותכע עבשיר מיחובן שיחוים בו המשבון מה שנתן לו השליש לפשרה בעעות הוא וחוזר לפער אפרים בלל או ובתב בנימן זאב בסי שדיב דאם היה חייב שבועת היפת וחייבו שבועה באורייתא קנין בשעות הוא וחוזר מסיי דה ומיישב בהן למה נקרא קנין בשעות: עומב משנ

ואנם חזר בו שפשל עלין ער אופר עיון בן ומנהו בעד בנוים המה הביבן בני. ליבו ביו מצב מנים פתח בנגד פוש והיזקו ברצייה פירשתין כאולם שי הנה חביבו את מן השביה מי ויש לו לשלם מי חייב לשלם לו,אצ בשביל זה לבקש על הפתחים בדי לשלם לו בק ססי רוב מירע חוב חבירו שלא שה מדעתו או נתן משפון

ם פי שעובין מקח עד שלא יצא משער ושגד חדין היו יכולין לחזור פיץ שתמקת בסיפור שלם מצר מנהף השוחרים חוא בן שנותנים בתב קישור לקישו ובקנם לפיכך עריכים פקיים כפי חתנאים ועיין נפי לל ובשמע שם בדבר שבמחן עוקר חלכה שבל אם היה פיסקים יחד על שער שבפוק בלים צניכים בקים מצר והין כמש לפני זה בסמוך אף פאין נותני בתב בקיי וקל ועיין כשע דירן פי'ק פסל: מוא עיין ריש אות יוד בלב שפרה את-והפכים רחייב בשלם דמין וחיט דוקא כשמלהו בכדי דמיו אבל אם פונהו יותר דמין אין סייב לשלם אלח כרי דמין ויראה לי שאם חוא תא ופודהן ביותר מבדי חייב לשלם כל מת שנתן ולוקא ביושר בתפיסה על עסקי ממון אבל על עסקי פיון שחים מחיב לפרות את עצמן בכל מה שים לו אף אם פרטו אחר נותן בין כל הוצאותיו (פש) וכן אם ברח ותפם השר ספריו ופדאו א" בריך לשלם לו מה שנתן עכורם משום כאין הספרים (שם) וע"ל באות נ ס צא: מג עים בחקי משפט פוף אות ח": מד ונפרעים בזה אף בנכסי יתומים קטנים ועיד כחם צריף להמתנן מעיתיו עד שינדי לו היתומים אין לך ארם שמניםי ש שום ימום בממלגו (מסריו) מה לכל מדעת חלוה חייב מברמש סירום דוקם בפורע מלעתו פעור אבל אם עשלו ב"א מתוך ביתו של נפקר ומוא מוצ בכור שלין לושעות לפעור מחותה תביעה חייב לשלם (רב של כהנ): מבריח נכפי חבירו מחמובם אם אין לו שום שייבות בנבסים אלם שמי-חבריח הובסים אין חבירו בעל הסחורה חייב לתת לו מח סהיה נותן למכם אבל אם חוא שליח בעל הפחורה למופרה ולהחשפק יש להסתפק אם הריווח בשליח וכללל דמילתם המעל למחרת שבון סי רא) אבל חרי אררבי סי ר ורשל סי ל וצא בתבו דובה השליח בלמי המכם לועיל באותש סעיף ישו יבת באת מל מיש שונה מפרשף להל שותף השנהים מן המכם שוכה בשוני נוחדי וצח לחמצע נישים באות ש פין קפו וחם בשביב אותה הפברחה הגיע נותר מחמכם לכעל מפחורה חייב לשלם מכיםן השותף או השליח משום דינא א לובה ביני אם פרע חוב חנירו נפניו אפשר שחייב לשלם נרשדה מה סי לו אים שחוביאו ליחדים מן הצתים מפני שהיה מכיב המרגו שלהם וכל כאוכן ומוצים הוצחות ופעל ועשה שיחזרו היהודים לכתים בח מקרי פורע חום של חבירוֹ נחיינים לפלם שחר חיחודים שים להם בתים ורוצים למבנם בתוכם (מחרמט שי מל): ראוכן וממעון בחיו זותפין וחיו חיינין לנוי סך ממון ופרעו ליו ואל נפארו חיינים לו כי אם מעט מועיר ואחב העליל הנוי על רשובן ופרע פעם אחרת משלם אין שמעון חייב לתת מקומה פרחוכן זולתי המקפירב מה שהוא ממת שחייני לו נמהרו ארביםי שבד ופוסקים בדופים בשותם שמתחלה נעשו ער כאין וער כאין של זה לחה אין בזה דין פורע מוב של חבו יולריך בשלפות מרחש פית ודוקה בחוב בדין מבל חון בזה דין פורע קיב שם יושרים מל מלעת חברים מבל מלעת חברים על יצלילה אינן חייב לפרוע: (בהר בשם פופקים)

רושמחלה תיה השונה לק השנידה מלודה שבועה (פיפר ואי שו יר פסף שאין שנה בשון וחיצר ל פותבין שי יש: פושק מעות לחתבן יהן לן שנישנן לו ליתן לם יכולה ארופה לאמור לן, לארום

צדוניאן או לכ פערוני באני אמ לא פסק לו אביה אללא נו לי יושבת עד שתמות באע סי נבן דיני פרוסבר סי מו: שחתמו עליו לי שותפים ועד א צמהם אינו נאמן לומר יהן שפנקם ביד חבירו פי סט סעיף ד" פסולי לדיין או פרשותי באות ע סי ל עד לח:

מתמבות נאמן במצו ומין זה מצו להוציא כיון לשער עוב בילון כז אם עען שין צריך לבריר חחיך פרע ובמה פרע נשך ,סייה סק א"; כח ובן פיי מדמנים שישבע על שפינע לוופטיר עיין בכי ומלפול כתב וכן נותדין (כים ביון שמעותים הדפון המחבר של זה) והשך פסק שאינו נאמן לומר פרעתי ל פיי ולינו במו שלר שערות העומנין לראים במלואר שי פב (בשע דירן) עם כת אפר) משר חת הלבום דבה קחמר אבה במקומות שחין הדיינים מיריעים ללוה שבתבו לבף ניתנין שואמן לומר פרעתי נובמו שמבואל בהדיא בסברא ראשות) של שני , רפשל לא ניתן לנכות בו אלא ליברון זכרים בעלמא מה שפפקו פיבך יל בשפרע לל חם לשלן מירו (מררבי) נ ללפוקי אם יודע שובתום שוני מלך נהם חם בתב פסקנו לא מחזי בשקרא והאבד משערים שובם עליו ולכם ול מסיק ולכן כותבין הפרנא פסקנו או יצל חדבר: לליכתוב שבפל בכיך לה כן נשע פי יז פה): לא ואעף שפפק האב במעמה בתבו ל בשע שם ופל זה בשאין יד האשה משנת לירבן מה שפפק אנים ובו"והשמישו מנחון המחבר שע זה בכיון עיין בחלקת מחוקק מש בשם הכח ודמ עש: ועין באצ סי צ'שלא יתקושט אדם בעבור חנדוניא אעפי פפסקן לו ועיין בחלן פי עון מי שנשבע ליתן נדן לחתנו וחוא שרנים קטע עם הכת: לב עיל צאות פי פעיף יל מה בענין סילוק הנרן מתיקון ארצות: כל אפילו במעשה פפה: לד עש מולקת מחוקק לנתב משמע קצת אף שחיתה משנת בשעת פסיקה ולקב לא השיף ידה אינה יבולה לומר "בשעה שפסקתי סיה ידי ששעת פפיקה וסקב בין משיף יהי ענין ביל סי רלב סעון בלא משמע בן ביל פי לפשן באל משמע בן ביל פלע פי לפשן מוח על הדי חלקת מחוקה פי ששם בתב שמת מו שניהם עליו וגם החתים ער ל עמהם לרחיה ולכרר על עסקים וערים משר נעשה על עיקר תחלת העפק והפנקם הוא פרטי לכרר על העמן העפק רבר יום ביומן וחם איתא יפרעו לק סים לו להנית הפנקם בירו ונועיל רים אות א' פרבה דיני פנקם בחוקי משפע ובאות מ פ'עא: לך אפילו צפנקם מבתב ידן של אחר שלא היה יודע לבתוב והיה פומך על בתינת חלחד בפנקם מכתב דו גמי (רידנו סי קמה): לז ובאמת לפילו בלא ער שינה שו בפנקם (עין): לח ורוקה אם ירוע ומצוי למבור אותו דבר נפוק ומין שבילו יכע הלוקח שלין ביד המוכר לתנו לו ממ כיון שמצוי הוא לקנות חיים הוא לקנותן ולהסתכלו לו משאב בשאינן מצוי בשוק למכור וכב הבי לט כפי מה שפסק עמן:

בירו משכון וויה מוחל לו ואה בירו משכון מיה מוחל לו ואה בירו משכון משל ראובן ואפיש לו ואה בירו משכון שמיל ראובן ואפיש לו ישלם שמים משכון שמיל ראובן ואפיש לו ישלם שבירות ממגו לפדותו פי קרח: פריקה הרואה הראה לפייעו "לפרוק ולפלין ואם רובצת גבית הקברות והרואה הוא בהן שולי לפי פבודו אפי בכל מקום הרי אלו פטורים ממ

שבי ולפי מה שהובחתי בפמוך נאין חיפוק בין ישראל לני אב גם בפרה שנים אין חילוק וחון ספיקה ורינה כמו בפרה משבונו של ישרמל לעול מש מה עש נופפ נובת כף שפו וכשחר פוסקים זחין חילוק בין אוי ובין כח שושר פוטר תבל אפי פורע חוב בנו לו חחרו והמחייב מחייב בבל ול שות שבון כי קעבן במכם שפרע א" מהן שלקו למלך חייב לשלם לו: ברע חובחפרו מבל למורם מינך ימל שרין פורע חוב של חבירו נפמר שורתפין שה אפה נעיל שם מכן שחיני חייב לשלם: יתומים שפרע המהן בתובת למן וים להן קיקע שלה חלקו חייבי השאר לשלם לו חלקם נתרחדב שייב לפלם (סם סי קב) : אם חלות קית יבול לחנצל מן תמלוג ישלא לפירעו בבח בוי פעור ובב הלבום ועין בהרשדם טי קבה : אם חדבר בהיפך שלין תקומה להנצל מן המלוח האי בדין שבמלום שר וגרול פעיר לשלם יהםמע חולק יפפק בים חולק וי לחייב לשלם במש בשע לירן והשן שבק על הסמע ופסק דהפסיד מעותיו ואפי תפם מפקיון מיניה אלא היכא לחיה ממון של חלוה בידו בתחלב בשעה שפרע לה הפפיל מעותיו מיהו היבה דחיה עליו משבון ונעלו זה שפרע פסק השך לחוי פפיקה דרינם ואם ממשכון ביד הפורע לא מפקינן מיניה דבמשבון פקיטא מצי המוחזק לומר קים לנ כפים חולקין וכחפמע ובב כחף: מע ולל להמובר שלח יבחבין דחביכו יכול להגבותו מהלוה דצאן מיירי דחינו לוקח מהמליה בחורבות שנקורם לכן: ג לפן מה שהעלתי לעיל נכח מי הוי ספיקא דדינה ואפשר יאפי מאן נפליף יבכח דיחק מודה בכח עבום דהפסיד מעותיו (שך) : נא ובתם הלבים לפי המנה שםוחרי עבום מקבלים ערב בעות ומפשרים עות שנתמייב בהם ומרחיבים לנהומן על ימים ופגים אם כא ישראכים י אפרע לגוי בשבים מי שנת חייב לו 'ולקח השער מיל הפוחר בון וכם לתכוע בי להלוה פשישא דמצי לומר לישראל הפורע אלו שא פרעת לבוי הייתי מפשר עדמי עם הסוחר עי ערב בעות לשלם לזמנים יחיקים יהפכים עמו הסמע; (ועיין לעיל באות מ ס קמ באם מצאו אוי לנבו לשנת אה מן האוי) פריץ ה שהיה לו שמה על רחוב בחיה חייב בפריץ ותפריך הלך למלחמה ושלן החוב ההוח ואם השעח שעליו לשמעון בפני ערים בשרים וכחובן משיב לשמעון למו בעל דברים כירי את מאחר שהשעח נכתב עש הפריך ומין לך שום בח מהפריץ ומסיק מורם לוכלין סי דב אם ברור הוא שבארצות אלין הנימום בדיניהם שבל המובר שעה נקנה השטה ללוקחי במוקירת . תששה לידו לחודיה ולה מצרבינן לקנות שום לה החי בה שמעון זכם בהששות וסיב לשלם לו הואיל ויש לו עדים בנתן לו הפריץ שעה במתנה אך אבד

פריקה מונג וות לופר של של מונגר וות מונגר מונגר וות מונגר מ

הנוי אלפיוים לחום שיבחים העלים ויתכע מראונן סנית חייב שמעון להעמיר לו שום משק כדבר עשל יעי בשע דירן סי טו שקם ושםי שמט בהרה ושניך ה עימות תחת משלו אינו חייב : ם ופב תפמע ולם נופעים עול ות ונשכך בעצבן ה לתפו מילתה נכון ששפר עצלות ישתינו עליו ולה יניפוחו -שה במנ שולפים עליחם לשתפשרים עמתם אן אם צריבים שלוחים לתור לתם תדדך البدرة وم وطعرا الهل مع وحدل دوعالا بدو باء فادرا لاه، وها لاظهرا الله، وها נוחת חם קולן דרובין לפי נפשות בספנה כמשל בחות "ב ם לב ויל למפם חיירי על עסקי מפטן ונפסות לפיכך דובין כק החצי לפי הנספות) אל שים מנהף קבוצים חתרו כול ביש כחקי משפט פיף אות עו אם הפקיד פפרים ביר בת נהת בשב-ד פפרים בידו מומר צרוא בפמור בחם (עו שי עב): מב פמב יד של בקרון מישול החזרש לבחון דחמר נאמן לומר פרעתי נאמן לומר החורתי בלם שוני ולמד שיים נאמן פומר פרעתי נאמן לומר חחזרתי במגי דנאנסו ובתב מפרמע שי פצם ביי דרחוק פדבר לומר חחורת איני נאמן: ראובן אומר שפלת לפליח לתפקיד מנושות אלו ביצ במעון עי פוי ושמעון עוען שלוי פא אמר בו שמיו של ראובן פבל באמר פו שמם שפון ולות עליתם יכול ראוכן פחשביען של הל בחם של רחובן ששלח מתפקים לצלו לו שלם ידע מחפרים שחותן הנכפים חיו של כחוכן בשעה שהפקידם ללוי ופושה בשבועתו במתנתן לבוי ופוקח מראובן ושחויר בו הפקדון אם ירשו ואם בא ירצה יהם מונח עד שיבם לוי וטינו נושל כלום מרחובן חכל שכועה הרחשונה במקומה בי (בדבל פי לו): סג ובשע דירן בורם הנה לפני: סד ופטור אם מוען שנוב או יפשכועה שישבע על שעותו ואינו חייב לשלם כא בפשיעה ואם נונב או נובבי מחמת "שפשע בשמירתן ביב חייב יעיין בחות ש: סד בשע או שאם הנחי או מנח פתם אפי שה וכו שען שהפקיד אפלן וזה אופר לא אפורתר אלא ולא נעשתי לך שומר נשבע היפת שלא קבלו אלא בדרך זה וכולל בשטים שלא שלח בהיך ולא איברו בירים ולא בערם שאום לו שימית חייב ל שי רצו פל): סד ואינו חייב לשלה שבועה כלל אכל שחרים על פני שלקח פקדין שלי וצח יחזיקנו לנעליו (שע): סו ומש ובן אינו פרוף כק בשע הירן ב ושל בתולבי ובו ואש : פן מייני שמשקר נסאר פה: פרן אלל צמע ביין מכוחר יותר ויל הל פושע וחייב לשלה: פע נפי חרסמיך ליה קהי משה חיים לשלם אף ראל פתם הניחם על העולה ולא אמר לב הניקם לפני שני חייב דבבית שהוא מקום המשתמר חוא דפעור אם אשר הנח פתם ופן בדרך בווראי קכל שלין שמיכה וקל : ע ואפילן אש כשוק הנה פתם לא הוי שה ההנהי ונותר שך קאמר ביה: עו והשמיע דב הנחון המחבר ליא עיין כפמע בפע ביקם מחבירו שיחן בו ישות להבנים בהמתו או פחורותיו לחצירן וניץ לו רשות ולא פירש לו כלום במשילה אינו סייב כשמירתן כלל דפסק בחריף וברמכם רפעור אפי' בהיזק דרותה לפפור

נולן והים מינונטין ישם שמן נונב שנוש פגיל משית גדופה ופרומה ואומר ששרע לו משפול עשין בה יר ואם יש לו עדים שלא פשע לא ישבע פרד התנה לפשור בלא שבדעה תנאו קים גנגב באונם ואחב חופר הי שהוא שומר שבר מי עושה דין עם הגבב ואינו נשפעקים ואחצ הובך הנגב) אם שומר חנה הוא עומר בשבועתו ואם ביו דין עמו ושש עושה דין בכל ענין עמן (פסי נגל) ואם רוצה לשלם וחוא בבר שבמוהו נמצא בשוק " אינן צריך לשבע א ברשותו ואם אינו מעונישבע פע בנקח וישלפ (פי דנה) ו טופין טענות אל ענב או החזרתי לר נאבין בשבועה פי רצו : ביפר בפרורים נב ומפקיד נותן בן סימן נו חעם שאין הנפקד אמיד ער ועדים יבינו שהפרוד אצלו ולא ראו עתה בידו שמון לומר החזרתי לך או נתת לי בשתנה סי רצו: נפקד אומר איני יורע במה אני חייב לשלם ומפקיד אואר ברי לו ששות היה פקדוני מנה והוא אמוד בכל זדם גוטל מפקיד בלא שבועה אי מת אבין והגיח לו שק שרור והפקיד אצל חבירו ופשעבו והמפקיד אומר אינו יודע מה היה בו שפא מרגליות היה בו וצפקד אומר שמא זכובית היה בו צח ישבע נפקד שאיגן ברשותן עם ויכשום שלא ידע בוודאי שהיה בו יותר על ששוח

פו און על תשומר כא משיחה לפעמיר הגנב ברין אבל אם אין יבולין לחושיא מיב הגנב השומרי פעורין מלפלם : (זו פי הממן) פז ובשע בתב עוד בבי שימיה הדבר שמצוי לקנות שבמינו שוח לו בציור לפם חסר מ"מן השנים חושמין שמה עיניו נתן בה: פח גם פה נקע שע דירן שני ענינים הול ספון: פע בנקה שחינו ברפותו וישלם וחת הם נמבע למה ויםלם ויל דסם אינו משלם צריך לכלול עוד בשבועתו ב ענינים ששמיר פראני וו ושלח נחנק ממנו בשליחות יד עם (ופולל בשבועתו שבך ובך היה שות עיין בשעשב) ש נשע בל שומר שנשבע שנועת השומרי בולל נשבועתן שלשה דברים ששמר בדרך השומרים ושחירעו בך וכך בתספוע זהו הבל ענין א" דהיינו לשת חירע תוננה ולאם אירע המיתם באותה פעה ששמרו ברחוי לחפוקי אם פשע בשמירתו ונוגב כחיים משת על הגננה וחה שם וחנים לילך כמר ונפלה ומתח לחים ופולל שחינו ברפותו וגם של של בו יר קודם שלירע המלורע חפוער לותון עון רלובויקנד ד משמעון ב בגנים ומשה א" שהיה תפור מחתיבות ואשר לשמעון אינו רושה בגל זם שלח חופל במופרו וחל שמעון חחמת חתך פל נוק שיבח לך ממני עלי לשלם משתרל בו כאלו היה שלך ברי לצאת ממנו ופשמוע ראובן זה הניחו בחנותו וסיח. מנפר ממנע פאופן שחיה שמעון מכונה במבירה זו ובאן בפיפה הבנים בחדר ראיבן אפר חים לו במקום בנום וגנבו תחצי מאותו חבבל ופפק לראופן יצל ילי חוכתו בשמירתו ופעור מו הבגד פעור גמור (בני אחרן סי'קד) עב פי ואפי אינו רף ל לצלון צג דים מתרושם תו שמא שלא מני אתו פי לקודם ירידה לדין שא יחו העלים ונאמן נתת לי במצו להחזרת אה לקוח באמן במצו לחחזרתי עד לחמפקיל בעלים אל בחחויר בעלים עו בפע וים לפומר להחרים בתם על מי שלקה ממנו זותי מהרחוו לו עי'של לידן בי ל פעיף יות וכפמעו צו אורחה זמילתה נקע כאלו לה חציחה המו מפתמה חיה יורע שה היה בון צו ביין ביון נמפובע בעצמו לא תבעו בברי: צע אכל אי לא בלבל שבועה לאים יביםותן לא חיה שניך לשבע אעענת שמא ואפי לצים לא היה צריך ועי בשעפי כן שפור לו שם החזיר בפקדות יד בפקדות על בפקדות בים ונפקד גם רוצה לפרוש בים מניוד פקדונו בידי

שלפים ל שבר לת חבירו לילך חחר פחורם ונתן לו מעותו ולקם חבירו חת ות שנים לבל מעותיו ונרקר שבב בחדר ונונב ממנו ופסק לפניח חייב בישות בלות של פס מו משם) וכנלכד המעות דכך חולפה עיין פיי ייף וירן עו ועם פה : עד רמעות מוכנים תמיל לקנות פחן פתורה בת ערורות וחתומים או קשורים בקשר מסוח (שע): ער בשל כשאינם חתומים קשורים קשר משונה׳ אעפי שהם ערורים פי ככן פער חלם בים שלן ישתמש ביון החמפקיד פח קשרם וחומם בקשר משונם ודחי חינו מקפיד הוא כשימושין בשעושו : "עז בשע אפי׳ קידם שנשתמש בחן ואם בבר נשתמש בחן חייב אום משנפים ובן עד פיחזירם רשאני מעות לעומד בחפתמם בו בפל שעם בשבם ידו ופר שיש בו ריוום וום ככר פימק כן : והפרובי בתב קבומנינו פפין שבו שדות וברשים כל עסקינו בריבית וקנית שמורת כע כינה פסבתני וב" בין מלוק בין מקום שפתנים מצוים ללינם מצוים וכן אין חילוק בין של של אלו המעות לעני עבל: ערן פשע ואם חרויח פו פין חירו לשות למשתמם במן לו לא אל לתת לו מן הריוות לבעל הפקרון ב השמע פויכי שנילה הנפקד לעתו כחף וחין לו נסות להשתמש בו מא הוא ששתמום בו ברי ליקח הריווח לנפשן בתב חמררבי ואם הגוה הנפקד לאו בפאנה פושע חוא ואם בשחור ראובן המפקיך ותבע מעותיו אן הנפקד אב קרם ישילם הנפקד למפקיד זכה הנפקד בריבית יבלא פילם אען לממר חריני שת לם הריצית למפקיר לליוכה הנפקל בריבית ומב כשע דחב פתת מן חריווח לבעם הפקרון בהמרדבי הא שם רוצה ליתן לו הישות בידן דביון דלא בא לידו בתורת חבולת אין כאן משום ריבית (ועים באות מ ם פה) בשע מיהו אם בא בער הפקדון ואמר תן לי פקדוני ואני ארויח כחן בעצמי והלה מעכב כידו חייב משקיון וחפע יטן ב מכלן ובחבם נועין לעיל באות מ ם לה ובפמע) לפל אם בפקד לומל מוצאתיו בעם ה אם תרצח קבל עליך העסק בין לפכר בין לחפד ווחד משיב רוצה אני דוקא מעותי הדין עם הנפקד: עם כשע אפי נתנו בו שעל ברחו חשוב ניניה ופעור: פ בשע דבל אם אמר העפקר למפקיר המתן ולביא לך פקרון שלך והשפקיד לא המתין ונאנם מיד הנפקד אחר הכאתן אפיה בסמר אחריות עם והנפקר ו פוא קים כו קקבלת עליך שמירתו עק זמן פלוני ילענין חלווחה אין הדין בן במש בשע דידן פי על ספב: פב וכל יניחוביד נאמן בעיניהם: פג כשע חבל בלא עדים לח ממח נחבר מידו וחמר אבפור פו ואדחנו עד האמצאנו ואחזירנו פון , פדי הע כיון דבא מיחירד בות ברפע בולי האי מה שא חיישינן לה משאב בשלח בה יד לשמם בה דעפר על דעת אמפקיד בילים ובא אם היה בעתו לחסור עי בציחות יל דרול כיכים: פה (הן ח שמ יכו עד אם שמ חוח ונל שעם מן יאחיב תנבר הגנב הרחשון על וחחב הובר הגנב השני וקבן

יינן מחד שלין יידע הנפער היינן מחד שלין יידע הנפער היינן מחד שלין יידע הנפער היינן מחד שלין יידע הניה מיינו ודע היינו של שלין של שלין שלין שלין יידע היינו אומר פל א"שרי ר'יתן אונה ביד עד שיודה א להפירו ואם בב" אול העי ואינו יידע למי הגדול יתן י" שני גדול ישי גדול ישי גדול ישי גדול ישי גדול ישי גדול ישי גדול יידע למי הגדול יתן י" שני גדול ישי גדול שבי הם שבו הן פועל אובל פירות בשדה זו בשעם ילא ישומל או בעיר פי שלי ו ליידע או בעיר פי שלי ו לייד או בעיר פי שלי ו ליידע הואר מהיבה פי שלי ו ליידעה הואריבה פי שלי או בעיר מי של או אלא הריצה לחזר והטעו זה לזה אין להם זה על זה "אלא אלא הריצה לחזר והטעו זה לזה אין להם זה על זה "אלא" אלא

ק מן הפקרון : קא פי לפי משי פקרון ולם ים פפי יה שיניםן יכום למובעו ולירק עפון פרין עם חפקו פף פחין חבירו בעיר : קב שין בשע כירן פי ען פעיף . בעיר וינע שתפעו חשני ולה כה ווכחי ניחה ליה במהי דעביר חבריינה ושליחותות קעבירו הוג פשע וחע שפשע דהל לפתוב שם בל ח"עפי יבים שלון קד וחם עד פירבו לחלוק קמנה חשלישין קה בלומר שחן יחן נמי הדכים ולפני הדכום : קו פיי החרי פיפבעו פניהן נעים כמות מ" שם קלן כן חמררבי בקנחות כלובן שלמר לפמעון לתן לך ביחובי לבכ בשבים לשלטון צריך לקיים לבורו ימה שטוען יחובן שמחמת ירחרה מפשיחו שלא לקלקש ענינו נויך חשר דברים שבלב אינם דברים וחש ושפירות פועם אל קנין נועים כאית ב ב בבר) ראיבן בחבטיח לפמעון לחשתו בעלן בעבק מה בחנם ובמעש שודמה הדפר חור בו ורופה שפר מושרך שמעין לתת פי פפר ולח"ב בה מעות באופן טוב שמשון ולמור יפתקשר עצמו כפל ייפוי פת שיעשת לו מפל שבוע לע אמות ביינום שהה פעולה להשלום השישור חנה ותב ותקנון הוו בשעות חקון עבוד חששה ויפלאן פו החפשר נשער הפרים פי קנונים ו חשפה עם הפיפו פעופה ופו של פוף אות הון אח דראיון פי תכא בברש בפועם הפתוב הנבבר ו קש פחפוקו תפיעה 'ממון חון פחם זה עפקה ודוקה פספיה ו ארם חחוקה החוקה פאוקף ו

五里金三百四

התחים במפאשה והזר בחלי היום אם הימם דמי השמירות הוד זי נהזר בו זיי שבי האפר ואם אין שפועבים פחזור פו דמין היו הוש שפשה שנים הפה הוא או אשתו ובניו זין אי משפה זים עם המשה ואום היפל בל השפר זיי אינו הואר ואני משפה זים עם המשה ואום היפל בל השפר זיי אינו הואר ואם פועם פא חפרה המשה ואום היפל בל השפר זיי אינו הואר ואם פועם פא חפרה המשה ייים אפה האפר משפר אין או אינו הואר ואם פועם פא חפרה

פור פו׳ שחיפו שוחף שעח פו או פא יתולקל אם פא יו ניתר מופאפתו פול ב או עפר שם בעוד נקרא דני חאבר יפעה פא יוםם פעשות מפאפתן שב נאכל שלו נועים באותע פק יא לפפן האיון חמומבר כן בתכיחן משכת בהשת לנב יפול לחוציאו קורם זמנו מף עו יחבלה עוש באות ה ס פלו תיא משתפו פי בני ישרחם עבלים ופח עבלים לעסקים ו קיב דבר שנים שם שביר עמיו שלש שנים פחני שפיר : כדיר פשע אי שמע שמת לו מתרו כדידי פשע יחם חי פעה וקפלן פתם לחחר שעמרו מחליץ וחורו ועשו אחם מלחלתן שריך לפלם בל בפרן ואינו מנפח לחן כלום אבל כלה מנפח לו כל ימי חוליו או חונפן שמא חור פו חפועלו קעו פי אין עריך לחחזיר מח בקיבל; קעין וא מצא פועלים אחרים וחשעו את אפו צריך ליתן לחם מח שפסק לחם פאחרי פפא חיה לו לחשעותו פיין שמלאפתו יוצמר עתה עי אחרים ו קין בשע ישי בבר נפן לחם חתוםפת שחניר מחם: בנית ראובן פפר לשמעון שישמשו בי נפיעותו ופנת ראום בחצי חדרך נותנין לו פל שפרו (בשבת) ופן אם שפ אחר אפתן ומא רשתה מנה לפלה לחברם בתפובה) קיני חפמע או בוח עם רפול ומיקי לח לרברי חמרקפי שהביא רפול שחשלים פרגע באניבים לה משחמות בחצי חדרך עד שלא חיה יבול לילך עם החורת מחמתו וחזר בספי מלכך וחוי פפירא לשפיח בין קחיח פשניחם פירע או פא פירע ופו יחרי פאן נחנה בלום בהפניחותנו מש משר לפועם פך מעשורי אם יובל פחור בו נעים יום של זו וום עם דין אב פחשפיר את בנו למולאפתו עים באווה

חפן אות יצ

עיאה שלא נכתה בחשחים איושה בדעתו לית ליהה פי ליי עי אה שנו העדים קרוב או מקור הפשר יעיד להדי אחד ששמע העוואן מעטרה עמו לי פי ני פעף או מיחילה שיידד להעד הפירו שלא היח שם מעולם או מיחילה שיידי להמים בעינור וריש שייד המים בעל החעד מעפם ואם "החזיק בעינור וריש לדופפו אינו רשאי מי קנה פעיה ה' ואם רוצח לפתו הצינור בעל החצר מעפה קעיר ו דין עער פנון שהם

חמ אות ק

בל עליו לאון במאשתו בא"ע קיום שטרות אפי "געד השטר וכותבין היתר תסתא כחדא הוינא ובאמן הזה חכם עיר לאו סופר העיר ביל לקיים שטר לבדן "אפי שלא גפני הלוה סי מו: קדרות בעלי קדרות שהלכו אה אחר זה והוזקו ס' ת"ג: קרעבשטר ב" בעלי קדימה ואיחור בשטר ס" מו: קבצן שקיבץ "לנדוניא ב"ל לפדיון אצ לשלם מזה חובותיו (כ"ל סט" ינג) ו קנם בחל איז גובין בפי הפפורש בתורה ממן מט"ן איות עד שי תן הואוי ביל מ": קבלנות סי ש"ך עד סי של: קנם של שידוך שחזר ביל מי מ"ג באות ל:

שי פני יכולי תושות של הי הפופרים הו בשי אפרינן קים לי (היה שוון פי נו) ומעה פשום פוצר שמוחאק כים יתומים קטנים (בתו) היכא דים ספק אם יבול ציפר קים בי או קים לו כיון דבהכי קיימינן (הרי הלוי לי ג'ל): ויש מי שפובר --בשבמחלוקת הוא בקיקע אבל במעלטלין חזר הדין לקים לי ופרי הבוי נו בתב לב ובהן כתב כים מי שפיבו בגל: בשנמצא בפוסקים ביושי יא וכש פשבתוב בפירום ים אומרים יובל המוחאק לומר קים לי בתנהו מהאלדבי בתשובה כי פי מש שחולק על הרשך אבל אם כתב יש מי שלו מלבו בילה מוא (תשובת בהג): לפעמים מביא בשע דידן פבים פנים בשנין חולון עליה נשם יש מי שאומר מפני שלא נוכר פצרא זו גם נשמה פוסבי שה לחבור שי עון פקה): פופק שמביא סברא א"בפתמ וסברא אחרת בלשון יחי לפפוק באותו סברה שבתב נסתם (מבריק שורש לה ותשובות נדולות אניין נשב סי לע סעיף וין) וכלל וה הוא נשע דירן בדברי ל בית יוסף תשובת הגל וב הרמע מפאט סי בין דאער דמש תחלה בסתם הוא פסק ומור ומוחלש זכר פברא שנייה בלשין יא אויש מי שאומר או ישחולקים צחלוק כבוד לבעלה שוב ברולים ורכים הם וצהרבה מקומות פשע המנהן כחותה סברם: ובשך יביי עינ ב שלבך בותב דבריהיחיד שחם יביא שום אחרון ראיה לרברין יחנו עידים ויצרקו אנ משום שאולי יזרמן הרין שהוא במקום א שיהים שם עוד איזם היתר וכהן אשכחן בפופקים למצרפי במה צרדים להתיר אל מפני שאפשר שימצא בחבורים אחרים גב בדעת היחיך בענין שיהיו שקולים או היחיר יהל רבים או לפסר לענין מבעל נפש יחמיר לעצבוו כנברי חיחיד או הקשן זעיין משם בשם הבח תמו כללי הקים לי: חמ אות כיי

ישה שיכול כל אדם להביא למתור הדין אף שכבר יצא הדין יפרע לינים יאיה וסיתי) ואם נתן לו אמן ל' יום יכול הוא להביא אחרד לייום יכול הוא להביא אחרד קרבו עדים ל לא עשה כלום ואם שתבן ואמי חייב אבארי מותר הדין וגם יכול לתרץ למה אמר שתבן ואמי קרבו עדים מי לי הדין וגם יכול לתרץ למה אמר שאין לו עדים או ראיה

אפשר להצילו באחד מאינריו והבא במחתרת דינו כרודף יכול אפשר להצילו באחד מאינריו והבא במחתרת דינו כרודף יכול אבר הצילו שיור מי תרה יכול הייו בשות כדי הייו בשות כדי הייו בשות כדי הייו בשות כדי הייו מי תר מעים לח שו דיני ריפוי הייו מי תר מעים לי

ות מי מעענת רינית ופוף נין מסכון אם מכוה מולה בים כשערין בחיתר נעשה צריך המפיה בפער לפבע יליעול יאם מודה שפקח חריבית שו ביו ביושיב בנין זה פש יופל לחזור בו אם עפוקים בחותו ענין עפום משוש פי קלו פח נעיון בחות מן רים דין מעמד ג) יםי קצה פעיף וה שמובין יפטור בו עם אבן ים מחחר פהן מצו מנחל תפומרים פט הבולין בשותן חליקה בני רבור ושע (פתי הגאון מקאלים) : ח פשע ופן מה בנות אין בשותן חליקה מרושה למופר נכחיינו דרויף גאבע) עיל באית מ ם רפון או עי שמפון פף 'אל כף נשקורין עו שלאין) או עי שמיפרין לחקונה מפרברד שן החדר סמונה בו אסחורה ובן פכל לביוצא בוח חני קנין נמיר פכל יפול למאר בון ועים באות פ דין פוסק עשי שער שבשוף : ט פי מצ שנשות שו חתנאה ממס ושיקבל התצאה אלא אומרי ובו ובריעבד אפיי שלם פשרו פו אפין אה אפיה מדיבין חנרוף בנפשו של רודף; י לפתים ים בחשב יקום, ובו חבי זה בא לפמר ונמצם למר: יא נכתיב א שבנחתרת וון: יב נמסתממ אין האב בא בחרון שלא בניוב אבל בן פבם עם אבין פא אמרינן מפתמה שלא בא לחרור: יג ויפולה לבעוק קורם פרי פישחו בנוים לעזור לה אעם שיחרנו הפריצי ישראל נפה סי תשב) יל עיין בשע לידן מי פפר מא: טן שבר הרבנות שבברו אותו לרב ובאשר הקריב האמן 'חזרן בהן זבר הנעשה ברכים או עי ז טובי העיר לא שייך, חזרה אמנם אם חזרו נהן מחמת אונם חשש עיפוש ניארה ביבולין בחזור זהא אפי צא חזרו בהן הוי פסיקא למלמד וכמש מגבריל סי מא נתשובה ומוחרם פאדאה סי פו דהוי אונם דלא שביח זכוי פטירא דפועל נעיי בשע דירן סי שלב ספא) אך אף חזרו קורם שנובע חשם אויר אער נהוי אויר אחב פסיקה רבעה ניון נמול נחונו בו נתחייבו לפו על בניחר לכן ניו יכוקין רעשובת רמה סינ") ועיי בשע סי שלף שלק שלם: רב שהיה במה שנים בעיר והורה לקהל ואחב קצבן עמן שבר אינו יבול לתבוע מה שעבר קווראי ממל נמירם פאראויה סי מיש נשע סי שלה מאו ועיד עיין אות ש כחקי משפט פי שצא: קהל שקיבצו עליהם מרביץ תורה ונתחייבו לפרוע לו פך כך ער תשביום ,דשנים ובתוך הזמן מת א"מן הקהל חייבי מיורשים לפרוע לו בל מה שהיה ניגע לאגיהם עד תשלום "ג שנים נמהרשך ססי א' מש סי לא) ואם נדרו לו הקהל סך מה ושנים מהקנם נכנםו ערבים בעל הכן חויבים לפרוע לו בל מה שנדרו מיתל (ישלם מי כיה ביך מהכי חדרבי מי שצה): מרביץ תורה שבח לימה תעיר ונדרו ג'ב אותו הסך קנה בלא קנין (ישלם שם) (ועיל מותה פש"קז): עז ועיל באותה פצא קנין (ישלם שם) (ועיל

שמיז קרקע או השפי פטן שיוחד לא בקרד אצל מכור מי 6 טון שיוחד לא בקרד עפי דין ' לא יקח ס'ט:

א ופעוב ועשים חישר להעוב אן לפנים משורת הדין ציוור זה לברוען שקרוים נחפה ופוקנים לרורות משחב משלעלין: ב יל שות בנה רוק שלפניו או ששל ברנפא מריין מיהו אפי שוחל דברים ממש בה להקדים שלום או אם אינן לניל להקדים לו שלום: ג ואפי מתרווים משניהן יחר אפיר לקבל : ד (וגרולה מזו אמרו ראם כל הבעל דין לביין אחר המשפט על שמיפך בובותן אשור לו לקבלו נשעםי לב מלנה שהוצים שטר שחין בן שממות צריך חלות לטעון השבע ליים ונלם לומרים לפוק שלם ואם עוען השבע לישלא פרציניך לו הבא מעותיו וישבע בנקה וישול ואם אין ללוה לפויפן אין לכיף ללוה שישבע עד ששבע הוא תחלה נשן שחולה על מבין בוא בניב ברי שמות פרוע אבל בטענת שמת חין משביעין ליה כלל נשל ביי יו שון ועיל בחות סיפעיף ע רלפעמי משביעי חשענת בחות באון ופלוח טוען נוצ מיורשי מחוא פרוע נמצעי שצועת מיורשי ונועלין נושב שלה פקנטי לבה ושלה מצלנו בין פערותנו שפער זה פרוע אואן עים כה יבש אם מורם עבע עם פוקם של אביו מה כיני) : יבשקום פהמפות בחפר משבועת אין פומעין לו ננאין מהפכין שביעה חמולה ממן אשוב שלים שוף בשע דירן ביותה שלא מליעת הנתבע כמום בשע דירן פי פון ונפי פו כ חעור ונושב עונפעל באון שבועת השותפין ואריפין מבחין ואופרים השבע לי בה למיפד אתה אותנ ואבלם לך ליכול לחפוך ה כין מיפיך שביעת) ואם אין רוצה מן הלוח רק שביעת הישות אם יושל הפו פתפוך חחיפת על חמלות נשע פי פנ): תפעו נתחייבת פי בדין כך יבו וחוא טוען לא חיבוני אלא כך חוי שנדה במקצת וחייב לפבע נמפרשם שין באותני שב עד חייקק למבועה) תופה מעלעלץ ועוען יבהן עד בי לשיר אחרות לשבע בנקח נתשובת הרשבא פי אלף פא אין לחייב הנחן י שנתחייב מבועה ורוצה למבע והטבע אומר איני רוצה בתמבע עתם תחזור בפקשב ואוצי שבחת תופור או יבואו עדים או על שיבואו יפנים וזה אומר איני רוצה שתערחני בכל פעם או תקבל שבועתך או תמהוי הרין עם המובע ירוחין את השבועה נוהה אם התובע חוא מן שש ונועלין ויושה לחשתין אולי יודה והנתבע או יוכל לברר נישם בק פת לין הי באות זה שם נית) וכותבין לו מעשה ביל ומיהו אין התובע יכול לעכב שוב ממין כשביל עענת זו בנין אב יש לו עליי שער פרוע ועיען עליי תשבע שפרעתני כי אני איני רועה למבע יכיל הנתבע לומר אם תרצה לקבל ב תרינו שוכן ואין חיליק כזה בין שבועה דאורייתא לשביעה דרבנן וסבועה בירביו סי לבן ידיין שיודע הענין ויודע שאם ישבע התנבע או הנחבע בשקר יכול להפוך חשבועה (מורם סי סד) ועל טענת העבונה ב מהרי ארכני שי צו אפי חרם פתם לא מחרימין (ועיל בחות או ומוצרי רפרם נרלה להוי טענת ודאי אפי להפביע עלי ומוני היעל בעל כהנ חרם פתם ולא השביע להיחורי:

י שומרין לא כל היי של מבי של מבי שומרין לא כל מעים אל יגיל שבוצה שבי של מלא מעים מלא מער מנה לי בידר והליה או של מער מנה לי בידר והליה או של מעיד שחלוהו שו מתוך שאינו יכול לשבע בידר והליה או מעיד שחלוהו שו מתוך שאינו יכול לשבע ול מעיד שחלוהו שו מתוך שאינו יכול לשבע ול מעיד שחלוהו יורע אם לא פרעתיר הוי ליה מחוד ולא יכול לשבע ומשלם ואם אין עד בדבר ואמר אינו ולא יכול לשבע ומשלם ואם אין עד בדבר ואמר אינו שאני חייב לך שבשע שבועת לאינו יודע מי שה

ו ולא נתרון היסת על מישעוען עענה שאינה מצוי להיות (עון סי עה ס' א) זי בי מוצרים אלא חכם סובם ניסמע חובא בסי פו סקמע): יבפ הבח נסונית בעלמת למי נבל לפסוק דינו לימכילו חייב אתה לעשרת קבלת חים על מה שאתה עוען נאות מ' פוֹם נין הילך טעם לקריאת היסת: בל הנפבעי ונועלין אם הם בי להפביעו אף פמן הבין אינו חייב שבועה נשע פי עין) ובן לחשביעו בנקאי במרך שמינו צריך או לאים עיר ברברים אחרים אם יראו שים צורך נועים אות אה ב ה משם בשם מפרם מינץ) ובמברם ויקרא פו הקברים שעושין לאיים ותנה אין בצ פיום כין וי עיל ירים אות ך משם בשם העון: ד, עיל כים בית לית ב פתבהם שאם גדול לפולנים ו"א רבעינן נמי שתי מעין יבפ רמל ועיין בשע לירן נסי רצה פפק הני כן ה יא דביון לחנמים תקנותו ללח יוול א לחבירו אבן מבל לבח ממון יהיינו פרושה תקנוהן וכן אם כופר בכל וער א"מכתישן אפי אין ב אלא ופרועה עים ביש אות ך משאוב בשבועת הריינים שהיא בעין של תורדי נסי צב בעינן שמי כסף : יב עיל ניש אות ליי יג עיל אות ה, בין ידוב מקום שיש חשם למורי היתר לנפשים משביעין על טענת ספק נסי רלב ש' יח סמע עיל באות זה פ' לה ושטו ובאות א'ם" צון: ער ושנים שכיור מאחד ומעילו לכם והפסירו חבל ולה באן לחשבון לא חוי בחלקו וצריכים לשבע זה לזה (דמ ובי בעין באע סי צין בסיפו היבחתי במי שבא לבוציא חוב ניש לו שטח והלוה עוען שמא תפשת משלי בהרותן שותף עמי אעם שחלקו השותפים חייב לשבע: באות ה ם'טן: אם צריך לשבע בנקח ונשבע בלא חפך עיל פוף אות ה באות הים על : עז יאף דאין העד מעיד שעריין צא פרעו או שהוא לבתוך הזמן" עדיין מש כיון שהתובע תבעו בברי שעדיין חייב לו והוא משיבו שמא לא לויה ואינו מבחים העד שמעיד שלוה לו חייב לשלם דברי ושמו ברי ערים ומצטרף ברי דהתובע והעדאת העד לחייבן זהתירה האמינה בעד א בשנים בבל זמן שיין זה שמעיך עבליו נשבע להבחישו וכחן אינו מכחישו להא טוען איני יורעי יא עוב בסמע פקרט יבשך פקלה יח היכא דאמרינן מיאצק כי פרע ביה מצי אל ים צים ובים בפור ישבע היפת ועפשרין אם יודה יחזיר לו ואם יבפור ישבע היפת ונפשרים (וצת לף פח) נחנו להשביע היםת אפי לצורבא מרבען וכב הריף בתשובה ואפי היכא דליבא דרים דמקונא ואם פדיין רואה שהתובע מערים על החכם או על ה-יכול לפלק בשבועה מעליו וממ משמתינן בפתם על כל מי שחייב לחבירן שמיה ואם באף יפה בשמא: יט עיין בחקי דעת באות ש" סמב משש עיין באות פללי בב השבועה יכול לתפום התובע בלי של נתבע ויכול לשבע עליו ער בצו נשבע לשקר עש יעש סי קד זככל מקום שיובל לעעון עש מה שמה

א בשנת וומצו טוען כל שוש שו חשו בחבר פוא לם ים כלחד בייל היאה שייצה התובע ופלפרים עופרים חצבי יים שתע חופה לכם מהני עניית אמן נחמרי": ומעוב במרא שבות מיש כן או לא כי בעניית אמן אבל בשתובע משנת מייבי כו כי בוה מם ח" נשבע וחו" יעט אמן רהא חתביעה את מיים ממיבל כולם חייבים זכא בהא תביאנעון) השנים פסק לבח בהסמע): אם שוען מחלת בי השבושה נאמן משבי ומשו מסיר לצניך ששבע תיפת למחל בי תשבועהן ניבתב שבשרים נב דמיירי בשמין בירו פסד מבל ים בירו פסד בח מהני בומר למל ננסמן לומר פרעתי ממ מחיבה שענה גרועם היה בו פיל במחיבה הוי במו פרעון אפשר למולה הבא לאב שביוב חיי לבם סרם יטעון מחלת משמם מם טוען פרעתי צריך בשל הניסות לשבע) ושבתב מוח וצע אם טוען נתתו לך ממון בעלי שבועם אל נחשן אב גם במחפת יהא נאמן במגו): רוובן ביבון שלר על ממעון מישבע שבאחק ופאשר התחיל לומדי על חשושם קם שושן בחמתו ולה הניחו לפבע וחטף הפפק מיר מפמם ואחר בנה קש ופתרוד בו שישבע ושמען שוען מחמר שהתחיל לפבע ולה הניח לו מתול לו ורחובן שוען שלא מחל לו הדץ עם ראובן אמנם אם שמשן עוען מחלת בין בשבועה פריב חיה נפטן נשער פפרים פי קמב): וצין נשבע ונועל ובין נשבע ונפשר פעופה יוה מפנגדו צריך לקבל עליו בפרם קידם שישבע "ים על כל מי שעוען עליו דבר שלינו חייב לו כדי להשביעו בחנם נשע סי" ולב לקבלת חרם בנשבע ועושל ובן במי פנחחייב היפת ותפכה של שבוניו שמש לקבל המחפך לקבל בחרם תחלה וממ נל דום בשביעת חשלות עי שמא הנוכרת בנים סי עצ בל שמום שבע ונפטר צריך המאשביע ג'ב קבלת הים נעו פי פו סרב) ויחיד עם פקפל הקהל נקראי מוחוקים שנבי היחיד פי ואמרי להיחיד בדר ראיותיך כי המעה ואם אין בנו ראים ישבעו קצת מהן ופעורי מעענתו ואם ירצו ניתנין השביעה יחיד והברירה בידם בדין המוחזה וום פענין זה ליבולין כיומר קים שן בפאי מיך במקום שים בלונתא 'נפ"ב תב) ועיל באות ק בבלכיונ יי קים לין אום עביף כח תקתל דצריך היחיר לפרוע להן חמם מיד ביתן במן משבין יחם יברר היחיר באיותיו יחזירו בי מעותיו או שמשבין: ודוקה פענין המם קודם שנתפשרו עם המפך נקראו הקהב ישומיקים מבל בשמר דברי רק לענין המשבין שהיחיד צריך ליתן במקהל משכין קורם שיררן עמו לרין: לל יחיד אלא תה יחירים כיון שמכוב בם תובעים לימירים נמשא מלך) וכל זה שאין היחיר תח (שע ניעיל בלות מ ב קעה): פרנפים שקבלו חשבון ממה שנבנם ני ל פרנם א" ופחחה עבור ב שנים אומרים שהפרנם בא נתן כל החשבון בשלימות ונשאר בירי איזה סך שלא נתן חשבון ממנו פרנסי אלו נוגעי בעינותן הוי ולא מקרו ענים בני לחייב את ראובן וראובן מקרי מוחוק בני העיר כועים להוציא המעה יראובן שמן בשבועה (פני משה קית);

יייבא וישוא יוייל אוויין שערור ביין שערור אינו מוזר וציוה בל מי אבל ממימות מה למוחות של א יכתבו סי לט: אין חולקש שני שני שטרות של ננ (פי נג) שטח מי שאנץ בו או שטח בלא מה זמן או שטח שישו בו מחקש שמה ששר ישן כל אלו סי מב עד סי מז: שטרן ושינו יודע מה טיבו יהא מונח עד שיבא אכיהו ו שטר מצי ובר מד שפותבין לבנות יוו דינו בירושה ובעה בד מדמין כד מי סי רפיא:

וכן כל ביולם בות מילן אמרי לו לברר דברין עכל: דין שבועת בשותםין בשונת ובופר במקצת חלין נותן לשבע בסת נישדש סי קעל): דב בנין שת ספר שים בו שמות וליה נוהגין בשבועת הייני להסביע בהנחם ושיין עומים בעניני מסים נשע סי פן ססטו ועיל ס סעיף ח' ועיין בשות ה עוד מורין השבעות אשם עם הכתובה ובטות ה ס רף ומרין מיפור בושה ירין עד המסייע שפוערו מן השבועה עיל סוף אותע ותשלום דיני תב ודיני בועה עיל פוף אות תשם רשמתי איזהו מקומן מגו לאפטורי משבועה ביף אין בית נפע בידן פי צג פים יפי רצו פי אוו בג לכע אבים בשרות בפני בל ומצאו שב ובות בופין אותו שיטפים פטרותין עו والمعدد وو والحدا وم ماورال عدما درد الانالارا وا (فلاد 199 دم، من عل בות ביכן רובם שטרי משרות הם היציא שטר מקוים על הלוה והלורה שויף הוא או ריבית הוא שער אמנה הוא או מחלת לי החוב שבשער בו בים נאים באות מל פסב) או בתבתי ללות ולא לויתי והמלוה עומד ששערו ואומר שעוען זה שקר ועוען חלוה ישבע המלוה ניעול אין משביעין משלות אפי אין בו נאמנות נועים באות פ' פרנ צון אלא ישלם ואחב יתבע שלות למלוה במה שירצה אם יודה יחזיר, לו ואם יבפור ישבע היפת נברין כל מחבשי כלא פטר רנשבעי היפת ואם הלוח שוען פרעת כולה אן מקצתה ביפר אם ים בן נאשנות השלוה נוכה בו כלא שבושה ואם אין בו נאמנות אל לעיל באות ש ס"ו מה קינו: (שעמי פנ): מב הפמע חולק עכש רבקי שנין בני חורין ופל להספוע רגינה מבני חורין ומשו ב בהימן קחינו גיבד שלל בשער שנשחל שעבורו אפילו מננח: מוג מה לי נשחל עי פרעון מה לי בשותב עי מחישה נירבו סי קעון : מג וכף הטין דמשרות בח נמחכ ביעבוריה עיצ סי רצי וכן אם צוה בכתי ראיבן אצא לראה בעלמא שלא יהא באמן לומר פרעתי כשיש בו נאמנות ואינן עורף בו ממשעבדי חוזר ולוה בו (לבוש) מב למביל מפרחף דחף בכתי אם לוה ופרעו ראין חוזר ולוה בו דהל שטר שנמחל שמנוגו ליבל הבח דאפי בכתי חספא בעלמו הוא ויכול לומר, פרעםי) ואב בב מי שים לו ממרני שבתוב עלין וליב הניח בעל ממרני חפך א"פלוני ונפל חילוק ביניםם אם זהו הספך או שאר חילוקים המלוה נאמן בשבועה במגו שנאנפו מידי במל בי רצו סס"ב: (טין) והסמיע הסכים עם הלכום יבתב ורוקה אם חזר ולוה ביום אני מי קיל פיר: וממ דוקא עי מסירה אכל אם לא היתה מסירה אכיון שלה במלוה יודה הראש לאינו בוכה אפי מבני חרי (כני שמואלם נו)

סי נפק לן הבצים לאון פוף פעיף שי עם: בפע מי לשמעוק בממרי ומוכם שהממרי פרוע ומוכן ביוים במון וכל דמון לחוץיא לא אמרי ובמש בפי פב ם יפ

דרוקא פיכא לטוען שנוף בשטר מעליא הוא ואינו פחוע בא הני מנו שהשלום מורה לא אמרי מינו לחוציא נכתי הנאון מקאלים) בשע דיבן מי פעען ממרן זו מנויף הוא ואינה חתימתי ואחב עוען מרשתי אינושו יבמשל סי עם שני ובסי ם שם נבתי הבל) יאובן שחוציא סים בחורי נגל החתימה מעלה בים משמעות מש ישילו בל תוקף ממרם ואים לויתו עליו בך ובך ופרעתי ורלה במלבום נספלע לפי מה ונה ונה בונה בה כלל ביין שהובחה כך לפני בל נפסול ובהלבום וכם אבל יכם השך מרינה אבל מצר המנבן נתב הבה שנהנן בהרצות הלו לנבות בו עם אבון והיבא דאין מעהר ידוע נרפה עיקר במש שך נהותן ילפי עעם בתו ביון כך לפני נד בפשול ים ללמוך ימינה רבשת שמוניה א"משלן סך בשם שפט פל ובעם החתום מוען בהיה רן פתם ממרים ואתה בתבח עבונו סדין עם המוציא פממוב דאים בתר נעם הוא וקל: ווצו יש ללמוך חסמיע שפסק שיש שו בל תוקף ממרם אף שחובה כך לפנינו בלי משמעום שונש ומשר בירו פתם ממרם עפין פסקתי בשער חונות ישבה לפני ומניחו מפות בשמר במו חפון היפתוב חשך בעצמו תומן שימשוך שער חונות שמי בעיבי ופפי דברי מקהם היה לו לבתוב יק עבן שנה ופשך מרעתיה בתב עם בל קונות הנל שבבר היה נכתב עבליו משך שלשת שנים הנש קודם שבם בה שער הלוואה שפתוב בו שעתן לו מאה זהובים למחצית שפר כית שהנותן מים בהנאתו להרווים עריך לשבים במעות כשיניע נזמן (לבוש) אבל הנותן בסשיים סך מעות בסתם לישה וליתן בי למחצית שבר כיון שרדך משה ומתן בול ב לבים ליף פתורה בפתורה ומרויח בפתורה שלקת במקום סתורפו וזה שם עריך הנותן להמתין להמקבל עד שישבור סחורתו בעד מזומנים חו יקבים בעינה עק מריווח שעביה על הפחורה הובא בסי קא נועים דים פות ל בחבי משפט פסא משבן; מישחייב לחבירו בשטח וכית לו סת בבפה הנובר יב

לתופסו עבי מה שהוא חייב לצרקה אמנם אם קייב מה שנדר פנפב אם מי ומוצא פתח בנדרו נשאל לחבם במש ביד סי רנה שהרי עדיין לא יצאת מיתום יקן ומה שהפת בנה ב אין זה משכון שהיי הפת פרשותו עומד שנם חוא מבו ביד וברשות בובר ינהב רשות הבל היא נתשובת מעחוני חם סי קבח אבל הבחב דבוכן הזה שבותבין סת ושניחין אותנ בהיבל בנהב זעת כל אדם שלא למוברום אפין יויע לידי עוני גם בוא אינו ביבה ממנו אם בא שהתנה בפירוש שאינה משחדים בבהב אלא לפי שעה עב"ל: ולבע בחפצי שעבליו נוכה מחם יוה ברוך (בהן) מקד ישמן שאם ילך לעיר אחרת יוליפהו עמו נועלו בחובו נרב של בפו ביד בי הוי תשובת מעלי חיים בין בי אף הבחב לית ביה משום קדושת האוף ובעם חוב מצי עריף מיניה לפא למי כד דושה דרבנן ומפקעא מירי שיעבוד ל מד עינ באות א סקיב משם: ראובן שהוציא שני שטרות עבי פתיעון

בסך וחמשים זהו והביא שמעין עדים שונב ראובן שער פייבחי מבי

ין שלישונ פל לשת לשת לשת הרוב או פפר לשת נאמן "אפילשוד או מריש אפי שניהם הכחישו יווא השת היה שליש אפי שניהם הכחישו יווא השת היה שליש אפי שניהם הכחישו יווא השת היה שליש אפי שניהם הכחישו יווא השת היה אינו נאמן אלא פי בעד א" שטר היוצא מתחת דש בי היוצא מתחת דשם בינות מט עריך להיימן ע ואין השליש לבד נאמן שליש שהוש ש שיפרענו לימן פלוני ועבר הזמן וטען הלוה שפרען של או הלוה

נא ונשע דירן גו שטח בערי שכתוב בו וכן מני פלוני לויתי ממך ובו : נח עיין כבם באו תנלום דיני שטרות נשעוב בחות זה פעה ואילך: אם הוציא מלוה שנר באינו הלום עוען פרעתי ומנבקש מלוה שיפבע לן והלוה מינו רוצה לשבע עד שיבעל אנ יקרענו ובמלוה פומר עבשיו איני יורע מעקים אבל אפשר שאמצא עבים לבים זמן באוכל לקיים הכין עם המלוה וחייב עכפ עבסיו שביעה ביין שמא בענין מולי יורה ולח ישבע דלא בהבח רם פג נטין פי עה פקדה) יכן כן הריעבא לפני הודו לו (נדבו ס"קו) ועיל במות זה ס"ה": בני ומוסיק בשל ואם נבתב שובר שרם על שער זה אחב שום חדם לח יבול לובות בן ובתב בסמע מבל אם בתו שער שחייב לפלוני או צכל מי שמוציאו נראה דלא ממני שובר שביד הלנה עם בה בשר מפיק יכן המנהג בומנינו שקינין ממרות זה מזה ואלותיה הממרי בעל חה לא היה שום אנם קונה שום ממרי להיה חושש שמא פרע בו בעדים או שמא נדים בתנים שפרעלו ותו דהיבל דלא ידע הל בלקח חפך מחבירו ונודע אמני שהיא ננבה בידי ואינו שלו למל דריך להחזיר לי מעותיג משום תקנת תשוה וב וקנהו זה עריך הקונה לשבע בכמה קנה הממרני ויעול בדלקמן פי שנו אבל בידע או בשובר בערים להני בידע שהוא גנב מפורסם דלקמן סי שנו דאין עריך להחזיר לו מעופין בנל ברינים אלו עבל השך: ס פי נוד הלוה והמלוה אבל ממ אם ערים מבחים מית פן שמנים יותר ממע ומאי דחשבינן ליה בשני עדים הוא לנבי דמחייב משות בשבנורן משאב בשאר בל אדם שכשהוא ער א"אינו מחייבו אלא שבועה במש בבי בני שמוטל (בהן): סמן דהל בנאמן עלי אבא: פב אפי היא אשה (פפקי פן יועי בה אם מורה השלים פהוא נפקד נאמן נשבועה לומר כך וכך התנית עם פלוני להחיף לו השער במנן שאם היה רוצה לומר שלים אני: (בני שמואל): מב פי השלים יאון כלא שכועה: פד פי ונאבר אותו הכתב או שנתחדש ענין א" בהשלישות מת שלה בתבו שם: סך כשע ואעם שעבר הזמן שהי לו להחזירו ולא החזירו עריין י מלים חום ונאמן: אבל אם השלים המלוה שערו ביר א"נשפשלים יעשה לו פשרה עד זמן פליני ועבר הזמן ולא עשה יחזור לו שערו (ישבא) סה וכן אם נמצא מחון או גרכ אחורי השער נאמן לומר לחנאי לשלישות שהיה נכתב עליו נמחר וחעין חולק בתב המרכבי שלים ששרף את השער ואמר שהשלוה ציותן לשרום וכמלו הבחישו שלים נאמן נועיין בסמע פי קח פקלע ובאלקת מחוקק בי בח פקלח) ופר לשין חשור למ אם עוען שלא עשאוהן שלים אלא בתורת פקדין נתנותו פידו לבצא תנאי ושיחוירנו לירו בשיצערך משטב בשנתנו בפקדון על תנאו להיינו שלים שנאמן) באין מועיל לבעל הפלישות חואיל שחוא מודה שתאמינו עליו דיך פקדון חרי הוא נאמן בכל מת שיאמר אלא אפי אי טוען נילת ממני והלה אומר בל ללא שלים מניתני כינך וכין פלוני נאמן וגם אם עוען הלוה ממני עם ב

שבע רמובן יישול החמצ" זהובי ואם פך שנח א יותר מחבירו דינו כפני כתי בשני פל בשע זירן ואם הביא עדים שונג שערות אפי אם הוציא יותר יות בולם בחוקת פרועים ענית יעקב שניעו): בוה אותן שבותבין בשערות אחר איד שלחם היא איפיר במור נפח פי תנע): מו עיל באות ואין נאין כעה וכתובה נובין ממעלעלין שנותן המלוה במתנד ד השיבו מקרקע בשממלוה הית עם שאני הכא לצא חוי מתנה במורה אלא ול מעבשיו לחחר מיתה נחצי א"מצניו ומה דינו כירושה : מח כשע ואין שת נושלת אלא בנכשים שהיו לו בשעת הנתינה אבל לא אחב דאין אדם יכול נות ושלבל ועכשיו פוחנים לכתוב שנית לבתו ומתנה שאם יתן לבתנ שלה זכר יפעור מן תחוב צריך ליתן לה בכל אשר פו ולכן עריך לקיי בד אי אולישלא החוב אימו גב דינו כירושה שנובין תחלה בעה וכתובה ובכפיו כנל דיין דנפענו מהחוב בחלק חצי זכר נואין הבנות נועלים חלק בקרקעור־ב מיו נאן בעלי מובות הישות ביד הבני לפלק אותם במעלעלים כדי שאנו להם הקיקעות ולא יהין לבנות חלק בהן בשאומרי דעת האב עיין מי קינ פב צהוהה מתנה שלא יהא חלק לבתי בספרי והלוה על הספרי לבתי בספרי והלוה על הספרי לבתי בספרי והלוה על הספרי לבתי בכני בהן באין בעח קונה משכין ניועיל פי צה באות מ" אבל א בירו אין לבת חלק בה נועיין עור מרין שער חצי זבר באה פי צ" יה באות ב באהע ט ובאות ש פעיף מו: מנו וכשע דידן מחלק בביבית מפורם דהיינו שקרן מפורם בפני עצמן והריווח בפני עצמן בוכה רק אקרן לבר ודובה אפי מקשעברי וכל מי שבא לירו משעם יקרעו כמש ביר קפה נועיין בסמע סי סה סקקי וחעדים לל נפסלו אפי בריבית קצוצה שמים מדאורייתה ללה תשימין עליו נשך לה משמע להינשי הלה בליה ומלוה נתום ובראש יבוב פיסקים) עיין בשך ביל סי קשא סקייר אבל אם בלל קכן וביבית אינו דובה בן אפי בקרן מיהו אם החייב מוקה בקרן חייב לשמם לו הקרן וה'ב אם היו עדים במה היה הקרן (מהריק) בשע "יא דפעור מן הקרן אפילו הודה דקונסין אותן וב" והגאון נראה כיא הללו ודלא בעין ובשך דפסרן דלא כיא ובמד וממ אצ הלוה ליתן שום דבר להמלוה מהדיונת שהרויא במעות של במלוה אפי חרויח חרבה אלא באוי לקונסן ליתן מהריוח לעניי מעור .ביל נקד סםי קסאנ ג יבא אמרינן הא הלוה חושא ינשכר דשמני הכוה כלם חיה בוונתו להרויח משאב השליה: נא עיין ביל שי קפאו בב העעם דרינא לאלבותא בינא: " בג לכיון שנתן מעות קנה ואין תשער אלא ליאיה בעלמא: נד פי בפני הערים החתומים נשער: נה ב השע ויא דאצ לבתוב השער שנפניהן מנה הלוקח או הלוה מעות דמסתמא נעשה בה כשר נב"ב הפמע זעת היא בו הע שבוף הלוה נשתענד לו בלי שער מיד בנתינת המעות: אם הנד יכולין לקרות שער הנעשה בערבאות עיין נפיעםי שה סבי

חמד אות ש
הם אין עדים שראו הפרעון פי באמן לומר (במן) סב וישבע היפת שיל ואות מדיין נאם עי שליח שלח לו החוב למלוה ועיוה לשליח שיפח השטר ויין נאם עי שליח שטער לו מעותיו) ומלוה פו יחייר מעות לשליה שליח לחזור לו השטער (או מעותיו) ומלוה פו יחייר מעות לשליה שטער שהשליח פי נתן לו על חוב אחר ויא בבל עטל לי אם לא יובי לו לוה שיים אחר בעם ואם לא יובי לו לוה שיים אחר בעם ואם לא יובי לו לוה שוה לו לפי מלוה מה השליח פטור פו הואיל ולא צוה לו לפי מלוה פי בפני עדים פח

ביא נפי לאי בעי היה טוען פהרם או החזרת לך עיין בסמוך ש פו הה כנאמן נשי שיראי "ננחו בשנועת היפת) פב וחם יש בשער נחמנות גובה בו בפח בבוער אם אחב יתבענו שלקח מלמנו שלא כדין ישבע היסת שלקח בדין ואם אין בו נה ינו נועל אלא בשבועה ואעם שלא טען קלוה ישבע לו אנן טעניבן ליה פיוון איכא ריעותא, נתורה לו, ובדין תפוגם אל שערו ניעיל באות ם) בוצאב בבי אורח שפרעו במש רים פ פב נחובה לעים רים אות זה רישדין שטרות: פג שים שלנח לומר מה לי ולך שתבחני בידי היוק החזיר לי מה שנחתי בידך : פדי ול נלבח פסק חבה במלי דמם אין המלוה עוען בחשלית בתנם לזם פעראי לפשה אושיא" מירו וכהג פפק פיון דהוי פלוגתא לחבולתא המעה : כאובן שפלח מצביים בליק לגנות חובו ולא נתן תפער בירן ופרע שמעון להשליח מקצת המעות וללב בקבלה על השטח ולא כן עשה ועבשיו ראובן מוען בנור אותן המעות בעראי ציום משליח חייב נמורם לובלין סי קיר): פדן אם היה השביח בשבר לפשר לתפים אמר לו שיתן בפני עלים חיים מהרבוע סי רלב: אם המלוה נכרי ולא נתנם לו ערים אעם לשהוא שליה בחנם אפשר רחייבן שם) והרשדם סי קרף פשיעה ליה לה חום אין המנהג לפרוע בערים פטור (מהרחם מש סי לא) וכת מהרי פי לש נרסים ומוכם שנייך ליקח שימסיק מן המלך בשעה שפורע אעם שלא הוכיף לפכיי שיקח מעימטיל פושע הוי וחייב לשלם (ובהג): יש בלמוך מחגהות מיימניתש הוביר לו השפר היינו בסחוא שליח אבל אם לא היה שלקח אלא שפרע מדעתו -בשליחות הלוה חייב השלית נרשלם סי קרו) יבן אם היה שותף חייב (הרחש) ושי מהריק שורם קב נרחה דאפי שותף פטורי פו פי נסבר שהוא נאמן בעיניו בחפו הביי לתנם לו בפני עלים אעני לא אל שיקח השטר היה חייב השכים דאלו מסרו נפני עני בא היה נאמן לומר סערםי ננחו במגו דבחורת בך שו להדם נסמע בש נתן מעור לם נתן פחורת אם מנהן העיר לפרוע בחותן שחורות וכם אם נתפסרו שיחיר הפרעון באיתה סחירה למהרח ששון פי ער ו הח רחם נותנם לפני ערים איתר עשברה היינו שרחי ערים שפרע לו אבל אם שמעו שהיה אומר לשלוחן תן לפלוני מעות והת השנה לא למרע שטרא דאפשר דלא פרעם (רשלם סי נא) שמע שהיה המלוה אונה בפרעון בחובן אלא אפי אומר שאינו יודע מקבלת המעות ושאם קיבל תים בינין כן (נשלם סים) פו אם חליה שלחם עי שלים המלוה ומת השלית יבו פימר פרעת לשלוחך בשביל חוב זה (נשרשםי היב):

בשקותה למבחישו אבל אם יש להם תיעומת עליו בענין השלישות בסיה ביון בעדות ניל אפי בעד אינו נאמן וכן אם היה השלים קרוב או פפול (פע) בעדות ניל אפי בעדות ניל הפי ויחתמו הענין סע או פרוע (פע) והשמיטו בפיבר עייך שיבתבן לו הבל ויחתמו הענין סע או פרוע (פע) והשמיטו המתכר עיל בסמוך דפסק דהוא בחוקה שלא פרעי) ע ואף שבועה דלורייאו בלא אמרו לו מחשלה אתם תהיה עד בדבר עי בשע דידן סי פא פעיף יוד ויבל לומר משעה ביוני בד או שלל להשביע אמרתו כך (רשל): עא פי ולועין פשיבע לומר משעה ביוני בל או שלל להשני בל מומר משעה ביוני בל או עען הלוה בעצמן שישבע צרוך בשבע בין ושישבע שלא פרע מן הישמי בעצמן שישבע צרוך בשבע בין ושד בדין השל לפרע מן הישמי בעל השני שהרי השלים נאמן שבך אל בדין השליח והשליח שלא לפרע מן הישמל השני או השרי ומתחת ידו במן שחיר בל השלים ומלח הושלש בדי על חשלי במונין מתחת ידו במן מחיר בל השלים המלים ומדי לפות לכשנדן אלא יחזירנו למי שמברו לידו ען כשע השלים בל השלים המלים תמיד בפי מה שהושלש בידו אעם שיש לא אחב עענה בדבר בידו אתם בעל ומאלים בענה בדבר בידו אתם בידו אתם בידו להובי ען כשעה בל במונים בל מוניך לכתוב בידו אתם שיש לא אחב עענה בדבר בידו להובע עותן שבר השלים צניך לכתוב בידו אתם שיש לא אחב עניך לכתוב בידו להובע נותן שבר השלים צניך לכתוב בידו לות היו לובממלם צניך לכתוב בידו לידו על נובממלם צניך לכתוב בידו לות היו לובממלם צניך לכתוב בידו באור בוניך לכתוב בידו בלות היו בניך לכתוב בידור בלות היו בניך לכתוב בידו בלות היו בידור בידור בידו בידור ב

ספרשן עור הששר אוי להחליף השער עיל באות זה ם לו ום לע מדין שובה שמשן שהוביא על יאובן חשבין מבתב ידו ממה שקיבל משמעון בעד ששת שביה חייב בישמעון הוי בשובר מבתי של מלוה ומלע לשעריה (מהרשה פי דו) (ועיל ספ צו משם): עח פי אף שמורה לו שנתן לו לפרעון שער זה אל שאינו מודה שמוא קיבלם וב על חוב זה יבום לומר סעראי נכהן: הא לאהני עענת פעראי נוחן היינו כששני חובית הם על הנתבע אבל אם מה שמינה שקפל תוא מחמת חוב של שותפן ולא נתברכ שאותו חוב היה לצורך בשותפות אפי יש ממון שיתפו ביר הנתבע לל מהני אפי לחלק שותפן לומר ביין שאתה ישותף שלך חייבי בחוב,זה נפי, דפרעוני חלקך מחכשק שותפ׳ לא נתפרעת אלא פעאאי ניהן נרסדם סי קיב ן ומינה לוה הפורע למלוה עי בערב אין המלוה יכול לומר שעראי ענהו ולקחתים בעד חוב אחר שחייב לוה (בהל): ביו עבי בלוה ב חובות מ במשבין וא בלא משבין, יפול המלוה צומה בשביל החוד שהיה נמשכין קבלתיה 'ואעם שנאנם אחם המשבון פעור (תשובת הרבשל בהף מיפה) ומינה נלם בחוב ה"פרע הריביר ב בחבשר ובחוב אחר איננו פורע ריבית יכול לומר בשביל חוב שאינו פורע כובית קבלתיו ענו נהבא מיירי שאין הבוה מוצה בהבווחה שבעם ערםי פל ולקמן ספע : פ אל הפמע פקי יחם כתב בשטר שהחמין למלוה בשני עבום חדי מותנו לו בערים נסמן לומר פטראי ננהו ובתשובת מהררא ששון פי על עריב פסק לאער לחיבם בשני שלמנות בשני עדים בשרים אין יבור לומני סעראי ננהו במנו להרם משום דהוי מנו להעזה ולכן אתיע שערא ואפי חיה ביל הלוה בתיבת יל להמלוה נקיבל ממנו כך ובך י שיבא למהימני כבי תני ובהא שף בא שבון מולה ביון ללא

מפילו לוה אומר לו בפירוש בפרעון שטרים מה לא עכבת פשמיך שלא שובר היה יו אבין ה נשמץ נתן לוה מפות לשכיח שיתן לבט"ן שבאמנות נשמן לוה אבל בטענת מזוים זו אבו. שטח על הלוה יכול לטכבת לטעמו חתי ים מעלטלין מלוה נאמן ראובן הוציא שטח על שמי שטח על הלוה יכול לעכבם לעצמו ססי נה שטח על ראובן ושטר של שמעון מאוחר משל בשל וויי שביר מלוה ואומר אינו יודע אם פרועהוא וצחל של ראובן קודם שלוה משמעון עענת שמעון שבי היהבן מחובך טענה אבל יו בחשש שער אסמכתא בו יאם כו שחות במב יד הלוה אפי מהוים אבי גובה בו נו אלא מבני בחה והניח יתומי הטנים כל א' עומד בשלו סי (פהן: יאובן יש שעל שמעון וראובן חיב ללוי זי מוציאין זי משמעון ונותני כלי זי

בחברי הרשרם וסייעתו י ומיחו חם הריין ישיג בדעתו שלא פרע אעםי שאם טען וֹן פֹק נְבֶן נִוֹמְנִין בֹּהוֹנות כִישבע בלוה היפת בשחין בו נאמנות לבעל השעם בר בתו כה לם טוען אמת הוא אבל יש לי נידך בנגדו כך וכך דנומן (רשוב ם ממחלה אמר שאין זה בתב, ירו ונתקיים בצד יבשבים כך הוצרך לפנם ינו נאמן. פומר פרעתי נמהרי אררבי פי תב) וכתב בח רבל שתקנו ו שים עיר לבתיבת הממרמות שתיה לו דין כתב יד במור בנחמנות ובכל יפוין שבי יכין בו יוכף נהגו במדינות אלו עפי תקנות מנהיני כל תמדיבות וחארצות עם חשובת למורמי פי עשי כתב שלדם שולח בחבירו לא גרע מכתב ירו ני בני מש שי עלו: מי שבתב בכתב ירן פליני יש לו בירי חפך פלוני אישי חב לומר שלא קיבל המעות נמהרמע שם) ומזנרי רדבו לי רטו נראן אפילו נאמנות פתם אינו נאמן לומר פרעתנ : (בהד) עב השע הפתקאות המותפים מיציחים זה על זה תואים יהוא בתב יכם ואפי און בו חתימה כלל שלא בשת ביום פפוני כך וכך בוכים בו מבני חורין ואינו נאמן פומר להלם וב תפמע הפירות שמצי ניבר שמוא בתבידן אינו נאמן לומר צא פויתי מעולם אלא פסשות בוועני ביים את ראין אדם נאמן בשענות הללן או שלא לתשביע בוונת בא בהובאה עם ולא עפים ביי פי פה פין ובפך פק מה: צד נכל שאין ערים חתומים עליו לית ליה קלא ולא יפשי בקוחות לובר פלבך אין המלוה עורף ממשעברי: עש עיין בשע רידן ם כ': כ דאנן אפיע לו כבר ואפי האמינו כבי תרי נראת דלא מהני נוך חזקה זו דאנן פהדי דל לפל מהני נוד חזקה זו דאנן פהדי דל לפל מהני נוד חזקה זו דאנן בבי תרי עיין בשע דירן רפי עא: דוא ויא שהוא נאמוןשע): קד במב אנשלעלין לא יובלי (הלות) לישר אלי הייתי חייב למה לא תכעת ממני בחובך כיבוה בומר אלו תפעתי יראת שלא תמכור לי כלל לפיכך מלוה נאמן משאב בקרון שב-יהו בו מות ואף אם יקרים וימברנו יבול לשרפה מירו בשנית המוקרם יקשה אב בי יקנה אב בא מפני כלום כי יקח המשלשלי בער המעות שהוא נותן לו צפשיו ומשה יובש אנו ומיישב עם (פין) קוג לשון השע אבל אם יש שעני מענים בר בון שיש בו ה למשבתה או ברומה יפול לומר חייתי מתיירה שאה לי בנצית בשערי מבה אפמבתה ב הוצרבתי ללוות כי לא היה ליפנאי לדון ולנגום אותך: קד כשע יאען תוכנ בשמען לפלם לו משיב שמעון הלא אתה פרעת -לי כזה תשבוע ולמה לא עיכבה חובך נאמן ראובן לומר במגו לא פרעתיך או עדיין לא הגיעזמני שתפרענין קה זאם אובר כחובן ללוי בשטר שעבוריה שמחויב לעפל בסחורתן ולפוברה ולהפתרל מעור ב בעצמו וים בת במומני לפנין יבי שב בי בבל השיפול נפראובן יוציא משמעון שעצמן ויספק במזומני לפני): כן ואם אין בי ממו בכבב הטיפים נשניים לפני לפני לפני ולם אין בי ממון רק מה שלקחו ממנו בריבית ידי עליין לא פחיורותו בי ובא המלוה לקחת איתו ריבית מדרצ גל דאב ביה ביון שאין ביון מין ניין כשי אל דף פאל דה ריבית קציעה נשין פי עי רבר פי יב עו בשענמרה בשבפר נעבה ביחובן סדר הבעה ומשביעותו ללה מצאו הבה אות נפל של המפרב לירך לרון לו שלינו רוצה בעשות ציון בל ועקלו כל ממונו שביר ב שבון ליתן למצוה המצון שתחירן להמפרב אם לא ימצאו ממה לובות חייב

ישוציאתי שעדין חייב לי יו נאמן סי נט :

> שתב השע אם ידוע דנתן לו קצת הדמים על חוב א לא ייכל לומר על האחרים בחוב אחר ו פע ער כאן איירי שחמלוה טוען קבלתי על חוב אחר ואין הלום בלו בהיה חייב לו חוב אחר וכאן מיירי בשמירה לו אידוע שחייב לו שבות : לשון תעור סי פו ואם הלוה מונה נשתי הלוואות ושתיהן עבר זמנה בהג דוקה בשני הליואות עבר זמנן והה אם שתיהן לא עבר זמנן אבל אם הניע זמנו וחוב א" לא הגיע זמנו פשיעא שאינו יכול המלוה לימן שב שלא הגיע זמנו קבלתיו דלא שביק אינש מלות שהגיע זמנו ופורע בוה שלא הניע זמנה וכב רדבי בי קפא) היה לו שני חובות ל מחת בלבון ואי חוב שהיה ערב בעל אחר לאו כל במיניה למלוה לומר בלביל הערבו פבלתנו לעם שהיה בקבלנות נשם סי קם בשם הריטבא)יצ אש שב החיבות שמשרות על שני חובות אלא אם ים בו שער על הלואה זו שהמלוה אומר ישפא פרעה נאמן המלוה להוציא מהלוה נשערו אפי אם המלוה השניי במים בעם נסמע ובח: צא נבסי פג כתב השע עוד בבא א"ווש וחמלות אומר לא אקנפם 666 מחיב פחר חדין עם חמליה לפון העור דענד לוה לאים משלוה) אב ליצ ימה ששתקתי כדי שתתן ליהמעות ולא אקכלם רק על השער שאין בו שח עליך כ"ם: ענף אבל אם שלח עם אחר שישלם עבורו להרבה מלוים שלו קיבל דב על דעת כן ונותנם השליח לא מהן ואפי אם תפס א מהן משים בולם נ לבוש לשלו וחולקין ביניהם נועל דיש אות ת בי חשמית זכה בולם לעצמו המעות מנחו לו המהל לו אות ו להבים ול ליךה פן דין אם השליח זכה בינים לעצמו המעות מנחו לו המהל לו הו להבים ול להבים ול היו אם השליח לו שופם לעצמן המעות שנתן לו תמשלה ליתן לחחרים ואמר שיה שנשלח לו
> אייב לו עש ועיין בשע דירן סי ציע שא של דין אם א תיפם מה שנתן לירו שליח מה שעינין רואות עבל ועיין נשע לידן פי קל מה ופי הני היום ביין נזה אלא מה שעינין רואות עבל ועיין נשע לידן פי קל מה ופי קיח פים וקעה פעל נפי יד פעל נפי יד פעל פי ידן מי קל מה ופי קיח פים ופי רפג וקעה על פי יד פעל פי ידן אם נאמן לומר על מעשה בל פרעתי נפע פי׳ ידי מים היא הי בולחו בייני ביאתו אומה הביים ארבון מתחם בתוו שי שני ביו לפי ליים בופטו ביינין בנין ינאמן פימר פרעת אכתו נמחרה שפין ישבת האנה מיקו וכן פשע המנהר האנה מי וזי היה ספרת הפוסקי שאני סומכים עליהן למחרמים מי מיל) יכן עיקר (מם סי עו) אכל הרשדה סי לון . בתב ביפול המוחוק לומר הים לי לוכב פוסקים ברולים) ו יהסמע וכה בתבן שמשל פסק במיל לאון לומר פרעת ובכח לאינו מחוור והעיקר לואן לומר פרעת ולבתחלה רחוי לנהוג בכתב יר לבתוב בו נחמנות לחפוקי אפפונתה עבל והפפק המחוור דביון דאיבא פלוגתא דרבוותא המעוד

יי (ורצו מפ במשקין בנ קולה: שוכר שבר ששביר קיה שגים שלשה המעה זינ קין אש שכבר נתן שנים א שביל הייד בנקח והוא ששברו בערים ולא שלא געדים קיז ולאחר זמן נשבע בעה היסר יראן שעמד עליו גיים וערפס ואין מציל מידם ועמה יים דושה שלו ואם גם אחרים היו יכולין להציל רה שו יוויצל קנ היציל לכולם יכל א' נוטל את שלו ואם עי דחל להפיל כל המציל לאמצע יאם קדם א' ושמר לעצמי אנו וות אי נתייאשו יבן הדין קכל בב"שותפין יחיכ"וק אם שומפו הידה

בין פי רפה סב בחגב וום הגפון מולקין עם מכל בסי קלח לם משמע חבי עם ודוק משל מחוב זוכרין כמה קצב לכך לא האמינופו לשכיר לשבע יליעול ואם השביה ישבע יופטר (שנ) : בתב המרדבי פ הגוול בתרא פעה שכופר לשכיר ואומר לא שמולם נאמן כעה כלא שבועה דליכא דררא דממונא בלל ובם כל הנשבעי כתב לעפשין שעתקנה שבועת היפת חייב לשבע: קיב לשון שע יחם לא חבים ישיה ומושינ קיג פי והשכיר מודת לו אלח שאמר שקצב עמו ל יהשלישי עדיין חייב כלו אם בא היה משביר מודה לו שנתן לו השתים כבר נתבאר דכשהן מחולקין כפרעון ושביי נאמן לשבע וליטול יל אשע ריש הסי׳ א'ל הבעה נחצה לך כולב או מקצחרה בשנו באמנו ומוץ שבכרו בערים ושעשה עמו מלאפתו אף שהיה שברו רק פרוטו נשבע בנקח ונועל אף מיורשי בעה אם תבעו בומנו אכל אין יינשי שביר נשבעי רועלין נעם כסלים) שכל שלא בענים נאמן הכעה במגו נובן אם היא לאחר זמן) נשבע בעה מיפת ובמוילה מקצת שבועת העורה ובשברו בער א וכעה כופר ישבע שביעה אניית של ועם פפי : קיד כל דום באה חל ככופר הכל: כשון ויכול הבעה להפידיעל ביכי שביעה זו נשי סי פין סיל) אף שהוא בנקה בעין דאורייתא: לקען יהחמירו שמבועה בי תשביר אלין הוא נושא את נפשו והה אם מודה במקצת שעשי קשו דבתני יש לו מגו או חזקה ובניל לא עדיף שביר משאר תובע והמת בכל י ליין ולשע או שתבעו באחר זמנו: "קיק אפי צא אמר לעצמי אני של זפע דווראי מתייאם מיניה: קיט אעפי שאמר בעצמי אני מציב: קר היצל זה שה שפוח של אחרים ולא הדיל את שלן גועלין אותו מירו ישלו מבת בממון ס' רךו: קכב בשע וחם חמר סהיציב לעצמן וחין לו עדים בצע על בך ומחזיק לעצמו: קכך והפועל יכול לחזר בו דבתים פי לו ישכאם עברים ופא בועיי בפצ דירן פי ספר ופי קען: קכדי ודירא כשמא יפולין להציב לאשרינן ווראי נתניאשו ויופיה בשלא אמני כן היא למסכיך דמופחשא ובשנים חור בו הפועב וכשבירתו הוא מציל למשביר ביין כחין ליחלה בן שנגמון: קפה עיין נשע דירן ססי פון יססי רפל ועים רים אית סי בחקי

מעילין קבן וודף רופה מע מיום ייוכל ומינים דין שדכן סי קפה פרשתי בדיין מרסור: יושות רקע קכן שיש בו' וכח דין חלוקה כופין לחלוק ומם שין צו דין פיה רצו לחלוק קכע בונין כותל לאמצע כפי מניוב המודים די ומן רב בלע בותל כל ימן שמחד רוצה לבנות חייב השצי או יותם מ"עני והשני עשיר ורוצה העשיר לבגות ופכנום ה לה יל נבשל עני על הוצאתו) רשות בידו ואם איז רוצה דין זה מדין עמו מט כיון שאמר כן היה להם לילך ולהציל וכיוןשל ית ועליה שנתקלקל ילב מלשתי סי קסד : יאם בנה מאמצע ו הכותל שפי"גפל לרשות א' חול קין בעצים ובאבנים בשוה ואם שי שקנה הכל אתר שפינהו ברשותו אינו נאמן אלא בראיה יי וש י אין בי דין חלוקה ולא רצה א לחלוק אכיא שיעשה חבירו הבי בד קלה אין לזה תקנה אלא בשטר או שיבנה קורה אן שיש בו חוו ברי הנכרים שגעשו משעת הבנין ויא דמהני ביה חזית ילה נפי עיר שלצד חבורו כמו אמה על אמה) למעלה מד אמות לסימן שלא ילם לו חלקו ילו ניאם בונה חבירו כנגדו ונהנה מבנין צריך לשכם ביתל שבין שני אנשי" ואומר א" שהוא בנאוהו לבד ותשני מוד לא או שוען פרעתי ולח חלקי ניאמן נכשמיעת היסת סיקנו): חלקו דה או גינה סי קנח : יש בו דין לולוקה וקנאו מידן שלא לחלום אינו יכול לחזור בו וזה כשואין השותפות מכיר חלקו ומשתמשין מבל אם מבירין ימ בופין ליצשות מחיצה ימה משום היוק ראו" ייונה) כשחולקין בית או חצר נותנין לכל פתח ופתח ארבע אמות ומג קעב: אחים עם בכור ביצד חולקין בקרקע סי קעדי:

מלוקה אפילו יחיה שם הפסד הרכה בופין זה את זה לחלוק: קדח דין חליקה בכמה עיין פני בל מל בשע דידן קבט בנישלם יזיקו זה לתוח ברחיה: קל לכל בי השע דיבן שתבם של רוצה לבנות כולה בסלו אל יותר: כולאן פי בשבעל הבית הוא עשיר ובעכם לייה הוא עני או איפכא ונפלו הכית ותעלייה ירבינה חעסיר הכל על היצאריםו בבולה עד שיתן לו העני חלקו הנ יבנה העשיר בילה וישתמש בבל הבותל עד ואן לון מעני חלקו יואין בו משום ריבית: קלב פרסת סיף אות ב בחקן משפטי בל וים דוקף בשהחבנים נברים שהם מזה הבותל (שע) (עיין בסמע ספה יו) בולד לפחת במילתה נקש שאבו ים בו כין חלוקה מסתמה שנהן בינין יחד: קלך ביותקנה לא יובל חבירו לומר בין שנינו בנינו אותה: קביו עיין בשע דירן שי קנח של: בבי שלע יאם נבגו פעיר מנהג אחר לשמיר כיתפיםן מן הרמחים יעשו במנהג : קלח של מבוחר יותר וחל בחם ידוע שח בנחותו לבקו ושוחל מחבירו חלקו שיפרע בו וטוען ישת וכו קלם ולא ממרינן דהיי קנין דברים בעלמא: קמן אעם דאין כי דין חלוקרן יפין יבו: בןמא ובסמעיעו בתבו שלא איירי באן מהיאק ראי אלא מדין חלוקה שיחלקו שמש בל א" בחלקן חמיוחר לו כי לא ניחא לחו שישתמשו בבוצה בשותפות ומחיצה או בוקם אצא יעשו היבר שלא יבואו לשמש הא" בובול תביבו ובנון חולק דעבם או וחיצה יע בעינן: קמב היינו בדי לפרק משאו: קמר משום דשותפין צא מפדי בהדרי: קמד פי דאב היי נאמן במצו: קמה עיון סי קמט: קמן עיין הקעו סיב פהגה: - קמן בשני לה שהוא מידה או בערים יודעים שמי

ג ורוקא נשומפי סתם לפו בר רכל סותף מני פציח חצירן פצל ב ך להתעסק בוה לחוד ובן א"ולקח בהקשה שלם מרעו משינים מוח שפיח טעם שהות עושה לעובת השותפות (שין) י בקבוב תכרר בערים כק שהשותף מודה חצ לשפם ממן פיין שבימן הפול חיה יבו שמנם אם היה ממון של רפוכן הצוה בעין בשותפת או המצוב נו בישה מחדים בל מה שנתן בו נימש הנאון ואם מכרר וכו 'פשוע יהו אליכח דבע ונים בי ק בינב שנים שנשתפו לומן מה וכתיך הומן השותפת בה השותם פת"ובקה קצוב בהקרן שהיב לו בשנתפות ואם במה שלקח הרויח בן הוי לאמוצע ואם מפפיד החפש עצמן ומה שפקח מפקרן חייב להחזיר וכל עוד שלה בחזיר בשה שנשחד בשותם! ולקין לפי המעות דמעיקרם לא נסתעבר לחת לו המחצב על מחצה אלא מפני הקרן היה על קו השות נפני משה סי קוֹן: נועיין שם סי קעוֹן עים כחותאה ספ ין דין פתקאות שהשותפין מוציאין זה על זה עם): דוג עיין באות ח היש דין חצים נד וחם פתב שער שקבלו עליהן פלוני ופלוני להשתתף בחת ובשל למהני פבעם לסמכמא לא מצי למחד בחן (לכום) והסמע הסבים עמן /ומפיק ומיהו אף שבחו סני ערים וקבלו עליהן שיחה שותפין יחד חין להעדים לבתוב שער ביניהם בכבר יקף כל שלא קבלו נפניחן בקם על שיצוב עליהן הצרדים לכתוב נכל הכתיבה אלע סחו דחחד אין בותבין כפח דעתן ערםי יג ובתב תעו על דנרי חלבום וכים בענן מה כעי עונם שבועה וחרם לקיום הקנין האים חילוק ביניתם במש רמא פי רע בל מלם נים דנלשון חיוב תפיא מילתא שנתחייב א" לחבירו לעשות כן ואה מבני לכש במילי כמש כשלע דירן פי פ": קנד מ ומפחילין משמע דתרתי בעינן ורשע משמע דבחד מינייהו פני ולכחורה יל בחנירם או מתחיפין: קנן דל נשתתפו בממונם שעירכן יחד והתחילו לשה ופיתן וכו: חוה היינו בסכילן התחילו בעסק ילפן אם נמי דברי הגאון שבתב יתן כב אין משא ומוכן אבל באן איירי בחתםילו מעותו בכים א" ומתחיצין לישם וליתן וכיל د عم اختما برود مودا دءه مام יעיין נסעיף שלפני זה) ואו מהני אפי שלא לישי בנוסף משל ומתן שביב לוכל-לחור לחבל עד זמן שקבעו כיניהם ל"עוסק לעובת השותפות נעין) עב האם בתחלה משחב בשלא הניחו ועירבו ממונם חק אלא התםילו שבל א"קנה ממעותיו נפני עצמן דלא מהני של ל יובל לחזור לחגם אימר ללוה יהא מעותי בידך זיו, למחצית שכר ונאנסו ביר לוה חייב באונם מט בדבור שאמרי יהא לך במחצית שכר לא נסתלק שמירתו ואם נשתתפו בפחורת מיד שקט נתקיים השותפות אומנים שנשתתפו יחד קניו בשכר מלאכתם אפי קנין לא מהני דהוי דבר שלא בא, לעולם יוש ניא דמהני ומי שנתן לחברו מחצית יום שכר והתנה עמו ליתן לו ג'ב מה שירויח ממקום אחר כל זה בלא קנין אין בדבריו כלובר נשתתפו בפחורות קפה ושמן כל אחד את שלו ישבו דין אונאדד

קנו בפול ליניל ריש אות ח ם לח: הנח לאפוקי אם אומנתן כך הוא שהחייעין רגילין בה מהני הקנין כיון דבבדים ממוגן ותופרין אותן ומוכרין איתם ודשתתפו במעות שלקחו בו מהני הקנין כל מיון דבבדים מצוין לקנות (שע) קנע דכיין דגופן בעולם הקנין חל עבל גופם של בל א גפשן לחבירו לעשות מלאכה המובא להן: קם עובר עפקה (שע): קסא פי אם שמו קידם הנחתן בשותפות וביונו להיות הנחתן בשוה:

שקנה מפני צריך ואה לא דוק אב בידי או במידוע שהיה אול הוא וכלתא ההדי ההדי הוא דראי איתני זוי נהאי נכן וזבני הדי במה איתני במה איתני במה עיסרא במה ואבר הבי במה איתני במה אול במר הכי נפק עיסרא בידי הוא דבי משי למטען להדם או החזרתיו כגון דחזי סהדי הדר שחלקו של להם חזקה סי קעט זמה השולח הפצים לביתו ולא פי כיצד יחלקם סי רמן קמו שותפת בממון וא היקף זמו ובא השותו ממוז נאח לשותפות אעל זמו שאיז השני כתוב בשטריו הייב לפרוע וול נאם מדרך שלא דא הממון צשותפות הלה פטור נשבו וייב עו מוני מו בא לי עו מני מוני נקנה בחליפין וני אין לו תקטה רק יתן מל משתיו בכים ונה א וו ומתחילין לשיא וליתן יחד ואם מלוה אל משתיו בכים ונה א וו ומתחילין לשיא וליתן יחד ואם מלוה

שקבן שתשותפים שלוחים זה לזה אנל אם כפר קשותם ואמר שמעולם בא נכנס דבר בפותפות אין הוקאת פותף מזיקן לבלום עד שיתברר הדבר שלצירך השותם בוה מה שליה (הימבן זו קמדו זהשך האריך ונתב הילבך כין שמודה כין שנתכרר על עדים שלוה צלוכך הסותפית פטור הסותף השני וכמש הלבום אחב בתכרר או שורה שבה במתן ובצויו הלך זה וליה לצירך השותפות והגאון אבל משערים בתב וזל בח ובן ניאם כחין חלוק בין מידה ויבום להכסישו לבין ידיע כלעולם משחייב הסותף בדעת הבי וצא ברמא נואולי נמשך הגאון המחבר אחריר ייסתם את דברין בדין זה יכתב פתם לחייב לפרוע וצא חיצק בלים וגם השמים דברי נמא היא שאכתיב לשונו בסמיך פ' קנא) יאפי חזר אותי שלוה ולקח מן השיתפות פך שלוה והוציטו פצורבן ולא נשמר מממון בשותפת כבר נשתעבד תשיתף מתחלת הלוארד וחייב לפלם עבל עם: ונל לאם התנו בתחלת השיתוף שכב א"ינית ק וחא" בות כואחר ובנית לשותפות פשיעה להב פטור דכל זמן שלא הניח הק" לא היה שותפו בלפל דמצתא להיא (ששפתים בספיך ש קנא) מחולק עם השע דידן בב שתרבי בשע דידן פובר אם שותף השני מידה שלוה לצורך השותפות נשתעבד והיא שברי דמודאתו בח מהני דק עדים חי שידוע מן הענין שהלואה היתה בדורך השותפות ולהמחבר אם העירו שבה אותו הדבר להבותפות סגי ולהיא צליך בים להעיד שנם תחלת הלווחה היה לצורך השותפות וזוק עבל נכתי מבר משערים לא נחלקו הדרולים אלא בשותפי ששניתם מתעסקים בעסק השותפות ושם שניבם מוובר משתעבר חשותף השני (ביהרי תפון פי קנד ו צל נחפקו הגדופים אלא בשהשותף השני לא נהנה שאותה בלוואה שכל אם נהנה לבע משתענה נראנח סי נון: بهو خددد درباع باع مع مد مد دعالاهد دمال ومالد و الدع باور جعادل المدر שותם לכברי הי צל) לפי לכברי הרחם, חם פרע הרחשון למלבוה 'חן שחירע הפסך בחותו מנשון ולאי שהוא לחצאין ביין שנכנם אותן ממין בשותפת וכן אם הין חייבין חוב מ בשותפות וא" מחשותפים לות מחחר לפרוע ונכתב השער על שמן אם אירע היוק באותם המעות היא לחצחין כדין הפסד הנופל בממין השותפים (מהרחש) עב כח פליני הרמבת והרחם של החל נשתעבד השותף חו לא נשתעבר אבל חם בתחלת החיוב נשתעבד גם השותף השני אעם שלחב לקח השותף בראשין כל הממין על עצמו בל שלא הגיע הפרעון פיך המשלח יחור המשלח עליו נפליטת בי סי יח) : המע ונשע דירן כתב אעפ שלא היה עמו בקנין בשעת הלוואה:

בן פבירן באותו שעם משל שמולום הום אם נותר בשנה שמוביק בי ל חדי שלו וסם כשעה שליפק מב לבקו פשור שן אלי יבני בש ניה צב לשמור סחב והמכרבי תבמירו חוצק על ונל דחיף הבחל מיר נהו בינ: שוארידה רפובן שבר בים משמעון על חורם איל ופחר יום מ שבר שב שמעין עלמו עם כל הסוסים שים לו על כ'חדמים וכהיותם בנרך נונב הסום ששבר מחלה והפיב השין לפעור ראובן דאעו בהתחלת השבירות היה שלה בכצם ים ון או נוגדן קסע יא שחולקין לפי המעותי ראובן ביקש משמעון אכל מקום כיון שלחם מיה שכירות מסדם והוא בכעבים שהרי שביר בעליו עמו מפקיע השבירות שביה שבה בבעצים ואל הה אמרינן בהן להכלשון חייד ביון שפיפח התחלה בלם בעלים שמני הכא דים באן שבירות חודם שםבר הפום הא" על חודם ל ורמי למש בפ הפוחל דף צו (שו): קפ הקשו בפאן ליהוי גם שמירה בבעלים והניחו בציע: קפא רהני סמירה בבעלים (שע)

חושין משפט ישי

מנ הצחים שהם שותפים יכול כל א למרות לשני שלא יקגר שום דבר לעצמו יושף יוד תונבו קעע הראשון חייב דלא הוי השני עמו במלאכתו בשהתחלף בת שותפות לא ישנה בפי מנהג מדינה באותן סחורות כגון שלא להקים שלמ גלשותו נאם אחב זפר הסבים למעשה זו מר שעשה עשני יפו פרעה שותף ביקש מן המוכסן 'קפי שימחול לו המכס מה שמחל יפו לאמצע המוכם מעצמו מחלו בלת בקשתו ואמר בפירוש בשביל פלוני הרי הכל שלן נסי קעת): שותף לא קפת ילך למקום אחר בלא דער ב שותפו ולא שעיה שותפות עם אחרים ופט ואם זו שינה ההפסדים שלו קצא והריוח לאמעע קצב פי קעו:

קפב כשע והה שלר שותפים ואולינן בזה אחר המנהג: קפג לעצמו מהשיתפות אם לל ינבה מוע מחלקו : קפד פי דיספים עמן בפירום וביון שתפכים ינמו בפירים הל מחילרה מחילה אל קנין וכרבור בעלמא מהני(כי): קפה וחם סינה יתנאר בסמוך מה בינון קפו ואפי לם המיבסן אימר בפירום שמיחל בשבילו אפים חיף לאמצע פכל שלא אמר המוכסן כן מעצמו בלי בלי בקשתו דאותו שנמחל לו (סמע) יבתב העד זהו בעתי ל שמחה ומים חולק במש סי קפר ירשל פסק בוותיה ו רחובן ששלח ממעון לקנות שחורת ונותן שבירות ושמעין הלך והבריח המכם פסק בתשובת רשך סיף דכל ההפסד שיניע מער ההדרחה חייב לשלם מדינה דרמי שיין בשע דידן סי רצה סד והה הם מותף מכריח המכם לכב הבפסך ביניע מזה חייב פשלם כן העלה נסוף תשיבה הגב מם מבתיח המכם ותיצב חותו פסק בחותו תמובה לסם תיצל העיל לחמצע ניבכהף העתיקן דפסק ולמותף לבדו) ביחם השליח הציל, רותו היי של שליח לבד ויעיל בחות ם מה בחיבות ומציא כחים מסי קפר פן ונל דאין הנדין דימה לרחיה בשלימה נשציח שהטעה הת העבום ומקבל מעות. מחחרים שב זכה בו מעעם שכתב בל לחיי בדוכ וניל מן העבום נועיין בסמע סי קפג סרח משאב מבא דמה שהיצם השליח המכם חותו המעות הוא של משלח וכמו שבתב הסמע עיין ם רעו ולבן פישותנה קיומי ורומה למי שנת | סי ראברו ביחו לפתר עם בעל חובותיו והשליח פי פישותנה הייקי ודומה במי שטינן עין מבני בחל בסל הפג ועיין בסי רעל: הפן נגוו בספותו (שע): קפרן ראיבן קיבל סחורה משמעון(עיין שע סם ממה קעו) להוליך לעיר אחרת ולערוח בה ולמוכרה ונתחייב שמעון לתתלו שבירות קצוב בשכר ערחן הלך ראובן עם קצת הפחורה למכרה וקצתה נשארה ביל שמעון שהיתה צריכה איזרך

וזה ר התעמקו יחד במנו עמש יפנ הכל זפן והמעות פחתו ת שותפש קדיבוים קסר המעות סי קעו סעיף ה: וכש אם נשתתפו לות שלין שחולקין לפי המעות ואם נשתתפו במעות

ות ב נופטר חפל יוסו לא אמרינון שישלם לבעל ר חמשים שההפסד יהיה שוה מסח כלל עולה הכל לפי התנאי ואם שישיעו לגבות חובו ניהיה לו קע ריווח שליש ובן עשה קעלוקנדן ומותן מעות פחורות דוקא אדעתא דשותפות הוי כשנים שהטיפו קשב ובלה הוי רק קעו במסייע לחבירו קעד שותפין שומרי שבר הן יעיסקין קעה יחד בזמן ידוע אזי שאם נגגב ברשות א מהן חייב באחריותן אבל אם יועו בתחלה עסקו יחד יעו אף אם בפעם א בלבד א עשק בו הוי שמירה גבעלים ופטורים ואם א' פשע חייב ואם כא התנו יחד ועפק א פעם א" אינו חייב בשמירת השותפות והרי שה (חה) אם מתחלה הוי עיסק א לבד ואחב עסקו שמירתו חלקו השותפין לגמרי ונשאר ביד א לשלם לגוי ונאבדו

הוא פי חייב לבד ואם נשאר גם לשני בשותפת יפא חייב גם השני

קפב היינו הסכר ותפחת ביניחם בשוה לפי מנינם ולא לפי תמעות ודוקא בסקנו סחירה שאין עומדת בחלוק אלא למוברה יחד קחו חלק המועט נחצרב במרובה ושוה לו ומה חולקין נשות משלב בשחחב חולקין תפחורה חילקין לפי מעותיהן עש: קסג ב פען חמיתני למת פא הביא רמא בשם יא והוא לעת הי והראש בעור כאפילוקנו לעביחה ועבחו בסמת הוי לאמצע כיון כלא התנו תחלה אומדנא דמוכח הוא שבוונו פיהיה הכב פאמצע(טוֹ): קסד הש נאף אם הי נשאר המעבע ניד כל אחד הגיע להן הריוות לו החפסד עי בסי ההם הי הסה בחמת המעבע ששינה המלך יושע) פי והסחורה בעין בתייקהן מו הולן וחש דפחורת עומדים לחלות מתחלה ועד פוף שחולקין וכו : קסן עיין בשע סי צו סיף: קפח (שבוליה מילתא הכל קחי): קשע דביון דצא שר משתנו המענית ממח שפיו הוה ציה כאלו נתייקרו אי נפחתו בעולן הן בעין דהוה לפי המעות במוש לפני זה בסמוך: קע פי בהחוב עצמו ים קרן ורומח(עיו): קעל פי דיך מהל החיב חיה כ זהובים ועלה בו כישח ב זהובים והכיבית הוא הכנוות וגמצא כהוי בים בסמעון משלים מריווח החוב ולרטובן שני חלקים ברנווח ודם דוף חרוב בראובן אפיה בושלין בשום: קעב שנתכטיר לעיל פ קסב; קעג פי וחצ ליתן לו רק כמי שנותנים במסייע לחבירו: העד נכל א" עיסק ומשמר חבירו בספר שות חבירו ישמר מת חלקו קעה אבל בשע דירן בתב ועיסקין כלא": קען יפטור שמירה בבעציי חלוי כחם היה עמן בתחלה אף כשאינו עמו בשעת נייבה אבל אם לא היה עבור ביים לפ ה בתחצה אף אם היה עמי בשעת דנבה או נחנם בחינו פעיר אלה בל א'חייב יצבי דינן במום בשע מסי רצהו קעו פי בסעה ה אף שבל היי מתעסק בכיתו וזה מובח בב ממש בשע נתעפק בי כל א לבדו וכו ועב היינו לנדו בשעה מיוחתת דבשעה א" בק זה שלא בפני זה פשיעא ראבתני הוי שמירה בבעלים (עד): קערו שעושה מנדבת לבו ואינו מחויב להתינסק (שעי): קעני וכשנונב בשנה שניפעסקו שטהם ימך מזי מין חחיוב על הרחשון אלה רביעי מהפך עם ואם מחר שעפקן יחר ונפרדו זה מזה חזל ושמרו הראשון ולגנב מידו אזי יורפיו חייב בשבם בחבירו חצי שלן מבולה ואם נגנב נשעה שעסק בה השני אח"ב לבדו פעיר בכולה מחבהו (סמע) ומשל נישםי זה 650 נציע מהסך והעו. תמה עליו וכתב שם בונב בשעה שעופקין ביחד שניתם פובלין ההיזק בשוה בל שלא קיבל עליו במית

ת א חשותפות די בשלו אפיתוך השון ילא בישו חולקיין הני בפרל מציאה ואם קיר בגב וגול קים וקנה גניבה שותפום אין חבירו צריך ליתולו מה שמרוידיואם ה י בשליחות חבירו יתן ליו חלקו יח טיניף יש : איף כהן אן שול לומר לא נחלוק עד שנובה החיב אלא חולקי בחם בשותפות עד שוובין יי אם הם חייבין לאחרים ושל מחרצין זה לזה חולקין ובשיגיע זמן פרעון כל א יתן חדבו יום שין חול פין עד ומן פרעון ריב החובות והשטרות שיש להן יכולין לוהו ובשומת בד ייו או ברוד אוד ואם נתקפקל (אחב החוב של א מהן) נתקלקל לו לבדן פעיף ך ואם אומר א"קח אתה ייל הדמים נגד השטר יטו חבירו יכול לעכב סעים בא: שני שותפים שיש להן תביעה על א' מהן ותביעו א" מהן ויצא חייב כבון לשבע אין חבירו יכול לעכב יעו ואם הוא תביעת ממון ולא היה שותפו בעיר סעיף כה:

ווים כתב בו של שבים במומכו כי מנושוב בלימער שמינון של שלח לו המותר מהסחורה שתתף עמך ואנו אין דעתנו נוחה הימנך: רז ונתעבב באונם: רת ולם יש מנהגבות שביה נותבים צופה יותר ממה שפקח הוא שם ושרחובן אמר לוצח תמבור הסחורם אל בשלם אלא במו שהיה שוה בשעה שקבלו (ה"הראש): די פי ועקיין לא הגיע ומן חפרעון נם היתיר כמה וכמה אצפים וכאו יורשי שמעון ולוי ובקש מן ראובן נחלק מן הריוחים) יצפרן בין דחפי חרוויח הלף אלפים אין ליורסים עליו בלום עם העעם בסי ו נופיין בעור מי קעו בסם הראם כלל פח דין ח"ים בחלק בין לחים ונכרים: דיא פי כפהן מחראין זה לנה וים בהום שיחזיר עליו חשלוה אין חולקין וכן"כיחמר א" לחבירו נשא ונתן בדמים אלו עד שיגיע חומן דפמל מז כא יחיה לך ביונל דחך שותפין שנעשו אחראין יוה לזה הוא נעשה אחר קביעת חובן סל שותפות זמתחלה נמצא רבחותו שעה תוי באלו פינשו בחדוא שימשך עול זכן השותפות ביין שלקסו הממון לעסק הסוחפות ודבר זה אינוסייך במיסועהה ערב קכלן בעד שותפו שלקח מעות לצדבו לבד ומה אם מתחלה בסעת קביעת הזמן של השותפת קבכלו השעותן שועשו עליו אחראין זה לאה ממן ופאח בבלל הקביעות זמן ובסיףיעומן זה חלוקה אין א מעפב על חבירו לחלות כשביל שישא ויתן עיב עמו ושא): ריב שני שותפין שחוצקין איי ומר נפרע ליפראל ום אומר נפרע לאי ולא ליסראל שומעין לעי פאומר נפרע ליסראל לניסדם סי קפיר) ירוקא פשני שותפים חבל קליח שציוה לו המשלח שיפרע לנוים ולא ליתורים חם פרע ליהונים חוי פופע ומאש נמי חון כל בופין לשלית לפרוע לישרחלים (כהן) ופוב מצח להבת שבתב נחם ים בו מעות ומעלעלים וקרקעותם בחיתן מעות צוים וחברו אותו התחייב בכפלים שומעין לו ויפרע מעות לנוי ולישראל מעלעבים ומקרקע עב"ב ומינה ג'ב, כסם ים לו הפסך בערך שפרע לנוי ולא ליסראל אין דין זה אמור ובלבד שלא יערים (בתד) בשני שותפין שנתנו פחורה לשמעון מתשותפת ורוצה לחחזיק נה מכח שליי מן הסותפים חייב בי היא צברן ממקום אחר והסיתף עוען סקר הוא מנחבע המעון ונפשר לוסבע הסותף ואיבה מגשותף : (רסדם סי קסין) : ריף עיין בשע דירן סי סו סמל ופי פעל ספיל בתב מירם דים דחין דין גוד או איוד בבהד דפוף יבוחן לרבות המעות ובפי פוֹ סמח כ׳ הסמע קדתיישובן רוד ומלט אם זה שרוצה בחבוק חומר אני אשלם חבק חובי מיד לחמלוה יכול המידך לומר ביון בנעפה אחראין זה לזה הרי הוא באלו אני חייב בבוכיה וקרנא להדרי משתעכר ומולם דני תרי עדיףו רטו ועשה בבן שחורה לעצמך ושלם ככיי משטר מואנו מבירו יכול לעכב ולומל שמט נפסיק ותשנים יותר מכויחים מחחר:

וליתן בשלו וכל המציאות יהיו בבישלו וגבה חונת שנת חלקו ההפסד שלו ואחר שחלקו ההפסד שאר דיוחים שחלקו ומא עליו עלילה, בחנם חלק בו פי קעו סעיף יב: שותפת שיש להם זמף מולקין בומן הוה מין להם זמן חולקין כל זמן שירצו אם יש בהן לעש דין חלוקה פעיף עז יש זמן ל לאותה פחורה למכור בא מעלבין עד אותו הומן יב ובומן שאין חבירן בעיר חולקין בפני ד' בקיאים ואם הוא יו מעות חולקובפני שנים) יד יה ומניח חלק חבירו בבד

מקון וחחר כך לם שלחה לו לפי ששמע שהיה מוכרה שם בפחות ממה שמוברה כביתו ונים ב בו שלא ימבור עוד מאותה שנשאכה בידן היאיל והוא מפסיד בה ועתה כא כאיבן וה שלר ישרע בו ושבים יאוה מהלבי חמרים להביא תביחה ילא מצאן יבן (מהרמע סי ת) ועיין בשע מי שבון סאין יניאה לי לדמות פרין מיבר את הפועל בהבית לי שליחות בי שלה פיבי עיין סוף אותפיי (בתי הנאין מהרי לבג דקקלים): קפש ואם לם האמין הספורות בילו רק שנותן לו חלקו בליווח עכור ערחתו שפיף קמי (עין) קפש יכן אם זקף החוב שיש להם בבר לזמן אחר: (תשובת הראם) קציא שברי במעותיו הרויח וזה צא נתכוון בחסינו לקנות לעצמן אבל בשהפסיד יכול חבורו לומר אלו לא שנית צא הוי לך הפסד: קצצעיין סיף בין חרשאה סי ילן קצג חובת פרועי ברסי בעד הכלעים קחי למיירי בשיתפי אף במציחה אנב שם מותפים בעסק מייחד בא: יתעישור פסק דמציאה וגנבה בעצמן זהעים בלעת העיטור ווחפי לם נתב בפירום שאפי מציחה יהיה בשותפתב בל נכלם בזה בנפהן קצה עניך צחלוק עם חבירון (שע) קצו מחחר שנתרצה למעסיו שעו: קצו עין בשע דירן ססיקעו: קצה כשע ואם שינה אויפשע או עבר על תנאי אפיה אין יבולין להלוק ער שיביעי הזמן חבא מסלם מה שהפסיר : קצם ואם אין בה דין חלוקה או שהיה הפסד בחצוקתח הני אלו מוכרין אותה וחולקין הנמים נעיצים קדי ר: ב שותפים שביוה להן סחורה בשותפת ומבר א בזהן את הסחורה נפא לעת ישנירן ועתייקר אחב אין חבירן שותפו מעבב על הלוקח וחין הלוקה מחויב להחזיר הסחורות פולום שדרבו בכך למכור חשותף בחורת השיתפות כן שמחויב אותי שותף המוכר בשלם לשותף חבירן חלקן שהפסיל חותו במכרו הסחותה קודם זמנה וראיה מפי קעו פס יד ומאהע סי פו סס ביי (בסי אקע שם): רית מערבין שלא יחלקן: רב או שלא קבעו זמן לשותפו לשע לד דעבי ותקולי אל פל מלא יעול בפני עלים במה בוים במנין שבין ומיולין דהה אל שומה (עין) עיין בסמעו סקמה : רד פפני שנם כשרים הש דסבועה לאחר שבועה למאה פרטות בעצמא נשע רם? קעה זיה ה פיואומה צפניהן שאינו רוצהעור בשותפותו דו דיוכל השני לומר נשתתפתי עם אציכם מפני שידעת

אמ צות ש מיו שותפין מן שין שותפו נפסד יייו בחודיאפר ויחזור לעים יח בוואן דעיה בעיר ננהו פעיף רה : יש להן חוב לי ריך לחלום עם חבירו ובכל מקום יב שיש לסידא יכוליץ מבירו ינה וכן אם יש לחן מוב אצל גוי אלם וא פיים של מי מלפר יוד ואמד יכו (בפני עדים) לעצמו גובה הרי הוא שילו פא שנים שביו מופרו מבל ומן יכר געשו ערבים זה לזה יכה נ שע מכא פירסו מם אין שם של מוצה בחל מופרו מבל מו בין שב בחל ונופה מבל א" מחשי שפוועם עלין וחש הן רבח ערבים קצבנים מוכע איזה מהן בירצה ואם

- א' מפן פתם המרינן מפתמה לעתו חיה בדי לחזיר ילובית ממנו) פעיף כיאן ו שממר אין פי הפות (שיע) : ביט אצפתגורושען : ומטור פ ב הראש רחה חצפ ישראפן דרך ם׳ פקיבם מעות מבוי ושעה וחיבם פחות ממה שהיה לו פקבל חייב לפלם לחבירן אבל אם אמר לעצמן חגי מניל לא תוי בליחן של חבירו ופעור (תשובת מאריו)ו רף א ולפנים לעצמונשים ו רךכ ומסמים ל דעיל בפני ב שהן בר יחפי חריועות עיין פמע פון פון יואשום פשע זה רחב בל ורבה בהסמיע: והם חמר שהפים פעצמו והין בו ערים נסבעעבו בר ומחזיק פעצמו(שע) פי קפן ססב : עול באות את ב קבבו רבד ועים באות ם ב צל: ירבד ומילת ל בסברת הוא לאמרים לעל דעת נאפגות שניהן פוקא לוח או היקף למי הסחורה להן ומפתמא היה דעתו לפם בא יהיח ביה יובה מזה אים ואסתו שבוה מא 'חיא חייבת בפרוע החצי מבתובת שור סיעין) ב מה אם לוה האים לצורך פרנפת תבית (רשרם פי בד) אם אין לד שבו ואל לפרוע כלל או חפרע האפה הכל וכן להיפך נפמע ישלם): חה אם מת איי מהן ופה לפרוע ממנו (שם) רכד (דין זה מוא בשע דידן רפי עד): רבר והע שבל א" נעשת צות בחצי המעות וערב בחצי השני עבור חבירן וביון מבל א"נעשם לות בחצי ממעות למת ינית חלום עצמן ויפר עמן תערכ להנינו חצי הפנייה (כיו) ו רבן עיין בחות ע"וחיינו שעוענין לערב שמא פרע הלות והמלית עריך למבע קורם שיתפיל מהערב ואין לתכוע חערב ער שיחה ידיע שלין ללוח ממה לפר ע עיין שע דידן שי קדע: רבה עול באותע ברין ערב סי פא: רבע והע ביין דגם הוא נשתעפר ונעסה ערב בער חבורו הל בנותן צו רסות לשלם עבורו (הראב): ואם מתו הלוים וגיורשים של חיי מפן מצאו בפטיר אצלם ותבצי לפיורפים של שני באומרם שאביהם פרע השטר ופיי פרשבה ראין בלום בעענה זו: דל שנים שלוו בשער ה"ופרע ה מהם ולקח ושער בירו וביקש מהשני שיפרע חפקן והיא טוען פרעתי חלק שלי גאמן כי מיד שנפר א הפשר במסב שיעבודו וחפי בה בעה ומעיד בו אינו הצה עד ה"ואפילן הם שיען זה שלמתי לך אחר שפדית השער מהימן בשבועה (רשל בתשובה פי צון) ואי כתב המלוה לאומנ שפרע התקבלתי ממך נמי החוב הל השער לראית אחל נוג השני במש סי קל לענין ערכ עם המה ירשל לא מיירי כוה נובב מהררא ששון סי ע" למם מביא פתב קכלה נפרע מקבירו אלא שצירר שם אם צריך קבלה מן הלוה או מן המלוה) ולפיק לענין מקרנות שבינינו שאין שייך לומר למחל סערורו כמש פי מה פל יוראי הוי הממרני ראיה ננד השני וצריך לשלם לו חלקן אבל מסמעות מלפך אם מת א' מהן אי העני או בופר א' והודה א' אותן שתודה מתחייב בכל ואין פוקבבין ערותו על חבירו נעיין נשע סימן לז סד ומימן עו סה ועיב בסעיף

פובע לימהן של החוב רפע חוזר וצופק כל מהבירן חלקו רפה ולבן פנים פלוו ופרע

טישן רוב שחד מהשושפים שוהוא חוב, פו ולחבירו בש שבועת התורה קנה סחורה מן הגונ כפר. וחטעותו המעות לחבירול ויפחוד שמש יזכור הגונ יפו בחשבונו הטעות ויתן הודאתו ילו נלבד או סעיף לה): חלה א מהן בפשיעה ויש קצבה לרפות מה משלו ואם לאו מאמעע ואם באונס הכל מאמעע ויא בפשים חכל משלו ובאונם יש חילוק לקצבה או לא ודוקא אם נפעם יצח בלבד יאם בשותפת אפי בשונם הבל מעינכון יש ואם שה משל שותפות וחלה באונס בל רפואה שאין להקצבה פמזוגורם דמי פימן קעון ע מהשותפים שנשבה ומ אין חבירו חייב לפדות משל אמעע שלא משלו ואם פראו ימת נובח פדיון מובנין אפי נתפם מעפק עוותפות ימנ וחבל כפי המנהג סי קעום מחוד

דילב וריקה בשלה נתחיים חבירו נהירחתו בכילה בגין פניתחייבו בפעד פחד בל פרי בדי כפני עצמו וחם חוקה שחשטה עליין בתוקפו והפני ביפר עיין בפע פימן עה פל יסי מן פי של פת פו בכתב חמע ביבן בסימן צון בן בהחי פישבת ופי חוףין מששב בדן שהיה לרטיבן ושמעון שיתפ עם לוו ונתבעל השיתוף, ונסארי רחיבן ושה-שותפי ותבעם צוי שנשחל בידם פך פציני ועען לחיבן וחתחייב ברבר שחוח ב שי ולחבירו ובזה אין ראובן נוגע ליחלו הודה ראובן ירצה ליתן חלקו ושמעון כפר אין לצוי בלום על ראובן מה נאמן ראובן אל ביח ועיל סימן פא סלו וססי על דנראה בחייב ראיבן עבים להפסיד חצי חלק שכופר שמעין: רלג לחים לשיתפו"ן רצר ונל לפן העלם שב העור זל וחלו חיה שמעון שבוח היה שניך גב לב עמו בשער נופתב מוח זל ועיין סי קפח סין וגם השותפים עתכים זה פוה) ועב שלת הית שמה מציך ראיבן לעשות שטר יישה ששמעין חייב לעשות שטר בי עבל משמע לאפי צא בירה ראוכן בערים שלה פרע לנוי ממן צביך שמעון לפרוע חפקו בראיבן בשיברף שהוברך לפרוע להגון יחפי אתל דהגוי בא בעליבה עליו ממן ביין בחלו היה שמעון שם היה צריך ג'ב לבנום עמו בשניר דל מים נעול מעלילה זו משתח נמי שלח היה שמה חייב שמעון ג'ב בחלו חתם הוא ורוק ינל : נבת משערים פי דג פעין) רלה ונשע דירן בתבי לשותפות: שותף שניתן בשותפו חפר ממעות האוי ושובעען בעיין בחשבונו ומצא שבח מגון הרוי חינו-נאמן נמהריצל סי של: רלו אבל אצ לעשות שטר עליו לאמעון שנתחיים בדברים הללו החציה לשמעין פבל מה שיפוע להגוי ביון דגם שמעין לא נקן עליו שער בקברים הלצון הלץ ויבתבו ויחתמו ויתנו ביר שמיבון הקונה: שע רלח והשלר בעלים ונעלו חלק בריווח: רלע ואפילו נאינין מהקותפות סכד שעיפקין יחד מתפאים כל א"ימעצמן וחם אינם עוסקים בהשותפיתב יחד אפס יבום אחר זה אן בשחלה א בומן התעסקן לבדו בהבותפות באונם מתרפה מפאמצע כיין שעיםן נשביל שניהם (סמע) ופשל חקשה עליו ולכן הוכריע בנני שע זם שלפנינן: רבן הפורע בשבים חבירו ושותפו עלילה שהעלי עליו אינו חייב לפרוע נרשלם שי קעון ו רמא בשע דירן משמע האי ומת קאי אזה שפדאן ומת נועלי היורבו כתחילה מהממדע בשיעור פניון אימו שנשבה נ אבל מיברי הגאין המחבר משמע שפי האי ומת בלימר הנשבה מת לכן כתב עליו שזוכה בדין מבניון לסין העוד דוקח גבי רפוחה שחין בחיק לבן כתב עליו שזוכה בדין מבניון לסין העוד דוקח גבי רפוחה שחין בה לבי חברינן שהוח במו מזינת ובחמצע חבל חונם תפיפה ושבינה שין זה במו ממונת לבעסק שמירת דופן על מיקמירתו לפין וחין היוב

רונת שלים של בשמרינם ישים של לשליח מנה שליה בשחריות נים איש מפיק לו ניקנה לו אחרת בשחריות) ארי חרשוב בירו לחולר כי קפבי לונותן מעות לשליח לקנות פו ים ידוע ולא ביותר ארן כו עליו אלא תרעומת ואם לקחת ביועים מוציצה ממנו בעל כרוח ואם קנה לעצמו ממעותיו ולא חשה משלח בת שעשה יהי עשה יהוא בכלל רמאות ואם חמוכר אוחבו ומוכר לי ולא למשלחו מותר לפתחלה לקנות לעצמו וחוא שחודיעו לחמשלת קודם לכן ואם יש חשש כן יקנה אחר יינ מודיע אחכ ואם קנה פתם ממעותיו יכול אחב לומר דעצמו קנה יפו ואם קנה משכד משלח ושומר לעדים הרי אני חוזר משפיחתו אין בדבריו כלום ישל וחים להמשלת: מנ שנתן לשליח לקנות לו חינים וחוא קנה שעורים דיש הפסד בדבר חרי חוא לשליח יסם וחריונת לחמשלח לבד והה אם בתן לו מעות למחצית שכר נמי דין הכי ה'ה אם שלחו למקים זה עבד פחורה והלך למקום אחר והפסיד יפו חהפסד שלו לבד ואם תרוית לשניהם: קנה שליח וחיה חשער יסי קצוב והמוכרים חופיםן לן ישם התוספות לשניחם ואם קנח ישע דבר שיאין לו קצבה יע הכל למשל ראם אמר אוכר בפירוש שנותן לשליח הרי הוא לשליחי שלריד שליח לקבל מצות מן הגוי יעה ועעה הגוי ונתן לו יותר וידע השליח בטעות יעב הכל לשליח אם לא בא הטעות ביך המשלה יאם (לא)ידע ונתנו למשלח יעג זכה בו המשלח

רם על כלעטן פיקרא ישאי אינו אלא בייחד לו שם פחורה חידוע (שו):ירפא חייגו שמופרס בחדים בפני עדים שקנה לעדמו(עו): רסב פדי בחודים מהחשק וגם ברי פלם ישמוך על זהו דם בפצע וכל בקרקע מיוחד חימים וחות פנסג בפול במלום ומו מניחר מומים וחות פנסג בפיל במלום וכלי מולים וחות פנסג בחני פבל מענת זבה המפנה ואפי מברם הפלים לינו פאום בחל די רפה הואון פוסק כפפרה החרונה מעעם ניחה פיה לפיקום בהימטמה נשיטו רפה ישביים שותף המופני עם התחתונה אם הפסיר יכול הפני לומר אם לא מנית לא מיח בה הפסר וחש חבויה מוא של שני חנושו דבו ופן חרין שענין פוקפץ לעים באות את פי קצא : דבו פי פון לכב שמופרין במלח וחופיפו איינעין) יכח להריף וחראב וחעיעור מן הדין היה הפל לבליה אלא שהפהם בעי שעות של השפח הניע לו השומרת לפיפך חופקין ופין כאליבייתן אפי אמר הפופר בחבים בנוחן המותר בבנים חפים חופקין וכפי פתב העעם כים פחפתפר במי נתן המופר המותר בפירום וכן ופתב הרמבן בעעם זה הוא נפון ווה ובהעעותו במקח שנמן לו חדוי בעל לינר יותר משת פחית לו ליתן לרול אף בישפר שים לו קשבר תוא להמושפח וחרי וחראם מולקין עביו ביבני פים לו קדבר הנהו מפלו משועות קתל מפל פרחובן לפליח בוביית המם ופסרוע פנוי וחמו

חמ אות ש שיש לעבירה יער שוליח לבד חייב ושליח גוי ימה הש של אל של קנין וכא עדים ואם אואר לא"קה פחורה זה ב אמר והלך וקנה לא יכול ימו (המשלח) לחזור דהוי כש פי דעת ימשלתו לא עשה בלום ודוקא שהודיע שהוא שלים משר או המשיך ימו בעל המקח ואם לא הודיעש השל מיים נבעל הבית דינו עם השליח טעה השליח וקנה ביוה בל בל שהוא אפי במעלעפין המקח בעל נמח נאם התנה עמו אפי לעוות הוי שלוחו יאט במותו מי שעשה שליח להתעסק בדבר פא יתן לו הוצאות אלא בדרך שרגילין ליתן באותו עסק ינה וא ממר 'משלח שעשה לו שליה פתם ולא התנה עמו בין לעוות ו יכול המוכר לומר שהתנה עמו המוציא מחבירו עליו הרציה אב הטעה תשליח ללוקח ננו הוא בשאר כל אדם וחמקח היים עד שתות ינד וזכח המשלח ביתרון ציוה לשליח לקנות ינה קרקע והנדיק

רמב מעשה בשנים שקנו נשיתפת בית והתנו ביניחם שבל זמן שירבה ח"מהן לתפתלה ייתנו לו דמו כלקו ומחב חוקר הבית צניך ליתן כל הדמים המדיעים על מלקו לעם מל לתבושין שכל העו בחות פסי קנדן: דמג עי באות זה פימן צד: רמה זכרי הרב ומברי התלמיד זברי מי שומעין ז רמה נעין בשע דידן ספי שמה ופי שפה פב ופי של בסמינ): רמן ואחם מתחרע ולינו רוצה ביתן המעות אם קצב לו בכמה וקבה יחשב ביתון ואם בא קשב או יכול בתזור ובאינה קצב שניהם יכובין בחזור נו יעקב סי קטין ולענין השליח עול בצותם ס קון רמון אם נמצא שעבר על לעת משלחן ולר מהני האן אם הפנה בין לאיקין וכן לאט כואין דבאו מפו שרכתיך ופא לעוות לפיבך אם פתנה ובון רבוע כפע אפי מפר לו שות מלה בדינכ או לקח לו שוח עינר במנה אינו יפול לחזור בו וחייב חמשלח ליתן כפנ חתנפין ברב עים פי קפל יפוף אות פין ברגא ועים רים פית הן בנה שהמשפח עוען ברי וחשופר מוחקק שמא מש אמרינן ביה המעה ספום בי רף ינרל ודם ים פברא פיח יפאפתמה חתנה עמו הפליח שיהה פליח הף פעורה אבל אם הצל מוכרו בעשמן מוכפי חלוה בדי לפרוע למולוה אם נטעה חלוקה כפש המקה בעל : דנד ואם נתאנה השליח נתבאר לעיל כמנת א"ם פון : בפשק תמופח בנשי ובה לבופן שיקח חקרקע בחחריות הפליח וכן שחיפר חין חמשלח יפול לפופו שיקבל עליו מחריותן רק במוקום שאין לשטיח ולמופר דמים ופפל חודיעו שמשקח קיים מפפר כפל בחלן קחברירה כיד חשפלת ליק דשים או חרקע באחריותו של שליח ומר מרמשה ולחרמבד אפילו בלא חודיעו יפוקה רשאינובסום תדפון בסמוך) ותנ לא היה צריך לתהן להמשלח חעיוותו רבח נפי המפלח אינו מפפיק עבמו באחריות תפליח): רבני פין פאש קנה לי

בון משלח 'מנותיו לשליח לפרוע והגוי שכחם שריך לחזור מעשו הניע לו דייוד מחמת שליתות שולחו או יצו העלים חבינ לפרוע יעו וחגון שבחן יחור לראובן הח אם עשה פשרה פח ושולה שליה לגבות חובן או פקדונו ומסר הלוה עו אותו וערבן השליח מה שקנה הוצ לאמצע וחולהין לפי המעות ואל השליח זה נוי או חשו בפירוש אמר חשליה שקנה לראובן יבה בו ראובן הה יעם אם מעורה כל א" חיו צרורות וקנה מאותן המעות מעם שהיה בלבו לקנורה עב יויקא נמעבע בנפאר בעין כיר המנוני הום ואמרינן כיין יהפוניין יאבי לשלם כי קמן סעים א:

בסמורת לכן חולקין: נכאן דעה ועיין בסמוך ב'רעו חעעב: רעו צופהרים בסי קלא פסיך אם חלות נכן המעות לערב לפרוע לאוי המלוח ופכחם מנוי) : מעון מפליח פפע וחייב לפלם ולם אפתו נופחת ונוכת בכית ביים ביים בלא מפליח פפע וחייב לפלם ולם אפתו נופחת ונוכת בות ביים ביים ביים באו מום במלח לראובו בים מבלח לבן מה בנפחר מן המעות ברצותיה דמרים חיימם נועים פקצין) מבח בנו ביד הפתו פעור (בפדם פי קצ'ב): רצו שמעון שפלח לראובן ביתפים לעיל בפציח בהשית הווע הפליחות מעלים הנו על ראובן ביתפים לעיל בפציח בהשית הווע הפליחות מעלים הנו על ראובן שתקטן יתי לא" פותן וגם לאם לא עירב חשלית וקנה במעותיו של א" פותן מית שלו לברו לפיה חשרם דערםם חום שבולם מיתו לם נמנו לו שלפתן המעורד שתחפת מעורבים וחשליח ערור אחב סך של בל א"בפני עצמו וקנה בשם אי לא לזלינן בתר דעת השליח: דעט מתחלת בשעת הנתונה וגם לכפוף בשעת חקנייה: רפ (והשמיטו הראון עיי בטון) רפא ישבע שלירע כבון פך וכך ושלא שלח בה יר ושלא פשע בה ; מרכתיב אין רואה או ולקר-בעליו חסבועה ולא ישלם הל במקום רואין אינו נפער נסבועה

חמ אות ש מחנוני) אים פירום בי שישלח לועי קטן נעיין כשע דיכן דפוסק כאם שמר פר פפירום שישלח עי בנו הקטון מבל נשבר השלוח בוכ ביד קטן חנוני פעור אם לא שלקחו מידו יצר ומדך תחלה לאחרים וחחזירו לידו יני האומר פחביר

קשה שמורה עם גוי ובא חבירו ופייעי יעו וחשעה לנוי יעה חולקיון הביעילוה לו על שליה מעות אפי הוש קטן ושלחו אינו חייב בשה בחובה פי כפני סעיף זיי : שלח לו ליקח בגד בחקפה ובשחצע אם ביכם שחשליה משנה דעת המשלים יצה בעל שיותו ביה ומין לשליה שום טענה הה אם היב משלה לנוי וענן השליחות והפסידוהו ממון יצו השליח לבד חייב ספי, קפאוי ממה שחשוב לות הכל לחששלה אה אם עשה פשרה והמעה לום שלים ונונבדו פטור חלוה אפי שלה לו יצע עי בהב שירים? ופרעלו ייני פחות ספי קפו: שליח שקיבל מעות מובני אדם יעה לשליח זה ל והוא זיכיר לוה שהוא בתב יד מלוה ואפים

לשלשהן הכל לבעל המעות פי הפד פעיף שו יפן שליה שטען שישועון הוא אין לו ליהטת ממנו עד בידיע להג הליפין בעדן מפטב בל וחירה לו אונם פלוגי והפפד רפה ישדע שבוערב שומרין ויפטר ואם היין שלב נפאר כיל החני אין עליו לקמרן יותר מחלב שבמו במפר לבטן ואף במקום שישרים מצוים רפג עריך להגימן ואם לא הביאן חיום בלחם מחנוני מא אננה מנעת לבין היא אה אם היה מפויר הפונניו בעין לשלם כי הפן סעים או ביל השון ולא מים כוצה בפלות על בפום ונאפר מיל השון מים פעור חחנוט : יראב ואין הלל בולה יל בשל מבירו וחייב בחונפי על שיעשה בו חולה במורםן דעד אין אפין בפינום בפינום בפח בי עם חקטן חוא לאינו מייב אל אי אי רעד במרח לו בממין ולער זהה לבר העעותו מע כיון דעבה לחלי עב בלוני כיל דלה ידע בחיה קטן וחייב העל בחות קען המל ביון דעבה לים מאסרו פעור השופה: רצדו עיין נפע נידן פי קפף רחובן שמפח צכול ועם וצרור ביר שמעון לתנו ללוי ונתנו ללם לוי או צאמתו ונמצל חבר (עילה

לעים בשליח שחשעה לגוי למקבל מעות מחחרים עם יבה בן יפן בפייעו וחשעותיים שמעון לפסק חת חגוי מעם לחובן מחרי שעמים ולפי השעם א"יצא לו לין ממורם מתחאי זכן שניהן מהע: דעה כן משמע מלפון הרמבה לעם שנתנו לו המעובר לפילו לא סיה חייב, שמעון ליטובן אצא שלחו בנבות מהגוי בשבילן ובשביל ובשביל ובשביל וחותן ברורים ממן מחחר שעירבן ומדמי חעירב קנה הפחורה אעם שרעת חשלים הית השלים על יו הנו חייב שמעון לפלקו מעלין וחף בק"ל דחיבה לפעלים על ספל יחות מחמת שליחותו דחין על הימשמח לשלם תשלומי נוקו. הבח שחני מחעעמי הנוברים בתשובה ומיכה לחיזק בופו של שלים מחמת שלים המשלק חייב חמשפח לשלב לו נוקו משום דרופן שמול לו למפלח נועים בחות זה בם במא) ודוקם שחיה שליה בחינם מבל אם היה שלית בשבר פעור המשלח מפיכדו חוזק בגופו ועיב לגוי בשכים ישראם אפיםן שהית בנ איזה תועם ב בערבותו הם העלים הנו עם הערב חייב הלוח לפלקו מעליו נעי ת מחרם לובלין סי בן יו וחם חחר שפערן העבום לערב מערבותן חזר והעלים עליו מו פעור במשפח מלפלקו לנוי מעל הערב אכל חיפא ששלח הלוה להמלום שיתפרע מיחדוי מה שהוא חייב בו אפי אם אחר שפרע הדוי חזר והעפים עם המפוה מחמה אין שליחות לגוי ויש שליחות לעבד ושפחה ואשה) חלבך אין חספיחות חייב חפוה לפפקו מעליו ומיחו יחרים הפיה על המפוח חרם סתבה דרונ געשה שליח נפי למפח ימתן חבל נעשה שליח לפחר ענינים) וכן בפקר עיען חויי בעלילה פחעלים עליו: (פנימפה פי יו) ז רצין הע לפחן עיורן אין ישראל געשה שליח לוו (בנעינן פיחה חפליח והמפלח בענין שליח בממונו בע מודים לפעור המפלח משחב בפפי קעו הם נתפס הפליח. אבל עבד נאפי ענד פנעני) ואשה שחם בני דעת וגם חייבים בקדם ברופו פהיה שליח בחנם אם חייב לפרות ים בו פלינה לעם הם מים בפלרד מעור ועים במו הייבים בקדם ברופו פהיה שליח לפנותו מבל הפפר ונתפם בקרך אפים פעור ועים באותום מים מל מבול הפני המים מעור ועים באותום מל מבול הפל הפני המים בקרך אפים פעור ועים באותום מעות לפיבך חשולה הטן אשל חנוני (עיץ בשע דירן) וקפים כם רמה) כאונםם כפא שיון בי קבא פי ובים בקרך חפים פעור ועים בחיתו בני דעת לפיבך חשולה כפאו אפא לחופיעו ולא חיה פו בפלוח אלא חמעות הן באחריות הלוה עד שיפרענו פיל המפות או פיל פלוחוד רצע (החנוני) חייב לשילם בו בישלח לועי בעו ועיו בשי ו בפלוחוד רצע תפפימון כפ תרבנים נחפי פא יחד בן מום ארם כב פבתב בן עי בתב קישפחם אפיו פפחם ע" בון פעור מעעם מנהן יפנ הרי חדרכי בת בתי פי צב (פתר): ער ופלח לו עי ונסברו פעור : עלא ומצל פלח והפער :

סנד במעמד חשליה שבוצה מישה שפטר עומלוה או מפקיף יפלד ה שעשאו שליח להביא לאשוני שהלוה שלחו מעצמו או אחדו ואפור מלנה שלחוני לך והוא נתן לו זכה והמלוה אומר לו שליח ישבע שליה נחיםת) פנו ונשבע מלוה ולוה חיב לע ימומר שבר זכי חים בגובה ואבדה ופטור זכע באונסין שותבים חייב אף באונפין: שה רוב דינו פרשוני בשות פ בפקדון שש אפי שבי של כראוי חייב' שלא בדלעיל פי שב: חשובר כהעביר חבית ממקום ב ושברו אין זה אוגם והוא שיש וחייב שלו כי שדי נושאי סבל ששבות חביות שם דינו פעים ה": שש שכופר כגן שאומר לו שמשת בשרים יקלקלת וחלה אומר שלו לא נשבע היסת ואם טוען שומר שכבר שנאנם ועדים מעוים שם יביא עדים או ישלם ואם לאו שישין עדים מצוים שם ישבע בדבריו פצל ויבלול שלא שלח בהיד י קיבה עליו שש אף לחתחייב באונסי או לפטור גב מגנבה ואבדה זהה הכל לפנ התנאל שלו ואם (אמר) סתם עמ שלא אתחייב באחריות פטור וב אפי מפשיעה ודין שומר שמפר לשומר תמצא סי רעא פעיף דמ והלפה:

שיין והם דחין משביעין גם ללום דעענת חלות היא וודחי פרעתו לפלוחך ועענת המצום הים טענת ספק שמא צא נתת שפין משביעין לעענת ספק אפי היפת אבא חרפה שיח פי פחין פו דין שבים: שיני וחף שנמבעו תיפת חין נחשבים בעדים לפל מצרים הערים לפבע אין תירת ערים עליהם: שרך, כן איתא נפע רירן: שכא כתשו מחרים רחובן שלה מעות בש שמעון ללוי שהלוה צו, ושמעון שוען שנתנו ללוי עי משפו ולוי למר שבא קיבלם ישבע שמעון שמפרם בחשתו וחשת שמעון תשבע שמפת ללוי ופשורה ולוי ישבע שלל קינל וראובן צריך בתלב בו נוציל פי רשה ב זה: ועיי בשע דירן פי כצל פבר י ראובן שמלח ללוי הלויצי מעות משמעון ולוה בו שמעון אומר חמסים נחתי לך על ידן וראובן אומרים בשנו אבין עשרים נשבע רחובן של דמורה מקצת ונפער בי פוף הפימן ו נשבע ונפער השלים: שכך פי חלוה חו מנפקד נשבעין למלות דמדיפין העד עם טענת במב להעריבו היסת: שובדי לה רצה משביח לכה לבד הלוה פצור משבועתו (הרה שפון ١١٥١٥ و أ) الما مردوا مع المور وورداه وعدد المور فيعاد (عد) سور והשליח אומור עלנפו או משרת צמאות (פיצ) שבו בניוח בדין נשבע ונועצן ערבה בשע פוי שבא בפפיחות כאובן פובות המשי זהו משמינון ושמעון הלוה נתנבו לו וראובן אומר בא שלחתים אלא בשבים אשרים זהובים ולן עשרים זהובים הבים ישבע חמשוה בנקח שלם קיבל יק דו ושלא שלחו רק לכביא דו וחלוב ישלם ער פר חמשים זקובין ולוי חשליח יפבע היסת לשמעון קלות שבל חמשי וחיבי נת למצוה (ועצ פו שבה) והעור חופה ופנ דהמצוה תפפיר אנפשיה וישבע הצות וישם. וכוקה בבתר שהלוח בה ידע שבה שבחו בנבות הצה חמשים הבל מני שתיה חייב סי מב): שבח מין זה בחות פ ס של וחם נויבה חו בחברה מחמת שפשע בשמים אב מייב : שבט אבם פפק ליתן שבר לשומר ואינו מקלש לו נחשב כשם עבוריים הפסיקה בלכב י וכן אם אין לו לשלם יש לו דין שש ל בית יצקב שי קמד ועיבר באותם מילי שבט באן גבא עביו לפטים אינורן או נפלה שר ונשרם ונשרם ונשרם חחפשים שהיה שם על יהם ועיל כחות מם צח צע מזה: של זשומר צריף י שיתיו שניו פקוחות: שלא; פי שחייב בדובה ואברה:

חמאותש -באבלו שלח לי עם מי שתרצה ושולחם לו ונאבדו, או כפר שליח לוה פשור והוא ששלח לו עי נאמן נאפילו דונ בני אדם לשלוח עמו מעות הרבה) והוא ששלחן בדרך

ליי להעביר שם ממונם ואם שלחם באוש רע ודרך דרך או מפוד למים לוה מי קרא פעים או אפילו אמר בפני עדים לאיש א אמור ללוה שדעתיך לבא לכאן אם יתנם לך מעות לפ הביאם לי נותנם לו נותבדו) לוה פטור ואם אמר לו אולי אין ללוה שליון זה לך ובהתראה אליו אולי ישלחם על ידר ונתנק כן כוה ונאצר שו חייב לוח ראין זה בלל שליח פעיף ב": שו מפר לו חותם . לא" ואמר לך נהבית לי מעותי זה והראה חותמד ללוה ועדים מעידים שוה חותמן ולא ידעו אם עשיאו שליח לא נפטר הלוה בכך אלא יחרים אם לא עשאוהן שליה ויא שישבע מלוה כדין נשבעים ועטפי כתב לו כתב שלח לי עי לוי ושלחו וטען מלוה לא פתבתי ולא שלחתי לך זע ישבע הלוה חיפת שכתב ידו בא אליו ' לפיכן שלאו ולא ידע בבירוך שזה כתב ידו רק מכיר שזה פימני אותיות שהיה ביניהם שי לור,או נפקד חיבים אחר שיחרים מי שעוכשה בתב זהן נולם יונה) ויא ישבע מלוה או מפקיד כדין נשבע ונוטל כפך מלוה או מפקיד בכתב ידו ואין עדים שיכולים לקיים והלה, אומר מביר אני נסמימתן) ובתב ידך אם אין עדים שחפקי מצקו או הלוחן שיח נאמן שיב נמגן שיג בשבועל היםרד ופטורים ויא בפקדון אפי בשטר זיר פטור במגן שנאנשו בידנ שו ואם אומר לוה ישבע לי השליח שנאנפו ישבע שבועת שו מרים (סעיף ה): ואם, התובע מודה שחוא בתב"נדיו אלא אינו מאמץ שנתנו לשליח השליח ישבע שנו בנל פנו ועל הלוה, ונפקד שיתנו חרם ואם אומר שליח שנתן לבעלים מה ששלחו לו והם אמרו לא קבלנו זיח השליח אינו נאמן שיע אפי הם שני שלוחים אלא השליח שב ישבע היםת ניוצוג והנפקד מקבלים מדם שתם שמסרו ציר שליח ולם שליח לימר) שלוה ונפקד לא נתנו לו כלום וחם אמרו שנתנו לו זכא נשבע השרליח במעמר לוד אן נפקד שכב שכו והם נשבעים נממלות או לממפוף

שנב נושות שייך דוקם בשבתב לו או מל שלת לי ביר מי שתרצה אבל אי אמר או בתב שפח שי עי פלוני לל על המשלח התצונה בא אשליח שלא הית לו לתוציבה בדרך לב כלון לבינו שלח לי עין שלוני ושלחו ונחבד פעור תפוח אם חירת המלות ששל שלת לי עו דחו העמיד משליח במקומו! שב זהרי פשע שער בן לל הרשוהן אלב פירם לוומען: עד הל שלל אנם אם בח אמר בפני ערים בח נפטר בחביבת הסביח: שה פי אפי בפני עריבו של מופני : שיו פיון כלא אל חביםם פין שרן קפיון קצא אל שישפחם עי פלוני לא ממני פימן: שרדן פי שמל חשליח ממר לי לממר לך שתש לו כי פוא עניך לחן ולם הוסיף לומר שישלתם על ידן כי זה לא קם המלוה, בפין ללא שבאם יתנם יביאם לו: שע זם מייני כם אין שטח ביד ממלוה על הלוה ומה נחמן הלוה במנו דלחדם או החזרתי : עני והמלות אומר לא פלחתי בתב ואחרים רימו בו את הלוה : ערים לו מפי בעלים על פח לע): עריב ליפול לופור לחלם או החזרתים בר מידי ליכר עריב לנמר מפיר אני שהוא כתב ידך ועל פין מסרתי ביד שלוחיך ופעורי באם כשהיה טוען לחלם או חחורתי צריך לשבע חיפת: עדיד בטענה מסרתי ביק שלוסך במון: שטו ונשע לירן פסק דצריך לפבע שה פעין של תורה: עום השע ואם היא משות בשער אין מלוה נאמן ילוה חייב באונסין ואין ללות שום מגן וחייב לשפם פחר שישבע חקבוה שה שפין זה בתב ירו: שען ניל פשועת שומים

חמן אות ש ד לנואשמור לך או שלו השאילני ואשאילך הוי שלח שמיר דו וַפַּשׁוּרָיִם נְוּיֹאָ לָאַ) שנט אבל שמור לי היום שמ ואני מחר נעשה ביה פש שה שמל האומר השאילני ולימר שהיא קלה שמכ ושול יא בבידה ובאו לסטים ונטלו אחת זמג'הנשארת היא של בעל שול דחוי שאלה בבעלים סם שה : שוכר בהמה או כלים שו דיע בשש ו' ראובן שבר בית משמעון זמה והניח שם סחורתו ונתקלקכדיו בותליו והזיק לשכנים והתרובו שמן לפלקם במז חייב ראובן השובר שאין אדם עושה פתורה בשל חבירן שוכר חמור, ונולר לה משדו בפשיעות זו השוכר יא שהוא פטור ביון שסיפן להתרפאות קהונ בדין שבת ואין שבת בהמה סי שן: השובר בהמה לרכוב לאיש לא ישנה לכביצת האשה נשפני בבידה) שנב אם שופרה לאשהאין להקפיד אף לאשה דרולה סנג ומעוברת שני ומגיח על החמור שנה בפומו ולצינו ומזונה של אותה הדרך ומספוא לחמור לאותויום שע

שלן עים מאות מל ב קדח: שלה שניעה (שע): שלן במול במול מול עיל פוף אותום פי שפיני שלע פוע פון שמ בבעינן פיתו עמן נתחיפת הפשירה שם יה שהבני שמא עיין בפע ביכן פי שמי שחו שמב בחיי שחיפה בבעציםן השינה אינן אוש לענין השומלים! אם פבר את ראובן לפרתו לפמור לו הפרורה בעל העוצה ונומן פו שבר כל יום ווים ופפישן נפיל שבת נונב משנו פיון כחפור פיקח שבר מפת אינן רק שא ופעור וכן אם שפרו עשי שמנה יפנים והתנה שלם ירצה שפרור עצ פון תוך למונה ימים אעל פחר יהיה הרשות. בירן דב פה חוי לקשה אבל פת שא פתנה יהוי בהכלעה וחייב ששלם ויש פשרא דשף אם התנה היי הכלעה וכש נפועם ים פילוק בול בין היבה דיבול לחזור בחצי ילם או אם הוא דבר האכד, ראינו יבול לחזור ים חילוק בנל והיכא כלא הזביר לו שמנה ימים יק סמך, על אמונתו חוי חבלעה : (בית יעקב סי קמד): שמד להתחייב בדנבה ואבנה ולפטור מאונפי عاما دودم موراده من و دود مدرام : سد عدم ممهم مده واللي سدم לבנקמה ציבא אפא נזק וב שע ואפי מבעצה כמה ימים פעור: שוב בשצ ותה לבויה ולם עכר ותרכיב עליה אשה אם מנה המקום להתיקר ביביבת הנפים עריך להופיף לו כפי המנהן שבג בשע תיבת ומניקה גב; שבד פי׳ חפי במקום שמציי לקטית: שינה ויף פפתו פי כר ובפת לשכב עלין: שנו אפל במקום שיש

חמ אות.ש

שבר להביא עליה ק' לא יניח עליה כ" אף אם שבר סתם בותן עליה הדגילים ליתן יאן אם מתה מחמת אותה מלאכה נהשופר נהמה על שניימים ונתעבה בנרך באונס אם צריך ליתן שפירות מכל יום ויום סי שו סעיף ב) הוא פעור ואם שינה בה חייב סי ש'ח שע שיו שוכר ספיגה ופרקה או טבעה בחעי דרך םישיא: שוכר בית ואומר פרעתי סישיץ נוחם כתב ליה שטר בפנין עבמן על רמי השבירות וכתב בי נאמנות איי לא יוכל צימר פרעתי עי וכן מישקינל קנין נעדים לפרוע בו הסכירות אינו יכול לומר פרעתי (ריבש): שוכר ריחיים וכדומה ושוב לא געטרך פי שיחן שוכר בית פתם או לזמן אינו חוצר שנט שם ואם כלה הזמן אף באמצעי ימות הגשמים יוצא ו שונע מי ששכר ביתועשה קנין. או שאר הקנאות הנהוג באותו עיר ורצה המפביר למזור מחמת שתלתה אשת חשובר בחוצי געול זובט אינו יבול לחנור בו (תשובת רמה סיע) רחובן שבר בית משמעין בער שו זהובים לפרוע לו עכל

חלן שות ש ומנים וחמר רחובן בשמעון מן של של לקהובים ותפטוכ מן ה ימובים בחתו חשני לם ים בום חישור ליבות שביעם ללל דתוי במיחל לו שבירתן ולמינ מנסת בו מן הל זהובים מה שבשב זכבו ובמותר יחזיר פו בצי ערך תב פני שו וכן ביל פי קעו פו ואי בשע פי שיב פון ו שם בפירות קרומני פין בפטר וכין כמוקה וכין בהם כדין מכר ולחת שנעמה פו ה"מן הרנינים הבירות כינמו ממכר הות נעים בחות ב פירן מכר ולחת שנעמה לו היו יבול בחתיחו בפום של ואפב פובר מבית דאין הלוקם יבול לתונימו מן הבית ואם כבר שרע השפירות ביב בת בחנם ולם עליין לא פרע יפרע אל הלודה ואין לוקח יפול לחזור אל המוכל שבור וקיבל המופר ימי חשבירות מוקימים 'נפי למורה פינה) : מי משמר בית לומן וכתוך מומן נביף חבית ספילא דמפביר הוא נפה פי ה"שנעי פית יאילב שי לפין: עום אינו מולר פעוביאו איך יאלע : זא אות ש

משפגו לאחר לומן ידוע לא יוכל למוכרו עד אחר הימן נפעיף ד" שברה על שנה ולתעבר השנה נתעבר לשובר ואם לחדשים או העיבור למשפיר י בעל הבית אומר עד ימן זה והלה אומר יסנ פתם או לימן יותר ארוך ספו על השופר להביא ראידו פי' שיב ועיים באות מ פ שעד: השופר ספקחים במזוזה ומעקה זכה לפי המנהגםי שיד : שובר פכה בית ואחב ופו רוצת לחשבירו לאחרים עסן הדין עמן פסח אבל לא למנין דיולים בינתר ממנן בפש נעיין פי פבר פי)

שפש ומה דמשופר יוצה מיד בלי מורעת למשכיר מע דידעו שיפלה הזמן והל מדבר זה עם זה או עם אחרים באיפן פידעו מקום נירתו מפוף הזמן וחלחה: שפב פי נהים לך להודיעני שלשים יום קודם נימי הקיץ פמש לפע פה: שמעון שפר נית מקאובן לשני פנים ובעוד שנה מת שמעון ואמר ראובן לבן שמעץ שימלם כדין השבימם, או מא ובן שמעון טוען בי ברשות אביו עומדת ואילו רוצה לצאת ער תשלום ב' שנים הדין עם המשכיל זה פשוע וצענין שבן השוכר יוכל לומרלו ביתך איני רוצה ושבירות איני משלם אלא לפי חחשבון שדר בו אבין כל להלבת שיופל לומר לובן בני אחרן סי דע: שפג ומפיק שם ואם לא הביא ראיה בעל הבית נשב הבית נשבע היםת ומוציאו מן חבית (עיין בשע דידן ב רמא מיהו יא דלם הוא באחר זמן השבירות שיובל לומר פרעתי לו לל שברתי מעולם ונפל טעטה קפב ועים באות פי פקו): שפד ימווה חובת הדר ולא יעול המזוקה בציולא מכית ישראל שיסה ל בלומר דין מעקה תלוי במנהן שיסה אם השובר חביא עמו קיוביו לדור עמו המשכיר מעבב עליו לשעם קנד פב): מישים לו שבירות אצל חבירו מותר למשבנו בעצמו לשלעם צו ם יד היכא באותנם יא): שישי דמובן שהפכיר ביתו לשנה יבול לחשבירה או למוכרה מעכשיו לכשישלים ומן שבירתו (יערהלון פי פט) שםן וחה אם יחן לחבירו דירה כפני עלמן יכול להזכיר אכולנו לחרים ואפי אב שנתן דירה לבתו וחתנו שידורו עמן יחד בחדרו ב בית החורף אחד שאין עריבין לתת לאב לפייע לעצים לחמם בית החורף ויבולים ליתן הדירה לחחר כשאין צריכים בו נסמצ סי שיו ועיין חלקת מחוקק פי צל סקל) ששח ראובן שמכר חצי ביתן לשמעון יכול למכור או לתשביר חצי ביתו מה שחשאירי לאחרים אפי בני בני ביתו שרובים ואין סמעון יכול למחות:

בינבית שעי בשותפות וא רוצה להושיב אחר תחתין אף דיורים פחום קשוני מעבב סישיו: נסמע סי קנד פה ח"שוכר בומגו נשבע או מלשמתו בפילה בובה כל היום' ואחר הזמן בעל הבית נשבעו ין שלש (פי פע) השואל פעג חייב בכל אונמין ואם יש משכון יל אצל דר והשאילו האחר ליקח עוד על המשבון ונשרף שואל פעור זעו מע בלה היה וב נשרף שואל בהמה שעד ומתה מחמת שעה אותה מלאכה שנו האף מחמור להל) פעור פישמ: ואם שאלו לומן קצוב ומשבו מחויב המשאיל להניהן עד אותו הזמן ובפתם מחויב להחזירו כל זמן שירצה המשאיל פי שמא: ושם אחר'ומן לא החזירו מיד חייב בגגבה ואגדה כשש בשהיא עדיין בביתו שלחד בזמנו עי בני ביתן אושל שנו משאיל שעו ומתה ברוך פטור השואל ואם שואלישישלח לו משאיל עי אחד מאלו נמתה בדרך חייב חשואל פי שמב: אם השואל פוען שמתה במלאכה ועדים מעוים שם פעט יביא ערים או משלם פפ ובלה ישבע שואל שם: שפא' אם בתחלה התנה שלא לשבע שפב ולא לשלם הכל לפי התנאי אף שבר שלא הנו מידם שם די שאל, א נשבר א' סישמה: ואם הבעל עמו במלאכה יפי פטור מן הכל טי שמו: שור של שואכל היוה לשור של משאיל אף תם משלם נוק שלם סי שמו: מי שנעיבה ספה או בורח מחמת סכנה שמו בית דין מתעסקין בגבסין ומטלטלין בותנין לנאמן וקרקעות יורדים שם שפו הוורשים ואם חזר לביתו שמין מה שהשביחו ומה שאכלו ונועלים בדין אלים ויא או בשבח שמין ובפירות נועל הבל סי רפה זפט שליח ציבור ששכרו קצת הקהל פי שלג נשכר שך ומשועננים נונה שלא חצי לפי הסבים וחצי לפי ה בלמלת שה פי נג סדו: שצב אבל שבר מלמך נובה לפי הממון שי קטן סן:)שמין שצו פחת כלי אן נכלה ול א

שפט ואם אל המזכיר אל תרנה לעמוד בו צא והניחוהן ותפטור מזבירתן
שומעין לו ואם רוצה להזכיר לאדם שאינן הגון אין המזביר בריך לקדר!
בסי שיב טו אם הזכיר יאובן ביםו לזמעון לזעה וקודם כלות גנה הגבש
לאחר בקנין ואחב התרצה זמעון לראובן להזבירן זנית לזמעון ידור לא
בשנה הזבית בבית ומה זמפיר לאחר בקנין אינן בלים לבית יעקב סי עין
ביני מזינן הדר בנית ממעון וקנה מניאה מן הדנב עין בריד דין דינה: זמען
דיבול לומר אותך אני רוצה לקבל אבל לא אחר: שעב מזום דבל הנאה זמן
שעד דמנעלים הפסידו לנפזב: זמנו עיין בסמע עיין בזע פי שים מה:
שער דמנעלים הפסידו לנפזב: זמנו עיין בסמע עיין בזע פי שים מה:
שער דמנעלים הפסידו לנפזב: זמנו עיין בסמע עיין בזע פי שים מה:
שער דמנעלים הפסידו לנפזב: זמנו עיין בסמע עיין בזע פי שים מה:
מופט עיין בסמע פי דע סקן וחל בידן פי קסף מה ועיין בזע אא
מלחמות חרב של שלום אם נתאבסנו אצל יהידים עי הפרירר אז מזלים